VP MAGAZIN 50

FOILETON

3A

ACTIUNE AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Lectură plăcută

și

Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 50 Aprilie 2020

Paul MONETTE
Predator
Episodul III

Justin A. COATES
Echipa de exterminare

Keith DOUGLASS
Ambuscada

Lee CHILD
Liga idiotilor

Lee CHILD
Falsificarea unui criminal

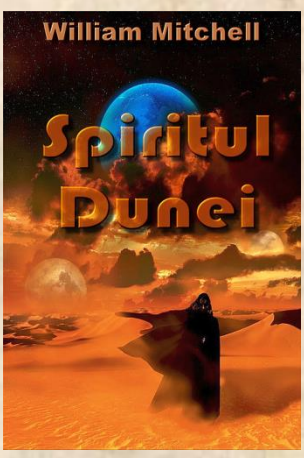

William MITCHELL
Spiritul Dunei
Episodul II

Lee CHILD
Adevarul despre ce s-a intamplat

Steve BERRY
Umbra lui Arthur
Episodul II

VP Magazin

PREDATOR

PAUL MONETTE

PAUL MONETTE

PREDATOR

versiunea în limba română

UNCRIS

EPISODUL III

13

În tabăra commandoului ceața montană s-a îndesit, iar noaptea din canion era vie, plină de țârâituri, țipete și trosnituri produse de animalele de pradă. Unii dintre oamenii din echipă au încercat să adoarmă pentru câteva clipe, dar toți erau atât de tensionați încât odihna adevărată era practic imposibilă. Ei operau acum la capătul nervilor – dureri de cap, irascibilitate și extenuare – dar erau forțați să rămână în stare de alertă provocată de teama copleșitoare provocată de un inamic pe care nici nu-l puteau identifica.

Ramirez era ghemuit la câțiva pași de musculosul Mac.

— Mai ai vreo țigară, pr'etene?

— Pe dracu. Am tras-o pe ultima când șefu' și-a ținut discursul ăla serios. Nu te supăra, băi, tuciuriule.

Mac și-a însoțit gluma rasială cu un chicotit vesel.

— Să m-apuci de mâneru' burții, labagiule, a ripostat Ramirez, râzând și el în hohote.

Apoi și-au făcut cu ochiul unul altuia.

Dar chiar și în timpul acestui schimb de replici glumețe, Mac a observat o schimbare bruscă în zgomotul de fond. Și-a pus degetul la buze pentru a-l atenționa

pe Ramirez, pentru că a băgat de seamă o acalmie ciudată lăsată asupra unei părți din jungla întunecoasă. Agitația normală a rozătoarelor care alergau nebunește să se pună la adăpost de prădătorii înfometați, țipetele babuinilor care se tachinează și se avertizează unii pe alții despre prezența vreunui jaguar – toate deveniseră absolut tăcute în partea de N-NE. Instantaneu, Mac a pus degetul pe trăgaci și și-a încleștat fălcile.

Apoi, undeva în copaci, un *click* metalic abia audibil a precedat zgomotul lansării unei rachete de semnalizare deasupra zonei. După o clipă, un *flash* orbitor a marcat explozia acesteia, luminând tabăra ca o stea căzătoare.

A urmat ecoul unui țipăt care a răsunat prin noapte, când intrusul surprins a năvălit prin desiș către oameni, rupând crengile și tropăind zgomotos. Totuși, surprinderea a fost atât de rapidă, iar umbrele cețoase din canion atât de pline de ecouri, încât nimeni nu putea spune ce anume se năpustea spre tabără.

Dar creatura atacatoare venea direct către Mac, care o aștepta cu M-202 la ochi, gata să tragă asupra inamicului neidentificat. Acesta a trecut printr-un ultim mărăcine încâlcit și, urlând, a sărit la gâtul soldatului, doborându-l în groapa-adăpost.

Pe Mac surpriza la înmărmurit, iar restul oamenilor au alergat în grabă către groapa întunecată, unde era imposibil să se facă distincție între Mac și inamicul cu care se lupta. Din groapă se răsunau grohăituri neomenești, în timp ce cei din commando stăteau neajutorați, abținându-se să tragă ca să nu-l rănească pe Mac. Era ca și cum stătea lipsit de apărare pe marginea propriului mormânt.

O ultimă răbufnire a luminii date de rachetă a dezvăluit pentru o clipă groapa-adăpost, dar tot nu au putut separa imaginile celor două siluete antrenate în luptă. Apoi, o nouă sclipire i-a surprins pe oamenii care încercuiau groapa, când maceta lui Mac a reflectat lumina precum sabia unui războinic antic.

Flacăra rachetei s-a stins, cerul devenind din nou întunecat. Chiar atunci, un gheizer de sânge a țâșnit din groapă, stropind ghetele lui Schaefer. A urmat un țipăt ascuțit – un inconfundabil strigăt de moarte – care a reverberat între pereții canionului. Dar al cui era? Au trecut secunde agonizante în timp ce oamenii așteptau neliniștiți să se „așeze praful" și să se ridice învingătorul – dacă era vreunul. Toate armele erau ațintite asupra gropii, în caz că Mac ar fi fost învinsul.

Liniștea a înlocuit zgomotele încăierării. Apoi, o siluetă s-a ridicat încet, gemând ușor și agățându-se de pereții fărâmicioși ai gropii-adăpost. Era Mac, acoperit de sudoare și țărână, respirând cu greu, cu hainele rupte și pline de sânge, cu pumnalul atârnându-i în mâna inertă. Și-a ridicat privirea, uitându-se drept în ochii lui Schaefer. Pieptul i se mișca spasmodic, trăgând aerul umed al nopții și a

șoptit cu greutate, rânjind:

— L-am ras pe nenorocit!

Maiorul a aprins o lanternă și a luminat groapa. Într-o baltă de sânge – al lui și al lui Mac – zăcea un uriaș porc mistreț în ultimele spasme ale morții.

Mac și-a văzut pentru prima oară în mod clar adversarul și s-a holbat incredul la creatura care a fost cât p-aici să-l omoare.

— Un porc…, a murmurat total dezamăgit, chiar rușinat. …doar un amărât de porc?!

Schaefer a luminat încet toată lungimea animalului. Colții mortal de ascuțiți luceau în lumină ca un trofeu straniu. Ramirez s-a aplecat peste marginea gropii și l-a privit uimit.

— Ei, drăcia dracului, Mac! a exclamat *chicano*. Pune-i un măr în bot și avem friptane pentru o săptămână întreagă!

Mac a mârâit cu mânie prefăcută către mexican.

— N-am de gând s-o frec p-aici atâta timp ca să am nevoie de o cină. E al tău în întregime, pr'etene.

Atenția oamenilor fiind concentrată asupra animalului mort, Anna a profitat de avantaj. I-a revenit în minte o amintire confuză a *Cauzei* în numele căreia a luptat, și a încercat să evadeze. S-a oprit ca să ridice de jos – cu mâinile ei legate – un MP-5. Apoi s-a uitat fix în ceața ce învăluia noaptea în direcția în care voia să fugă.

Dar, după ce a înaintat câțiva metri, temerile sale despre ce ar putea-o aștepta în întuneric au revenit, inhibându-i iarăși dorința de a evada. S-a oprit și a privit către cerul opac, și discul palid al lunii, care veghea deasupra copacilor precum un ochi magic. O secundă și-a imaginat că privirea ochilor galbeni ca fagurii ai alienului străpung ceața. Cu un suspin de teroare, și-a reamintit felul cum Hawkins a fost străpuns de lance. A abandonat ideea de fugă și a lăsat arma să cadă pe pământ.

Între timp, maiorul și Ramirez l-au tras afară din groapă pe Mac ce încă mai tremura. De-a latul pieptului avea o tăietură lungă datorată încercării mistrețului de a-și înfige în el colții mortali.

— Pune imediat peste el o foaie de cort, a ordonat Schaefer sec.

Toată întâmplarea asta era nelalocul ei. Violența a fost brută și stupidă, iar „inamicul" a fost un necuvântător. A fost un fel de bătaie de joc față de oroarea reală care stătea în așteptare în ceața ce învăluia jungla.

Ramirez s-a grăbit să ia geanta medicală, în timp ce Billy – care cercetase perimetrul dincolo de groapa-adăpost – a strigat urgent:

— *Major*, aici!

Schaefer a reacționat neliniștit, ceva din tonul lui Billy avertizându-l că indianul a descoperit ceva rău și ireversibil. Dutch a mers cu resemnare amară către cercetaș, pe care l-a găsit stând cu lanterna ațintită asupra prelatei de pânză în care a fost înfășurat trupul lui Blain. Balotul, sfâșiat cu brutalitate și acoperit de sânge, era gol.

Siouxul s-a uitat în ochii maiorului și a spus ceea ce era evident, ca și cum se simțea mai bine dacă se limita strict la fapte.

— Cadavrul a dispărut, spuse sec.

Ramirez a venit și el alergând. Îl bandajase pe Mac, apoi a făcut un tur rapid și a verificat capcanele și firele care înconjurau tabăra.

— S-a strecurat înăuntru printre fire, a raportat. L-a luat chiar de sub nasul nostru.

Anna, căutând din nou siguranța lângă acești bărbați, li s-a alăturat, uitându-se și ea la prelata goală, mânjită de sânge. Apoi și-a ridicat ochii neliniștiți spre Schaefer. Din privirea ei îngrozită, maiorul a înțeles că ea știe că oroarea ce a făcut-o să-și piardă mințile nu e doar un simplu coșmar. Vederea prelatei goale în care fusese trupul lui Blain a trezit-o cu totul. Părea că nu va mai dori nicicând să doarmă din nou.

Orele au trecut într-o liniște macabră, fiecare dintre ei închizându-se în sine, aplecat deasupra armei sale. Încet, cerul vinețiu ce preceda zorile a început să ofere oarece claritate, așa că imaginația oamenilor a început să se liniștească odată cu întețirea luminii. Zona încă mai era acoperită de petice de ceață. Anna, care în cele din urmă a fost doborâtă de somn, s-a trezit brusc în adăpostul ei, deoarece cacofonia dimineții în junglă ajunsese la cota maximă. O maimuță cu coadă albastră țipa la o capră de munte. Un ghepard căsca tăvălindu-se cu burta în sus, sătul și somnoros după ce noaptea devorase o jumătate de cerb.

Drept deasupra capului Annei, un cameleon a pășit pe o frunză. Rebela a întins mâna cu grijă, permițând șopârlei să se târască pe ea, uitându-se fascinată la schimbarea culorilor pentru a se potrivi cu pielea ei bronzată. Apoi a pus-o cu blândețe înapoi pe frunză, zâmbind pe jumătate când culoarea acesteia s-a schimbat din nou în verde crud, după care a dispărut în junglă.

Schaefer, Billy și Ramirez examinau zona din apropierea foii de cort goale – în care se aflase trupul lui Blain – verificând fiecare centimetru al firelor de la capcane și solul în căutare unor semne sau indicii despre ceea ce s-a întâmplat.

— Mistrețul a declanșat capcana, i-a raportat Billy lui Schaefer la sfârșit. Nu sunt alte urme.

Schaefer a îngenuncheat ca să examineze firele subțiri, bine camuflate și urma

copitei mistrețului unde călcase peste ele. Apoi maiorul s-a ridicat, aruncând o privire în jurul taberei. În canionul de dedesubt ceața se risipea încet.

— Cum dracu poate trece ceva prin rețea și să-l ia pe Blain? a observat Ramirez descurajat. Și au făcut-o chiar sub lumina rachetei fără să lase nici cea mai mică urmă.

Frustrat, *chicano* a tras un șut unei pietre, spulberând un cuib de centipede care s-au răspândit panicate în toate părțile.

Schaefer se gândea la posibilități, cu ochii la copacii din împrejurimi.

— Se folosește de copaci, spuse într-un târziu, arătând spre coroanele dese ale arborilor de bumbac. Ticălosul ne cunoaște sistemul defensiv.

Apoi și-a dat seama că a folosit singularul substantivului. Instinctiv înțelesese că aceasta nu era acțiunea unei echipe. Nu era nimic care să semene cu ceva executat de *guerrilla*. Era munca macabră a unui singur inamic, și astfel logica se apropia din ce în ce mai mult de povestea lui Billy.

În mintea sa, Schaefer a trasat calea pe care intrusul trebuie să fi urmat printre copaci, apoi jos, pe sol, unde ar fi trebuit să declanșeze firul capcanei. Dar habar nu avea ce fel de creatură se putea mișca în acest fel. Ceea ce știa era că se confruntau cu un nemernic remarcabil, mai viclean decât orice întâlnise Schaefer în Thailanda, Beirut sau orice altă gură de iad din lume.

Se părea că, nu se știe cum, inamicul a *zburat* printre copaci cu dexteritatea unei maimuțe, apoi a traversat luminișul cu viteza și agilitatea unui jaguar. Mai mult, poseda forța a zece gorile și capabilitatea de a se strecura nevăzut a tuturor pisicilor sălbatice din junglă luate la un loc. Dumenzeu știa ce altceva mai putea face. Și până acum, nu era nici un semn măcar de cuțit sau pistol, fără a mai aminte de vreun echipament de combat high-tech așa cum purta commandoul. Schaefer se gândea încruntat că, de fapt, nu era nici un semn de ceva omenesc.

Cât timp maiorul cerceta linia superioară a copacilor, unde cerul din zori începea să se lumineze, Billy și Ramirez stăteau în picioare nemișcați și rigizi, cu ochii ațintiți asupra crengilor, părând să împărtășească o teamă la fel de intensă precum nevoia de a fugi pe calea care-i ducea către scăpare. Fiecăruia dintre cei rămași, le devenise foarte clar că se confruntau cu ceva teribil de straniu. Ramirez, un băiat crescut pe străzi, un dur care nu-și punea întrebări, a avut o izbucnire de neliniște:

— De ce nu a încercat să ne ucidă pe nici unul azi-noapte? a întrebat pe tonul umil al unui copil căruia îi este frică să doarmă fără lumina aprinsă.

Schaefer s-a întors brusc către el.

— S-a întors să i-a trupul lui Blain, a replicat rece. Ne ucide unul câte unul, pe

rând…

— Un *Predator*, a stabilit Billy sec, fără nici o emoție pe chip.

Schaefer era sătul de explicațiile vagi. S-a întors către Anna, singurul lor martor concret. Cu ochii aruncând flăcări și fălcile strânse a smucit-o ferm, ridicând-o în picioare.

— Ce-ai văzut ieri?

Ea avea o privire pierdută. Dar expresia insistentă a lui Schaefer păru să o scoată din transă. S-a străduit să revină la realitate. Maiorul era hotărât să scoată de la ea orice informație, chiar dacă ar fi trebuit să-i taie limba, dar a văzut că măcar se străduiește să răspundă. A început să vorbească încet.

— Nu… știu… ce a fost, a început, apoi s-a pierdut, când lacrimile i-au umplut ochii.

Îi era teribil de dor să se confeseze bătrânului preot bețiv de la școala mânăstirii.

— Continuă, a insistat Schaefer, pe un ton mai blând.

— Își schimbă culoarea, a continuat poticnit. La fel ca un cameleon. Folosește jungla și se ascunde…

Dillon i-a tăiat vorbele, pentru că era genul de om care se limita la *real*, la ceea ce putea vedea, auzi și măsura.

— Shit, măi, fato, încerci să-mi spui că băieții ăștia au fost uciși de o amărâtă de *șopârlă*? Nu o mai asculta, s-a oțărât la Schaefer. E o înșelătorie de *guerrilla* – asta-i sigur! Încearcă să ne submineze apărarea!

Schaefer a ignorat vorbele negrului, și, renunțând la duritate, s-a apropiat de fată, privind-o drept în ochi.

— Cum te cheamă? a întrebat încet.

Ea i-a întors privirea cu ochi calmi, fără să clipească, deocamdată prudentă la noua lui tactică. A ezitat o secundă, apoi a cedat, atât de doritoare era de puțină blândețe.

— Anna, a șoptit. Anna Gonsalves.

Tonul îi era la fel de modest ca atunci când vorbea cu maica superioară.

— Ascultă-mă, Anna Gonzales, a replicat Schaefer pe un ton parental, serios dar liniștitor. Știi că acum avem același inamic, nu-i așa?

Ea a dat din cap aprobator.

Continuând să o privească drept în ochi, maiorul și-a scos pumnalul de combat și a tăiat cu grijă funia cu care îi erau legate mâinile.

Dillon era uimit.

— Ce dracu faci, Dutch? s-a răstit ultragiat.

Fără să-și ia ochii de la fata cu părul negru, maiorul l-a făcut să tacă fără nici cel mai mic semn de bunăvoință.

— Gata cu prizonierii, Dillon. Acum e nevoie de fiecare dintre noi.

— Ce vrei să spui?

— Nu plecăm nicăieri, Dillon, a spus Schaefer sec, pe un ton mai mult de ordin decât de sugestie.

— Ți-ai pierdut mințile? comandantul negru era furios de frustrare.

Putea vedea că Schaefer vorbea serios, dar habar nu avea care era strategia lui.

— Suntem doar la 4-5 km de frontieră… cel mult, a continuat fără speranță. Suntem aproape acasă, Dutch. Elicopterul nu o să ne aștepte. Trebuie să plecăm!

Schaefer a lăsat-o pe Anna și s-a apropiat de Dillon. Vorbi cu autoritate brută.

— Fii realist, Dillon. Știi la fel de bine ca și mine că suntem doar pioni în jocul cuiva. Și nu dă nici doi bani pe noi sau pe fată. Asta n-are nici o legătură cu rahatul tău de joculeț de-a războiu'. Băi, șmechere, mai vrei o tresă pe uniforma ta bine călcată? Ei bine, dacă nu ripostăm acum, n-ai să supraviețuiești nici cât să treci de următorul mușuroi. Poți să uiți de Langley și de verii tăi pupincuriști, part'nere. O să li se fâlfâie tuturor când ai să zaci aici cu mațele scoase!

Dillon clipea repede, știind prea bine că Schaefer avea perfecta dreptate. Nu voia să audă ceea ce știa prea bine că e adevărat, dar nici nu mai putea ignora faptele. Nici toată statistica și hârtiile din lume nu puteau masca oroarea așternută palpabil peste tot în jurul lor.

Anna, simțind momentul de acalmie în confruntarea dură dintre cei doi soldați a atins brațul lui Schaefer. Acum înțelegea că poate avea încredere în el și era hotărâtă să ajute cu tot ce putea. Era atrasă de tăria lui Schaefer, uimită de magnitudinea puterii sale fizice. Nici unul dintre camarazii ei nu avea asemenea calități de comandă.

— Mai e ceva, spuse grăbită. Când voinicul a fost ucis, unul dintre voi trebuie să fi rănit creatura. S-a scurs sânge pe frunze.

Și a arătat petele gălbui de pe pantalonii săi.

Schaefer s-a întors către Dillon, rânjind.

— Dacă sângerează, îl putem ucide, a anunțat ca pe ceva gata hotărât. Tot ce trebuie este să tragem în el. Așa că… armele încărcate, da? Vreau să țintuiesc un marțian.

14

Acum, când Anna a devenit un membru neoficial al echipei, rolul ei s-a schimbat radical. Stătea ghemuită la baza stâncilor, imediat dincolo de campament, cercetând copacii prin binoclu. Mac desfășura un alt fir care lega împreună patru mine claymore camuflate cu frunze și crenguțe, plasate strategic în jurul taberei. Într-un copac de la marginea luminișului, Billy i-a aruncat o rolă de fir lui Ramirez, care a legat o grenadă între crengi. Când au terminat, fiecare centimetru din perimetrul taberei, pe o rază de 30 m era prevăzut cu o capcană, cu excepția unui coridor îngust care să permită trecerea în și din canion. La capătul acestei treceri, unde stâncărișul se continua cu jungla, Schaefer a tras în jos o liană groasă de vreo 10 cm în diametru, muncă pentru care a avut nevoie de întreaga putere a imenșilor bicepși ce luceau de sudoare. La celălalt capăt al căii de acces, Dillon a legat capătul lianei de baza unui arbore de bumbac. Precum un pescar cu plasă, maiorul a atașat celălalt capăt al lianei de un copac subțire, înalt de vreo 13 m, pe care l-a arcuit treptat până aproape de pământ, încât a format un arc gigantic care vibra de tensiune.

Dillon asista la toate acestea cu oarece rezistență. Știa că dacă nu cooperează, ar fi la fel de binevenit aici, ca la o întrunire KKK. Dar acea parte din el care simțea nevoia să fie la comandă nu se putea abține să nu-l bombăne pe Schaefer, pe care-l vedea uzurpându-i neîncetat autoritatea, pas cu pas. Așa era, dar Schaefer nu vedea situația în acest mod. El încerca doar să-și facă treaba, iar aceasta solicita aptitudini de commando care nu aveau nimic de-a face cu joaca de-a soldații, așa că se aflau dincolo de nevoia unei ierarhii. Într-un anume sens, acum erau *fiecare-pentru-sine*.

— Își spun că ne irosim puținul timp care ne-a mai rămas – argumenta Dillon cu agresivitate. Rahatu' ăsta de capcană nu-i va opri pe *guerrillas*. Tot ce facem este că-i lăsăm să ne ajungă din urmă.

Schaefer învățase demult cum să-și distribuie atenția, așa că l-a ignorat cu totul pe Dillon. A continuat să lege liana, apoi a tras plasa pe poziție. Metodic, a început să o acopere cu frunze și rămurele. Poate că reușeau să captureze monstrul prin aceeași metodă antică folosită de maiași ca să prindă jaguarii sacri.

Dutch se mișca cu rapiditate, fixând bețele cioplite care trebuiau să acționeze ca niște declanșatoare primitive pentru *arcul* plasei, după care și-a verificat rezultatul muncii.

— Va căuta firele capcanei. Dacă avem baftă, nu le va vedea pe astea, i-a explicat sec lui Dillon.

— Vorbești despre căcatul ăsta de parcă ar fi un singur inamic. Acolo este o *armată*, *Major*!

— Las-o jos, Dillon! Bastardul care vine după noi nu este un rebel *roșu*. Nu e chiar atât de simplu. Uite, mă întorc la ceilalți. Vii, sau vrei să rămâi aici pe post de *țintă-fixă*?

Dillon l-a urmat posac, dar nu a rezistat tentației de a-l zeflemisi:

— Și-acum ce-ai să faci, Dutch? Ai să trimiți o invitație misteriosului străin?

Schaefer s-a oprit și s-a întors către negru.

— Uite că poți avea și tu o idee bună, inteligentule. Poate că – până la urmă – îți vom salva puțulica.

Schaefer a râs ursuz, apoi și-a văzut de drum, de aici înainte ignorând orice noțiune de funcție sau protocol. Pentru el, Dillon nu mai era decât un ghimpe-n cur.

Dimineața toridă a trecut extrem de încet, iar ceața umedă tropicală era la fel de apăsătoare precum minutele anoste. Până la amiază soarele s-a târât pe cer, alb și extenuant, iar vizibilitatea s-a restabilit treptat. O jumătate de oră mai târziu, razele de soare străluceau în toate picăturile de apă ce acopereau fiecare frunză și suprafață acoperită de mușchi. Jungla *dansa* ca de obicei – roiuri de albine în orhidee, stoluri de păsări nesătule, hiene pândind răbdătoare în umbre, în așteptarea vreunui jaguar ghiftuit care să lase în urmă resturile unui tapir.

Cei din commando rămâneau stoic tăcuți, bine camuflați cu frunze fixate pe uniforme. Așteptau nemișcați precum statuile, pitiți în vegetația sălbatică din canion.

Făcuseră tot ce au putut ca să se pregătească pentru următorul atac al alienului, folosind orice inițiativă de apărare la care s-au putut gândi, folosind chiar jungla în ajutor – precum acea capcana cu liana menită să se declanșeze dacă un intrus o atingea măcar. Dar până acum, singurele sunete erau zumzăitul normal al junglei, care părea neschimbat de mii de ani.

Apoi, brusc, de la o clipă la alta, s-a lăsat un văl de tăcere asupra crestelor înălțimilor din jur. Maiorul nu mai suporta așteptarea și se agita ca o puma în bârlogul ei. I-a făcut semn lui Ramirez, indicându-i că înaintează ca să verifice capcana.

S-a ridicat încet, cu toate simțurile în alertă, liniștea înconjurătoare răsunându-i în minte ca un țipăt interior. A pășit cu grijă pe culoarul așternut cu frunze, în timp ce ceilalți țineau pregătite armele camuflate, acoperindu-l pe Schaefer din trei unghiuri diferite, în același timp cercetând canionul în căutarea oricărui zgomot sau mișcare.

Când maiorul a ajuns la capcana primitivă, evitând meticulos diversele

declanșatoare care ar fi putut provoca *scoaterea sa din uz* într-o clipă, s-a oprit și a așteptat, cu sudoarea șiroindu-i pe față și gât. Un șarpe verde i se târa pe la picioare și Dutch a tresărit ușor, dar nu și-a permis să-și piardă concentrarea asupra imensității spațiului din jurul său. Ceva se afla pe aproape, ascuns și în așteptare. Practic, îi putea simți răsuflarea. Avea degetul pe trăgaciul M-202, gata să deschidă focul.

S-a întors brusc, ca să privească în spate. Apoi a continuat mișcarea în jurul său, descriind un cerc complet, cu țeava armei acoperind spațiul de la stânga la dreapta. Nimic. Nici un semn, dar liniștea continuă îi dovedea că pe acolo se afla ceva periculos. Într-un târziu, s-a întors înapoi spre tabără, cu o expresie oarecare dezamăgire pe chip pentru că nu a întâlnit inamicul. O confruntare *față-n-față* era de preferat stării de incertitudine.

Se mișca vioi către ceilalți, simțindu-se gol și lipsit de apărare. Se ducea mai întâi la Billy, sperând că va obține indicii noi din lumea magică cu care acesta părea să fie în contact. Dar, în timp ce se apropia, indianul a dat din cap totalmente confuz. Dillon s-a ridicat și a venit spre cei doi. Avea pe chip o expresie '*ți-am spus eu*'.

— Satisfăcut? a întrebat sarcastic. Acum putem pleca dracului de aici?

În aceeași clipă, de la capătul intervalului de trecere, unde era capcana, un foșnet puternic, urmat de trosnetele ramurilor rupte, a spart liniștea. După o fracțiune de secundă plasa s-a smuls pe solul junglei într-un nor de frunze și resturi de lemn, care a împroșcat un pâlc de arbori de mahon.

Schaefer a întors capul, și întreaga echipă a sărit în picioare când capcana s-a declanșat. Chiar și de la această distanță, au putut vedea că o creatură imensă se lupta cu plasa, iar un urlet lung și puternic, nepământean, a reverberat prin canion. Dutch și-a condus commandoul pe panta scurtă a coridorului de trecere, către plasa care sălta în legăturile lianei. Toate armele erau încărcate. Doar Anna a rămas în urmă, pitită în spatele unei stânci, rugându-se înspăimântată.

Când au ajuns sub plasă, aceasta începuse să cedeze sub eforturile de eliberare ale puternicei victime. Întreaga plasă plină cu rămurele a explodat într-un nor de frunze, resturi de lemn și țărână. Ceva ce pulsa în purpuriu intens a sărit spre copaci, iar un fel de mână cu trei degete s-a prins de o creangă. Era alienul, strălucind violent într-o combinație de stacojiu și mercuric, în miezul zilei, sub soarele strălucitor, fără nici un fel de camuflaj.

Pe când oamenii au rămas pironiți, privind îngroziți și fascinați, creatura s-a scuturat de ultimele urme de vegetație de pe trup. Cu mâna liberă și-a scos de nicăieri arma, lancea ascuțită strălucind în lumina soarelui. Din gură i-a ieșit un

urlet de furie, și dintr-o singură mișcare a retezat o cracă de 20 cm grosime care a căzut la pământ.

Ramirez nu a văzut acest gest la timp, iar creanga i-a căzut peste umeri, aruncându-l pe spate la câțiva metri în desiș. Când a aterizat, bluza i s-a ridicat până la umeri expunând o gaură adâncă în piept din care țâșneau jeturi de sânge roșu-întunecat.

Apoi, alienul a sărit cu ușurință pe o creangă mai joasă aflată la doar cinci metri deasupra solului, chiar deasupra capetelor soldaților. Aceștia l-au urmărit împietriți de oroare. Între timp, un fel de instinct a pus stăpânire pe Anna imediat ce l-a văzut căzând pe Ramirez, și a alergat în josul pantei ca să-l ajute. Prezența fizică a alienului i-a provocat șocul care a readus-o la realitate; iar realitatea îi spunea că cei din commando erau singura sa speranță. Cu cât mai mulți dintre ei rămâneau în viață, cu atât vor fi mai mari șansele lor.

Commandoul înmărmurit se uita cu uimire la creatură, pe moment paralizați pentru că se confruntau pentru prima dată cu ea, nudă și în forma ei umanoidă, destul de aproape cât să o atingă. Pielea ca de șopârlă pulsa acum într-un stacojiu intens, în total contrast cu verdele luxuriant al împrejurimilor. Era agățată de copac precum un gargui diavolesc, mârâind și șuierând ca o sirenă, debordând o ură imensă.

Dillon, mai uluit decât ceilalți pentru că fusese atât de încăpățânat să nu recunoască semnele, a fost primul care a vorbit în șoaptă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce…

În timp ce vorbea, alienul a emis un tril puternic, penetrant, cu gura larg deschisă, expunându-și colții ascuțiți. După o clipă, coloritul său s-a modulat cu vârtejuri de albastru și verde, până ce creatura păru să se scurgă printre frunze, din nou invizibilă.

Mac a deschis focul asupra formei ce dispărea, făcând franjuri din trunchiul și frunzișul unde se aflase. Dar era deja prea târziu. Alienul dispăruse. Într-o stare de febrilitate sălbatică, Mac s-a aruncat urlând în junglă, pe urmele sale.

Achaefer a strigat după el:

— Mac! Mac, întoarce-te! Nu știi unde dracu s-a dus!

Maiorul a smuls magazia goală din armă și a introdus una plină, în timp ce-i ordona lui Billy:

— Ia-i pe Ramirez și pe fată, și du-i de aici! IMEDIAT!

Apoi a vrut să alerge prin desiș, pe urmele lui Mac, dar Dillon i s-a pus în cale, proptindu-i mâna în piept.

— Rămâi aici, Dutch, mă duc *eu*. I-ai pe ceilalți și duceți-vă dracului dincolo de

frontieră.

— Nu e momentul să te dai erou, Dillon, i-a replicat Schaefer, surprins de duritatea negrului.

— Cred că am luat de la tine niște obiceiuri proaste, Dutch. Nu te certa cu mine. Nu numai că sunt comandantul tău, dar știi și că am dreptate. Du-te la elicopter și reține-l până venim și noi. Îl voi găsi pe Mac și vă ajungem din urmă.

— Dillon, de data asta nu poți câștiga.

Maiorul era aproape emoționat de sinceritatea lui Dillon. Era o sclipire a unui om gata să-și sacrifice viața. Soldatul cel negru îl privea sfidător. Începea să-și *merite* gradul.

— Mă știi, Dutch. N-am știut niciodată când trebuie să renunț. Cum am să reușesc să fiu primul Președinte negru, dacă nu învăț să trec prin foc?

Pentru prima dată în această misiune, Schaefer l-a simțit pe vechiul Dillon. Acum, maiorul a făcut pasul înapoi cu mai mult respect pentru acest om. Era o experiență ciudată pentru un singuratic ca Schaefer să se simtă el însuși mândru să asculte ordinele unui om care, cică, fusese tot timpul la comandă.

Când Dillon a luat-o din loc, Schaefer a strigat după el:

— Hei, prietene! Ia-o pe asta! și i-a aruncat un MP-5.

Dillon a prins-o din aer, cu o singură mână. Amândoi au schimbat o privire absolut semnificativă, o privire care spunea că toate diferendele dintre ei au fost rezolvate. Dar era și o privire de *adio* – erau oameni care-și țineau emoțiile în frâu.

— Te aștept la elicopter, a spus Schaefer cu certitudinea îngrozitoare că nu-l va mai vedea în viață.

— Te ajung imediat din urmă, a confirmat Dillon. Acum, negrul și-a lăsat cu adevărat „biroul" în urmă, și a alergat în junglă, pe urmele lui Mac.

Schaefer s-a uitat o clipă după el, apoi s-a întors la Ramirez, aflat acum așezat între Anna și Billy. Își ținea o mână la rana de la coaste și respira cu mare greutate.

— E lovit destul de rău, *Major*, a raportat Billy.

— Mânca-mi-ai…, Tonto, a mârâit vânjosul *chicano*, trăgând aerul din greu. Am să reușesc. Ajută-mă să mă ridic!

Și a întins o mână către camaradul său cercetaș. Schaefer s-a dat mai aproape și și-a trecut un braț în jurul lui Ramirez, ca suport.

— Haide, Poncho, ne cărăm de aici. Billy, ia radioul și lasă restul echipamentului. Haideți!

În timp ce cei patru înaintau încet pe marginea canionului, căutând un traseu care să-i ducă dincolo de frontieră, Mac se afla la aproape jumătate de kilometru depărtare, târându-se pe pământ, cu ochii cercetând copacii din jur.

— Hai, labagiule, arată-te! șoptea nerăbdător.

Cam la 300 m în urma lui Mac, Dillon îl urmărea prin desiș, concentrându-se pe ușorul freamăt al frunzișului de deasupra. Era Mac? La început zgomotul a fost prea vag și sporadic pentru a-l identifica. Negrul a încremenit, ascultând atent, reușind să prindă o șoaptă abia audibilă:

— Dillon, aici.

Șoapta venea dintre copaci.

Precaut, comandantul misiunii s-a apropiat și mai mult de sursa sunetului, dând deoparte frunzele ca pe o cortină, apoi a auzit vocea din nou:

— Dillon… *pssst*… aici.

Încă doi pași și a intrat printr-o perdea de liane într-un mic spațiu întunecat, aproape claustrofobic datorită densității frunzișului care-l mărginea din toate părțile. Dillon și-a rotit privirea 360^0, dar nu a văzut nimic în afara zidului nesfârșit al junglei.

— Mac? a șoptit nu neapărat într-o direcție anume.

Chiar când a vorbit, o mână a țâșnit din desiș și i-a acoperit gura. S-a simțit cuprins de teroare când a fost tras în ascunzătoarea lui Mac, între două stânci de granit desprinse din peretele canionului.

— E acolo, a arătat Mac, șoptind abia perceptibil. În spatele stâncii. Îl vezi?

Dillon și-a concentrat ochii ca să vadă clar în depărtare. După un moment lung, i-s-a părut că vede o ușoară mișcare acolo unde arăta Mac.

— Cred că văd ceva. Hai să-l *radem*, OK? a șoptit plin de nerăbdare.

Apoi a schițat un plan de atac simplu pentru camaradul său din commando, care, pentru prima oară a fost de acord cu soldatul pe care-l crezuse devenit *moale* din cauza *biroului*. Dillon i-a indicat o stâncă acoperită de un ghem încâlcit de liane aflată la vreo 30 m depărtare.

— Ia poziție acolo. Eu îl fugăresc, tu îl execuți.

— ’țeles, a confirmat Mac fără nici cea mai mică ezitare. Am o datorie pentru frățicul meu.

— *Amândoi* avem o datorie de plătit, l-a corectat Dillon.

Era ca și cum Dillon reflectase adânc asupra propriului său rol de până acum în cadrul misiunii, și nu era mulțumit deloc înșelăciunea folosită. Adevărat, a fost necesară din motive serioase de securitate națională, dar… De asemenea a fost motivul tensiunii dintre Schaefer, echipă și el însuși. Într-un fel dorea să aplaneze toate sentimentele contradictorii, și știa că lichidarea acestei creaturi mutante era singura cale de a o face.

În liniște, Dillon a dispărut în junglă. Mac l-a urmărit cum dispare printre

bolovanii acoperiți cu vegetație, apoi a început să înainteze către țintă, strecurându-se printre stâncile cu muchii ascuțite și prin desișurile de liane. Era o distanță scurtă, dar un traseu greu, pentru că încerca să se miște neauzit și nevăzut prin desișul încâlcit al junglei. Zona era primitivă, deloc călcată de om, diferită de oricare alta străbătută până acum de ei. Era locul unei sălbăticii darwiniene, preumană și nemiloasă. Mac se blestema singur când o ramură îl plesnea peste față, sau vreo liană i se agăța de picior. Îl putea vedea pe Dillon mișcându-se la câțiva metri în stânga sa, cu chipul aspru și hotărât.

Înaintarea lui Mac era însoțită de sunete vagi, neidentificabile, care reverberau prin pădurea deasă din canion. Apoi a prins o mișcare fugară prin frunzișul din față. Începu să asude din plin, când amintirile despre hidoasa creatură roșie ca sângele i-au copleșit mintea. Se afla acolo, așteptând? Și-a amintit șirul de oameni atârnați eviscerați, cu mațele răspândite și chipurile desfigurate de chinuri. S-a forțat să-și alunge gândul din minte, a înlăturat siguranța de la armă, și a dat deoparte o liană pentru a mai înainta mai departe. Simți o căldură ciudată sub strânsoarea mâinii sale. Nici nu a avut timp să reacționeze când liana a început să i se înfășoare pe degete. După o secundă, a fost oripilat văzând că planta verde se schimba chiar sub mâna sa, până ce s-a trezit că ține mâna cu gheare a alienului. Acesta s-a smuls din strânsoarea lui Mac, degetele prehensibile s-au rotit și au înhățat încheietura mâinii soldatului. Uluit, Mac a ridicat privirea la timp ca să vadă cei doi ochi galbeni ai creaturii privind în jos, la el, precum niște stele arzătoare, iar cealaltă mână i s-a repezit la gât, gheara tăioasă ca o lamă secționându-i beregata. Cu un zgomot înfundat, capul lui Mac a căzut la pământ, în grămada de frunze. Inima încă îi mai bătea, aruncând jeturi de sânge din jugulara secționată. Totul s-a terminat în liniște, ușor, rapid, iar viața s-a prelins în țărâna junglei.

15

Din apropiere, Dillon a auzit ușoara tulburare din fondul sonor, apoi s-a făcut liniște. A dat din umeri și a continuat să înainteze, urmărind un fel de alee îngustă între două pâlcuri de liane ce duceau către peretele de stâncă goală. Chipul îi era încordat, fără nici un semn de teamă, iar arma era pregătită. A simțit în față o ușoară mișcare, o distorsiune ondulatorie care a alunecat prin vegetația atârnătoare, ca și cum ar fi trecut o adiere a brizei. Negrul s-a oprit, cu ochii și urechile arzând de

concentrare. Indiciile mișcării au fost atât de subtile, încât nu putea fi sigur că imaginația nu-i juca feste în jungla aburindă.

Sigur că era alienul care-și continua jocul de-a urmărirea, precum pisica cu șoarecele. Câștigase atât de multe confruntări încât părea că-și acordă timp ca să savureze fiorul vânătorii, ca și cum și-ar fi testat propriile aptitudini și superioritate asupra aceste creaturi umane. Dar, precum o pisică, doar părea că se joacă. În mintea sa, creierul lipsit de emoții își perfecționa inteligența și tacticile combative, ca și cum această confruntare de la frontieră ar fi prefațat războiul cu întreaga lume.

Și-a sincronizat propriile mișcări ca să se potrivească precis cu ale lui Dillon, iar zgomotele și liniștea erau corelate cu pulsul omului negru. Așa încât, atunci când Dillon s-a oprit să asculte, alienul a rămas nemișcat exact în aceași clipă.

Totuși, soldatul i-a simțit prezența. Dillon s-a ghemuit și s-a întors, sprijinindu-și arma pe solul verde-închis. Pe cale pe care venise totul era liniștit, nederanjat. Nimic de acolo nu sugera prezența *predator*ului. Dar când a cercetat crengile arborelui de cauciuc din spatele său, nici măcar nu și-a dat seama că, pentru o clipă, s-a uitat drept în ochii alienului. Creatura privea de pe una dintre crengile copacului, examinându-și prada. Însă ochii săi erau atât de străini de această lume, încât Dillon nu i-a detectat atunci când cerceta jungla. I-a văzut… și totuși nu. Erau ca o pereche de colibri galbeni sau două orhidee sau un cuib de licurici, la fel ca cele din junglă. Așa că negrul s-a întors și și-a continuat înaintarea, iar alienul și-a reluat vânătoarea, continuând sincronizarea cu mișcările omului, pas cu pas.

Dillon a ajuns la stânca de granit, așteptându-se să-l găsească acolo pe Mac. A semnalat cu un fluierat foarte asemănător cu al lui Schaefer. Nici un răspuns. S-a întors curios la stânga… la dreapta…

— Mac… Mac, a șoptit nerăbdător, începând să fie un pic neliniștit pentru că era singur.

Când a ajuns mai aproape de zidul de piatră, pur și simplu s-a împiedicat de capul lui Mac, care se holba la el cu ochii largi, ficși, și cu paloarea morții pe chip. Dillon s-a lăsat pe vine, și s-a întors, ca și cum s-ar fi așteptat ca alienul se afle chiar în spatele său. Dar, din nou, nu a văzut decât zidul orb al vegetației și nici un semn al atacatorului. A privit iar într-o parte și alta a căii pe care venise. Ceva iridescent printre liane i-a atras atenția, și și-a concentrat atenția asupra acelui loc.

Pentru o clipă, razele soarelui de amiază și umbrele pădurii s-au aflat într-un unghi perfect pentru ca Dillon să prindă *flash*ul galben al ochilor alienului. Au dispărut la fel de rapid pe cât s-au materializat, dar acum nu i-a mai confundat cu cine știe ce altceva. Dillon și-a ridicat carabina, a ochit ușor și a slobozit o rafală

rapidă în perdeaua de mușchi unde fuseseră ochii. Vegetația a explodat în fragmente, dar era deja prea târziu.

Alienul a sărit într-o parte, și în timp ce frunzele și alte resturi zburau într-o sută de direcții și-a activat arma care păru să erupă din brațul său, după care a lansat-o spre Dillon. A trecut cu ușurință prin brațul acestuia, secționându-l deasupra cotului. Membrul amputat care se convulsiona de parcă avea încă nervii atașați la trup, a aterizat pe pământ la vreo 3 m distanță. Tresărea și se smucea, cu degetul strâns pe trăgaci, arma trăgând într-una până ce s-a golit magazia de cartușe.

Dillon urla agonic, iar sângele îi țâșnea din ciotul rămas la umăr. Totuși, cu mâna cealaltă a reușit să tragă cu a doua armă, lansând o rafală continuă în timp ce se răsucea în direcția creaturii. Dar vederea îi era încețoșată de durere, și, precum Hawkins înaintea lui, nu a lovit nimic altceva decât copacii. Chiar când trăgea aiurea, alienul și-a recuperat arma, după care a aruncat-o în abdomenul lui Dillon, care parcă a explodat sub tăietura unei *katana* de samurai. Ochii i-au ieșit din orbite, și, cu un ultim suspin de mânie și frustrare, Dillon a căzut mort la pământ. Degetul său manichiurat, de birocrat, a dat drumul trăgaciului, și nimeni de la Langley nu va ști vreodată că omul lor de *birou* a murit eroic în combat.

În timp ce Dillon era măcelărit, Anna cobora panta în fruntea celor trei commandos prin canion către râu. O urma Schaefer care-l ducea pe Ramirez în spate, în timp ce Billy îi acoperea pe toți trei, mergând paralel și ceva mai sus, către creastă, cu radioul legat la spate. În afară de carabine și câteva cartușe, mai aveau asupra lor doar mecetele și două grenade. Știau că toate astea sunt insuficiente pentru o confruntare.

Apa era adâncă și înșelătoare, așa că au tras un buștean la malul râului, încercând să improvizeze un podeț parțial pentru traversare. Dar au încremenit când au auzit rafala lui Dillon. S-au uitat unii la alții gravi și dezolați.

— Haideți, a decis Schaefer repede. Să-l ducem măcar pe Ramirez dincolo, înainte ca să se întâmple ceva.

Acum, alienul alerga cu toată viteza prin junglă sărind, rupând, „zburând" din copac în copac într-un triumf demențial, lăsând în urmă un siaj de *agitație* fierbinte ca la trecerea unui meteor. A ajuns la râu chiar când cei patru supraviețuitori erau gata să ajungă dincolo. Billy era cel mai apropiat de mal, la capătul bușteanului, asigurând acoperirea. Când alienul s-a dat mai aproape, indianul a știut că inamicul a sosit, deși încă nu-l putea vedea. S-a ridicat drept, pentru a-și înfrunta destinul străvechi. Revenit la moștenirea primitivă a războinicului, a lăsat să cadă radioul pe

malul stâncos. Câteva butoane s-au spart de pietre, dar indianul nici nu a băgat de seamă. Acum erau *dincolo* de ajutorul pe care putea să-l dea radioul.

Billy era total concentrat asupra confruntării sale cu creatura. Era ca și cum trebuia să învingă ca să-i răzbune pe sutele de strămoși măcelăriți de alien cu mult timp în urmă. Să moară răzbunându-și strămoșii, era pentru un sioux cea mai nobilă moarte posibilă.

Și-a aruncat carabina deoparte și a privit atent către copaci. Apoi și-a scos dintr-un buzunar o mică cutie metalică cu vopseaua de camuflaj. Fără a-și coborî privirea a muiat degetul în unsoarea neagră și și-a tras câte o dungă sub fiecare ochi, apoi câte una verticală pe fiecare obraz. A încheiat ritualul cu un semn pe pielea de deasupra inimii, trei linii ca un spic de grâu. Pentru că și cutia devenise inutilă, a lăsat-o să cadă în apele râului. A fost prinsă de curent, plutind câțiva metri, apoi s-a scufundat către pietrișul din adânc, răsucindu-se prin unde și în lumina soarelui ca o agată maiașă sacră.

Cu o mână și-a scos din teacă pumnalul de combat, iar cu cealaltă și-a smuls de la gât punguța cu *medicamente* și a răsucit-o în jurul mânerului. Cu ochii închiși și capul dat pe spate a început incantarea unei jelanii.

Schaefer și ceilalți fuseseră preocupați grăbiți să ajungă pe celălalt mal al râului, și nu au băgat de seamă că Billy a rămas în urmă, preocupat de ritualul său. Maiorul a ajuns pe celălalt mal cu Ramirez în cârcă, înainte de a se întoarce și să-l vadă pe indian.

— Cristoase! Billy!

Dar indianul nu mai auzea nimic. Stătea cu fața spre nord, direcția din care venea *predator*ul, cu pumnalul ridicat ca sabie sfântă.

— Billy! a strigat Schaefer din nou, dar degeaba.

Billy era acum la fel de nepământean, pe cât era alienul.

Maiorul l-a săltat pe Ramirez mai sus în spate și a alergat în susul pantei. Anna aștepta în vârf. Billy era ghemuit pe celălalt mal, cu pumnalul extins în poziție de atac.

Schaefer a sprintat pe ultima parte a pantei, ducându-l pe rănitul Ramirez la relativa siguranță a crestei ce se ridica deasupra râului. Tocmai când îl lăsa jos cu blândețe pe chicano, a auzit un răcnet lung și pătrunzător venind dinspre malul nordic al râului. A fost ultima luptă a lui Billy Sole. Alienul l-a doborât într-o clipită, arma sa tăindu-i jugulara, după care a zigzagat în jos, prin piept și abdomen, ca un fel de simulacru de binecuvântare tribală.

Loialul cercetaș n-a avut nici cea mai mică șansă, așa cum era înarmat doar cu

un pumnal și cu o mie de ani trecuți de moștenire indiană. La auzul strigătului lui Billy, Schaefer s-a întors inutil, prea târziu și mult prea departe ca să-l poată ajuta. Ramirez – cel mai bun prieten al lui Billy – s-a străduit să-și armeze carabina, dar chiar în timp ce făcea mișcările necesare, a avut convingerea îngrozitoare că nu va mai lupta niciodată.

Înainte ca *chicano* să poată trage măcar un singur foc, arma mortală a alienului a fost aruncată spre el ca o rază laser, impactul trântindu-l pe spate. Vârful lăncii i-a străpuns gâtul și l-a fixat de pământ precum un fluture în vitrina unui colecționar. Din rana mortală țâșneau jeturi de sânge – păruse a fi imposibil să mai poată sângera după rana deosebit de gravă pe care o primise anterior – iar mâinile și picioarele i se zbăteau hidos, până ce a murit.

În spasmele morții, MP-5 a lui Ramirez a zburat prin aer până la picioarele Annei. Șocată, dar îndărătnic de *funcțională*, a dat să ridice arma, ca și cum vreun instinct rebel încă se mai lupta să o țină în viață. Dar alienul opera cu o viteză supraumană – putea executa mișcări pe care un om nici măcar nu visa să le facă. A alergat în susul pantei, către fată, cu o viteză nemaivăzută, pielea vinețiie pulsând cu sclipiri aurii sub lumina soarelui de amiază.

Văzând că Anna se află drept în calea alienului, Schaefer s-a întors când ea tocmai se apleca să ridice arma. A tras un șut carabinei, răcnind din adâncul plămânilor:

— FUGI! Du-te la elicopter! IMEDIAT!

Și a deschis focul asupra monstrului, gloanțele zburând în direcția predatorului. Anna a sărit în picioare și a rupt-o la fugă în junglă.

Cu o viteză care-i făcea silueta neclară în ochii lui Schaefer, predatorul a atacat cu un strigăt triumfător, aruncându-și arma asupra maiorului. Vârful ascuțit al lăncii a lovit carabina, ratând cu puțin mâna lui Schaefer. A retezat garda trăgaciului și patul. Când metalul a lovit metalul au izbucnit scântei.

Cu un urlet de adrenalină, Schaefer a intrat în stare totală de combat.

— Ascunde-te! i-a ordonat fetei care fugea, ultima supraviețuitoare a echipei sale de commando.

Și când s-a grăbit să-și găsească o poziție defensivă, l-a văzut pe alien schimbându-și direcția în josul pantei. Dar nu era vorba de teamă. Nici de retragere. Maiorul știa că alienul pur și simplu se mișca cu viteza pe care o voia mușchiul lui. Nu trebuia să-i doboare imediat pe toți. Îi făcea plăcere această luptă cu muritorii de rând, pământeni.

Alienul a aruncat deoparte trupul lui Ramirez, ca pe un sac de gunoi. Acum era hotărât și concentrat, cu toate tacticile de vânătoare nepământești și viclenia

crudă pregătite. Râul tumultuos nu constituia un obstacol pentru creatură; l-a traversat ca pe pernă de aer, abia atingând suprafața apei chiar și acolo unde adâncimea depășea un metru. Când a ajuns pe malul nordic al râului, s-a aplecat și l-a târât pe indian deoparte, centrii nervoși optici, galbeni, pulsând în timp ce cerceta emisia termică tot mai scăzută a organelor lui Billy.

Ghemuit printre stânci, Schaefer a observat abia atunci că a fost rănit. Forța cu care i-a fost smulsă arma din mână atunci când vârful ca de diamant al lăncii alienului a zdrobit carabina a fost mai mult decât suficientă ca să-i facă și o tăietură adâncă prin umăr, deschizându-i carnea până aproape de os. Cu arma distrusă, inutilă, maiorul nu a avut altă alternativă decât să o rupă la fugă prin canion pe urmele fetei, ca să se salveze.

Dutch nu era obișnuit cu nici un fel de retragere, cu atât mai puțin să alerge neajutorat pe panta unui munte, dar nu avea de ales. Doar atât i-a dat prin minte să facă, să fugă cât mai departe. Apoi,dacă ca prin miracol reușea să scape, poate că va avea destul timp ca să se regrupeze și să facă o ultimă încercare de ripostă.

A ieșit din zona stâncoasă, alergând printr-un *tunel* de copaci, afară din canion, în josul potecii. A sărit peste un buștean, s-a împiedicat, s-a străduit să se redreseze și să rămână în picioare – acum alergând doar datorită adrenalinei, cu sângele curgând din umărul rănit și înțepenit de durerea arzătoare. Avea ochii roșii plini de teroare, el care nu s-a temut niciodată de nimic. În urma sa putea auzi zgomotele de ramuri rupte și pietriș împrăștiat făcut de picioarele alienului. Ba i se părea chiar că aude și răsuflarea lui. Căldura, panica și poteca abruptă îl făceau să fie ușor amețit. Trebuia să știe cât de aproape era inamicul, așa că a întors capul fără să încetinească ritmul și a văzut inamicul venind în viteză în josul pantei, cu inima și creierul lui Billy, sângerânde, în fiecare mână.

O oarecare speranță disperată l-a cuprins pe Schaefer când a văzut că distanța dintre ei era cu câțiva metri mai mare decât anticipase. Continuând să alerge, se părea că nu-și dădea seama că alienul savura vânătoarea – anticipând plăcerea confruntării finale cu liderul.

Schaefer, simțind că alienul scurta distanța dintre ei, alerga ca un nebun, mânat de gândul să găsească o poziție din care să poată lupta, dar știind în adâncul sufletului că jungla nu va avea nici un fel de îndurare pentru un om neînarmat. Pierdea teren și o știa. O izbucnire de durere în umăr l-a făcut să creadă o clipă că arma alienului l-a străpuns din nou. Și-a ridicat privirea către cerul înăbușitor pe care nu se vedea nici o pasăre, ca un fel de ultim salut pentru lumea în care a trăit ca un războinic.

Atunci, printr-o ciudată întorsătură a sorții, pământul de sub el s-a prăbușit, iar el a dispărut.

Învăluit de un nor de frunze, Schaefer s-a prăbușit printre copaci, peste marginea nevăzută a unei prăpăstii, căzând liber prin aer. Păsise peste ieșitura acoperită de vegetație care păruse sigură, dar era doar un strat subțire de rădăcini și mușchi care se balansa deasupra canionului, la 30 m de fundul acestuia.

Cu un trosnet înfiorător a lovit crengile unui arbore înalt, apoi a căzut prin coroana altuia… și-a altuia… agățându-se disperat de crengi pentru a-și opri căderea.

În cele din urmă, a căzut cu pieptul peste o cracă mare, joasă, a unui arbore de bumbac, impactul lăsându-l aproape inconștient. Cu capul vâjâind și cu vederea neclară de parcă era drogat, s-a balansat câteva secunde agonizant de lungi, apoi a alunecat de pe creangă, degetele-i amorțite încercând degeaba să se agațe de scoarță. Căzu încă 3 m în apele agitate ale râului de dedesubt.

S-a luptat să rămână la suprafață, dar efortul era aproape imposibil în acea zonă de cascade, la care se adăuga greutate ghetelor și a hainelor îmbibate de apă. Tras sub apă de forța acesteia, a avut luciditatea de a se lăsa la fund ca să-și dezlege o gheată… apoi și pe cealaltă, în timp ce curentul îl târa și rostogolea peste pietre. A scăpat de ghete, iar avantajul pierderi atâtor kilograme i-a permis să iasă la suprafață, unde și-a scos bluza și pantalonii și a început să înoate către mal, bătând apa cu furie, cu singurul său braț sănătos.

Alienul s-a uitat peste marginea prăpastiei în care a căzut Schaefer. A ezitat doar o clipă, cât să pună jos *trofeele* luate de la ultimul om. Apoi a sărit peste margine de parcă încă mai avea calitățile șoimului pe care-l copiase. A trecut prin coroanele de crengi, agil și rapid, sărind din creangă în creangă, *plutind* peste vreo 20 m de spațiu până la ramurile unui sicomor aflat chiar lângă râu. A scanat jungla din apropiere cu vederea sa în infraroșu, căutând semnătura galben-roșie care dezvăluia întotdeauna silueta fragilă a unui om. Dar acolo nu se afla nici unul.

Acum, Schaefer se afla mult în josul curentului, prins de un vârtej de apă învolburată, la peste un kilometru de locul unde era alienul. Maiorul se lupta să iasă la mal, neajutorat ca un copil, complet la mila curenților năvalnici și a cascadelor care-l duceau tot mai departe, până când a fost absorbit și aruncat într-o cascadă de 10 m, și tras în adânc de forța tunătoare a râului.

După câteva secunde, în bazinul larg de la baza cascadei, cu explozia asurzitoare a curentului rămasă în urma sa, Schaefer s-a rostogolit pe fundul apei,

într-o stare confuză, fără să aibă habar unde se află și cum să ajungă la aer. Cu ultima sa rămășiță de noroc a ajuns într-o zonă unde curenții se ciocneau și l-au scos ușor la suprafață unde abia mai putu să respire. Era aproape terminat, stors de energie. Dar suprafața apei era liniștită și revigorantă, și din câteva *vâsliri* cu mâna bună, a ajuns la mică adâncime unde, în fine, și-a înfipt degetele în malul mocirlos. Încercând să se ridice în picioare, a căzut cu fața în nămolul cenușiu de pe mal. Apoi, cu un ultim efort care i-a secat și ultima doză de forță pe care a putut-o aduna, s-a târât gemând de durere într-o scobitură mocirloasă care atârna deasupra, printre rădăcinile tentaculare ale unui copac uscat, cu trupul complet acoperit de un strat gros de nămol. Acum arăta complet primitiv, ca una dintre fiarele pădurii.

Aproape inconștient, dar în stare de alertă legat de inamicul său, și-a ridicat capul și a privit prin cu ochii întredeschiși către malul opus al râului, cercetându-l. Nevăzând nici un semn lăsat de alien, a răsuflat ușurat, cu ochii dați peste cap, pentru că valurile de durere și oboseală preluau controlul asupra lui. Ultimul său gând delirant a fost că a scăpat, deși în starea sa chinuită era o scăpare care semăna ciudat de mult cu moartea.

Dar, în momentul când maiorul s-a relaxat, gata să adoarmă, în subconștient a auzit o plescăitura puternică în bazinul de sub cascadă. Alienul a sărit de pe crengile unui copac care atârna peste apă și a aterizat pe partea de râu unde se afla Schaefer, stârnind un val de apă noroioasă care a ajuns până la picioarele maiorului. Dar și ultima picătură de adrenalină era dusă. Dutch nu-și putea mișca nici un mușchi când a văzut creatura masivă stând în fața sa, cu apa scurgându-se pe trupul lucitor. Tonurile pielii și textura se modificau rapid în gri, maroniu, verde, în încercarea de a se potrivi cu frunzișul din apropierea râului. Orbitele galbene strălucitoare erau orientate drept către locul unde Schaefer zăcea neajutorat, prins în încâlceala de rădăcini.

Când predatorul a înaintat, înălțându-se din apele puțin adânci ale râului, ultimul gând conștient al maiorului a fost că este pierdut. A încremenit, paralizat de oboseală, șoc și groază, în timp ce monstrul se apropia de el. Aștepta lovitura aducătoare de moarte, prea extenuat ca să mai lupte, lipsit de apărare și singur.

Alienul a pășit încet prin apă, până la doar vreun metru de el. Apoi s-a oprit, dominator, ca și cum și-ar fi inspectat prada pentru ultima oară înainte de a o ucide. În timp ce zăcea nemișcat și expus, lui Schaefer i-au năvălit în minte imaginile trupurilor dezarticulate ale lui Hawkins, Blain și Davis. Și-a închis ochii, așteptând cu demnitate lovitura finală.

Secundele treceau… Nimic.

Schaefer a îndrăznit să întredeschidă un ochi acoperit de mâl și a văzut că

alienul stătea ca și mai înainte, întorcând furios capul dintr-o parte în alta. Privea în susul și josul râului, înainte și înapoi, printre rădăcinile copacilor, dar… se comporta ca și cum nu-l vedea pe maior.

Nu-l vedea. Încerca să descopere sursa de căldură – pe Schaefer – dar sistemul optic de cercetare nu putea pătrunde stratul gros de nămol care-i acoperea trupul. După un moment, creatura a scos un val de sunete ce-i exprimau iritarea și nedumerirea și s-a întors într-o parte. S-a mișcat greoi în josul curentului apei, îndepărtându-se de Schaefer, ca să caute indicii ale prezenței prăzii sale.

Acum, maiorul și-a deschis și celălalt ochi, ca și cum ar fi dorit să verifice încă odată ce a văzut cu unul singur. Era cuprins de neîncredere. Uimit că încă mai era în viață, privea creatura care se îndepărta, degetele prehensibile, cu gheare, făcând niște sunete ca de sucțiune când pășea prin nămol. Apoi și-a schimbat direcția și a dispărut din vedere. Uluit și confuz, Schaefer a încercat să se ridice în coate, dar o izbucnire de durere în umăr, l-a făcut să se prăbușească din nou. A căzut pe o parte și s-a cufundat într-o stare de semi-comă, acum tremurând în noroiul rece.

După un minut, s-a auzit tot mai tare bătaia palelor rotorului unui elicopter ce zbura pe deasupra crestei. Apoi, pasărea metalică a intrat în câmpul vizual al lui Schaefer, urmând cursul râului în josul canionului. Zbura în tipar de căutare, un soldat cercetând malurile râului cu un binoclu, prin ușa laterală deschisă. Nevăzând nici un semn de viață, elicopterul și-a continuat zborul, dispărând dincolo de marginea opusă a canionului.

Anna alerga cu toată viteza prin junglă. Părul și hainele i se agățau de ramurile care-i rupeau fâșii din țesătura verde din bumbac de proastă calitate a uniformei și-i însângerau fața. Inima-i bătea ca a unui iepure din cauza epuizării extreme și panicii. Gâfâia din greu, trăgând în plămâni cât mai mult aer din jungla deasă. Nu irosea nici o respirație ca să țipe, pentru ca acum țipetele nu mai aveau nici un rost. Imaginația o făcea să vadă un caleidoscop de ochi galbeni, strălucitori, și simțea că creatura o urmărește, întinzând o mână lungă cu trei degete ca să o înhațe de gât. Dar continua să alerge, pentru că ceva aflat în adâncul sufletului ei o îndemna să lupte, chiar și numai pentru o oră în plus de viață.

În timpul paraliziei temporare, Schaefer a avut un scurt coșmar în care alienul îl țintuia cu lancea. S-a trezit brusc, abia văzând ceva prin ochii acoperiți de noroi, și s-a ridicat gemând din patul mocirlos, precum un fel de ființă întoarsă din mormânt. Se afla aproape de delir, iar mintea îi era asaltată de fantezii în care alienul îi

smulgea inima din piept. Apoi, încă în stare de incoerență, s-a legănat pe picioarele goale și învinețite, începând să înainteze poticnit de-a lungul malului, pășind cu greu prin nămol, parcă ca prin nisip mișcător.

Umărul îi zvâcnea de durere, iar temperatura i se urcase la vreo 40^0C datorită rănii, stresului și răcelii mâlului. La trecerea printr-un mic bazin de apă curată s-a împiedicat și a căzut până la brâu în apa rece. Efectul calmant al liniștii l-a readus în simțuri și i-a limpezit vederea. Se opri o secundă ca să-și adune gândurile. După care a ieșit pe malul acoperit cu mușchi și s-a lăsat să cadă pe pământ, respirând încet, de parcă voia să-și regăsească propriul centru de greutate.

Valurile stârnite la înaintarea către mal, dispăreau în timp ce se odihnea lângă apa puțin adâncă. Pe măsură ce suprafața acesteia se liniștea, și-a văzut imaginea reflectată devenind din ce în ce mai clară. Părul îi era năclăit cu nămol cenușiu, iar fața și pieptul îi era brăzdat cu dâre de nămol păstos de culoarea ardeziei. Se uita hipnotizat la reflexia aceasta. Dispăruseră toate semnele ce-l marcau ca fiind un soldat.

Încet, ca prin vis, și-a ridicat mâna din apă și și-a curățat cu degetele o porțiune de pe obraz. A studiat noroiul lipicios din mână, apoi s-a uitat din nou la chipul reflectat de apă, la contrastul puternic dintre camuflajul nămolos și pielea ușor bronzată de dedesubt. În timp ce privea, l-a izbit un val de înțelegere… atât de puternic, încât, pentru câteva clipe, a fost năucit.

Doamne! – și-a spus cu voce tare, cu ochii largi la descoperirea făcută. *Nu m-ai putut vedea!* – s-a adresat copleșit alienului absent, rostind clar fiecare silabă, ca și cum voia să-și graveze ideea în mintea sa pentru totdeauna.

Acum înțelegea că creatura vede diferit față de animalele de pe pământ. Poate că acest fapt ar putea fi pentru ea călcâiul lui Ahile. A chicotit aproape isteric, o combinație de ușurare, epuizare și curaj regăsit.

Prin lumina scăzută, Schaefer s-a uitat către copacii din pădurea ce se întuneca, dându-și seama că soarta îi oferă o a doua șansă, o armă nouă, neașteptată – propria sa *provocare* cameleonică. Ideea unei posibile defensive a trezit commandoul din el. Frenetic, a luat o mână de nămol și și-a refăcut cu grijă camuflajul pe zonele șterse.

Nu m-ai putut vedea! – a repetat maiorul, rânjind încântat, de data aceasta șuierându-și cuvintele în timp ce se „tencuia” cu nămol. Instinctele de soldat îi reveneau cu repeziciune, mintea lucrându-i ca un furnal ce forja idei pentru o confruntare finală.

Singura armă care-i mai rămăsese era maceta. Hainele, ghetele, totul fusese pierdut în apele repezi și cascadele râului. Gol, precum cel mai primitiv sălbatic, era

redus la instinctele sale și la înțelepciunea nativă, și simțea nuanța ironică a acestei situații. Trebuia să se folosească de junglă pentru a-și făuri un arsenal cu care să lupte cu creatura. Dar întorsătura primitivă nu-l deranja deloc, pentru că echipamentul modern folosit de commando până acum, abia dacă au făcut creatura să tresară doar.

Războinicul renăscut a ieșit din bazinul cu apă, olimpian ca mărime și acoperit cu nămol ca un om din peșteră. Imediat s-a pus pe treabă ca să-și confecționeze un arc.

Mai întâi a răzuit niște magneziu dintr-o rocă vulcanică, adunând o grămăjoară gata pentru a fi aprinsă. Din mânerul gol al macetei a scos un chibrit uscat – tot acolo se mai aflau o bobină de coardă de pian, o rolă de bandă adezivă verde, un fir pentru pescuit, și două capsule cu cianură – cu care a aprins pulberea ce s-a aprins într-o flacără alb-strălucitoare. Cu o frunză de bananier pentru a o proteja de senzorii termici ai alienului. Treptat a alimentat focul, ventilându-l și cu frunza.

După douăzeci de minute răsucea un trunchi de copac tânăr lung de doi metri, sprijinit de picioare și umărul sănătos, răzuind cu cuțitul arsura de pe lemnul uscat.

Apoi a îndoit arcul și i-a atașat coarda lungă de pian la un capăt. Lemnul l-a înfășurat cu grijă în banda verde pentru a-l întări. La fel a făcut și cu coarda în locul unde venea fixată săgeata. Cu firul de pescuit a atașat pene unei săgeți confecționate dintr-o ramură. Vârful l-a cioplit într-o serie de *cârlige*, și l-a frecat de o piatră lustruită ca să-l ascută. Apoi a mai făcut trei săgeți asemănătoare, metodic, una după alta. Numai săgețile i-au luat mai mult de o oră. Dar chiar când o termina pe ultima, a știut că va avea doar o singură șansă ca să câștige această bătălie – probabil o singură *lansare*.

Pe când soarele dispărea în spatele unui vulcan stins aflat la vest de frontiera Conta Mana, Schaefer zdrobea între două pietre o rădăcină decojită. Apoi a amestecat cu salivă, pe o frunză, pulberea obținută. Apoi a amestecat și sevă de bananier și a ținut-o deasupra jarului până când compoziția a început să scoată aburi. Deschise cele două capsule cu cianură și a scuturat pudra în lichidul ce fierbea. Otrava lipicioasă a întins-o pe vârfurile săgeților și le-a ținut deasupra jarului, apoi a suflat ca pasta să se răcească și să se întărească.

Cu ajutorul lamei macetei a desertizat una dintre grenadele de 40 mm din banduliera pe care o lăsase să cadă pe malul apei. După ce a înlăturat capul exploziv, praful de pușcă din cartuș l-a vărsat pe o frunză, amestecându-l cu niște pulbere de magneziu. A desfăcut rola subțire de tifon în care fuseseră ambalate cele două capsule de cianură și a scămoșat-o, până a făcut un ghemotoc de mărimea unei

mingi de golf, după care a turnat praful de pușcă și l-a învelit în țesătură.

Acum, Dutch avea mintea perfect limpede și a înfășurat *bila* explozivă într-o frunză uscată, pe care a făcut-o mănunchi și a legat-o la vârf cu un fir lung de iarbă din junglă. A răsucit capetele tifonului în jurul unui băț de chibrit căruia i-a lăsat gămălia liberă, ca un fel de fitil cu autoaprindere pe care l-a acoperit cu sevă. Și peste acesta a pus praf de pușcă, iar apoi l-a învelit cu o frunză. Apoi , din alte fibre de iarbă a făcut o buclă cu care a legat grenada și și-a trecut-o peste cap.

În final, folosindu-se de câteva secțiuni de bambus de diferite diametre, a confecționat o suliță primitivă pe care intenționa să o folosească ca pe un fel de bombă-antipersonal. Acul de la catarama curelei servea drept cui percutor, iar grenada de 40 mm era încărcătura explozivă.

Când a terminat – două ceasuri mai târziu – Schaefer era un tip nou de commando, dotat cu arme naturale oferite de planeta sa. Acum va afla care lume era mai dură, a lui sau a alienului. Dar când și-a luat aceste noi arme și stătea pe malul râului întunecat, i-a revenit amintirea vie a lui Billy. Indiferent de ce o fi fost *chestia* în care a crezut siouxul, acum Schaefer era ultimul depozitar al acestei credințe. Era singurul sacerdot rămas în această lume, mercenarul care nu credea în absolut nimic. Iar sărmana planetă lipsită de apărare trebuia, în aceste momente, să se mulțumească cu el.

16

O lună ca o farfurie din aur masiv a răsărit pe cerul negru atunci când ultimele nuanțe din purpuriul apusului s-au lichefiat în apele caribiene. În lumina slabă a lunii abia răsărite și a soarelui ce se scufunda în mare, silueta unui războinic gol, singuratic, a apărut pe creasta zimțată a stâncilor. Dutch Schaefer era scăldat în lumina aurie a lunii în partea stângă și razele roșii ca sângele al soarelui ce apunea în dreapta. Își acoperise întreg trupul cu lut roșiatic, creând un model de camuflaj pestriț. Semăna cu un idol ridicat din mormânt. Cu arcul ținut într-o mână, a mers în susul canionului, printr-un fel de câmp cu bolovani precum niște fragmente de meteoriți.

Râul de dedesubt curgea printr-o serie de cascade și bazine liniștite, înconjurat de pereți înalți, stâncoși, străbătuți de crevase blocate cu trunchiuri de copaci aduse de revărsările de ape din pădurile de deasupra.

Pe o porțiune plată a crestei, Schaefer a adunat destule lemne pentru a aprinde

un foc mare. A îngenuncheat lângă o grămadă de iarbă și frunze uscate. Cu ultimul băț de chibrit rămas a aprins un foculeț pe care l-a protejat cu palmele, suflând încet ca să-l întețească, până ce flăcările s-au întețit cuprinzând toate crengile.

S-a ridicat în picioare, privind fix în rugul ce creștea cu rapiditate. Apoi s-a întors cu fața către canion ridicându-și armele cu mâna deasupra capului. Din adâncul plămânilor, a slobozit un strigăt războinic, prelung ca urletul unui lup. Transcendea timpul și lumile, primitiv și visceral, ca al unui animal rănit dincolo de durere.

Vaietul a reverberat kilometri întregi în adâncul junglei din canion și a redus la tăcere toți prădătorii și păsările de noapte. Era semnalul de chemare al commandoului către alien.

Ochii săi parcă aruncau flăcări galben-roșii, și în acel moment părea să fie invincibil și terifiant, cu mușchii săi acoperiți de noroi, tensionați și gata de luptă.

Alienul se retrăsese la nava sa și stătea în cadrul ușii deschise când ecoul strigătului lui Schaefer a pătruns printre copaci până la urechile sale. Strigătul era universal traductibil – nu numai între oameni, ci și între lumi diferite, oriunde exista război.

Creatura a dat capul pe spate, privind în noapte ca un lup la lună, când a auzit strigătul și i-a înțeles instantaneu sensul. A răspuns instinctiv, dar cu un șuierat ca de șarpe pe care nu l-a auzit nimeni. Totuși, sunetul care-i clocotea în gât era o acceptare la chemarea lui Schaefer la o confruntare.

S-a întors în navă, ca să-și ia lancea într-o mână, iar în cealaltă un dispozitiv în formă de 'U' asemănător unui diapazon. Când a introdus vârful armei între cele două brațe ale *furcii*, lancea care luase viețile celorlalți commandos s-a trezit la viață, emițând un zumzet armonic, în timp ce vârful lamei strălucea de energie, devenind din ce în ce mai fierbinte la fiecare introducere. Creatura a trecut pentru ultima data vârful încins până la alb prin dispozitivul de ascuțit, apoi a ridicat lancea la nivelul ochilor săi aurii, studiind-o. Aliajul încins îi lumina chipul umanoid. Arma însemna ceva mai profund decât orice alt obiect. Pentru alien era un fel de extensie a voinței sale.

Ieșind din coconul său interplanetar, creatura s-a urcat în copaci, cățărându-se până pe crengile aflate cel mai sus. A înaintat neauzită din coroană în coroană, sosind la marginea canionului în adâncul căruia putea vedea focul mare aprins de Schaefer, colajul multicolor, schimbător, al valurilor de căldură emise de flăcări, vrăjindu-l și atrăgându-l ca pe o molie.

După ce momeala a atras predatorul, Schaefer s-a îndepărtat de flăcări, pitindu-se într-o crevasă a stâncii, acoperită de niște trunchiuri căzute pe pantă,

deasupra locului unde ardea focul. Ochii i se mișcau ca în transă, mișcându-se dintr-o parte în alta, supraveghind toate căile de apropiere de focul de mai jos de el. Simțurile-i erau în alertă, cu nervii întinși ca strunele.

Alienul și-a început coborârea, silueta sa ca o umbră prelingându-se ca un fluid de nuanțe cenușii-negre ce se strecura printre formele schimbătoare proiectate de lumina flăcărilor pe pereții canionului. Ochii galbeni cercetau relieful, nerăbdător să se apropie de vârtejurile de căldură aruncate de flăcările rugului.

Schaefer stătea nemișcat, ghemuit ca un indian, așteptând sosirea destinului, aproape invizibil în camuflajul său de noroi, una cu întunericul ce acoperea copacii și stâncile.

Deodată, a remarcat că, peste tot în jurul său, bâzâitul insectelor și orăcăitul broaștelor a încetat. A recunoscut imediat efectul prezenței alienului, pentru că înțelesese că toate creaturile îl simțeau și se temeau de invadator.

Schaefer și-a încordat arcul – umărul rănit îi tremura, sângele începând să mustească sub bandaj datorită tensiunii mușchilor. Cu arcul tras total, se uita intens, concentrat, căutând silueta iridiscentă a alienului prin dansul luminilor de jos.

Atunci, ca o insectă gigantă, acesta a căzut de deasupra, ca din cer, ghearele ca de oțel înfigându-se adânc într-o buturugă.

Schaefer a încremenit, cu ochii mânjiți cu noroi larg deschiși de fascinație și teamă.

Nu știa cât de departe, în întuneric, se află creatura – poate 15-20 m. Maiorul știa că cea mai mică mișcare a sa ar fi provocat un atac instantaneu, așa că a așteptat la fel de nemișcat precum buturuga însăși. În acest moment se simțea ciudat de confortabil să știe că el era mai una cu jungla decât inamicul său.

Atras de emisiile infraroșii care vibrau odată cu flăcările și dantelau prin întunecimea canionului, alienul a sărit cu vreo 10 m mai aproape de momeala învăpăiată.

Și-a ridicat arma precum ar face un războinic cu sabia-i mitică. Celulele optice galbene străluceau ca un fagure în reflexia focului când alienul privea încet prin împrejurimi. In gura tensionată ca un detonator armat, a ieșit un șuierat abia audibil, un semnal instinctiv că se afla în modùl combat.

Schaefer – absolut nemișcat, rigid – auzea bufniturile produse de picioarele alienului pe lespezile de piatră din apropiere. Încet și în tăcere, maiorul s-a întors și a tras o săgeată otrăvită în direcția zgomotului. Aceasta a zbârnâit prin întuneric, și o clipă mai târziu a auzit sunetul produs când s-a înfipt într-un copac.

Shit! a mormăit Dutch, mustrându-se singur pentru că a ratat o lovitură și și-a trădat prezența. Săgeata ratase capul alienului cu doar câțiva centimetri.

Predatorul a ripostat instantaneu. Brațul i s-a mișcat atât de rapid încât s-a văzut doar ca o umbră încețoșată prin lumina focului, atunci când și-a activat arma, proiectilul lansat lovind un buștean atât de aproape de piciorul maiorului, încât i-a putut simți suflul. Impactul a trimis în noapte un nor de așchii de lemn.

Acum era ca o finală a unui meci de șah, și din nou era rândul lui Schaefer să mute. Și-a ținut strâns armele improvizate și, sărind de pe un bolovan pe altul, s-a îndepărtat de locul periculos. A sărit în jos, în micul luminiș din apropierea focului, aterizând dur și rostogolindu-se în afara zonei luminate, la protecția umbrelor pietrelor din partea îndepărtată. Acum focul se afla între el și alien, precum o zonă sacră de moarte și regenerare.

Schaefer a privit în jur și a văzut că se afla într-un fel de amfiteatru natural format de pereții stâncoși care se ridicau în spatele său la 30 m spre înaltul cerului nopții.

Umbrele stârnite de foc jucau fantomatic peste stânca aspră, până ce Schaefer a fost aproape sigur că poate vedea conturul unor forme desenate și vechi glife incizate în piatră.

Maiorul s-a poziționat sub un ieșind de piatră care, împreună cu pereții de stâncă, alcătuiau un spațiu protectiv. S-a ghemuit cu arcul pregătit și a simțit în umăr o durere puternică. Rana sângera din nou, picurând pe pietrele din jur. Printre ele se vedeau fragmente sparte de ceramică și un cap de jaguar cioplit care, în lumina dănțuitoare a flăcărilor, părea a fi din jad. Dar nu avea timp de pierdut ca să caute vreo comoară prin jur. În schimb, avea toate șansele ca aceste fragmente să-i marcheze propriul mormânt.

Atunci, doar pentru o clipă, deasupra platoului stâncos a apărut silueta alienului. Pe fondul cerului, în jocul flăcărilor, părea gigant și victorios. Se mișca în josul peretelui de stâncă alunecând precum un șarpe printre umbrele întunecate și strălucirea galbenă.

În acest timp, Schaefer a distins un sunet nou peste trosnitul și sfârâitul focului și clipocitul râului vijelios – un sunet care i-a stârnit teama, dar și o hotărâre de neclintit. Era zgârieturile ritmice ale ghearelor tari de la picioarele alienului, care scrâșneau precum creta pe o tablă. Maiorul s-a ridicat încet în picioare, a pus o săgeată în arc și l-a încordat, în timp ce ieșea din adăpost și se îndrepta către sursa zgomotului.

Acum se aflau la doar câțiva metri unul de altul. Creatura s-a oprit dreaptă în lumină, cu capul dat pe spate și întorcându-l cu încetineală, încercând să se orienteze prin diversitatea sunetelor. Zidurile circulare ale amfiteatrului stâncos reflectau orice, dereglându-i *radarul* delicat. Din fericire pentru maior, lumina

variabilă afecta centrii nervoși optici ai alienului, provocând un joc de umbre printre formele inerte ale pietrelor. Vedea o grămadă de contururi abia definite pe fondul magenta-pal al căldurii pâlpâitoare.

Schaefer a continuat să se strecoare înainte, punând un picior în fața celuilalt cu toată abilitatea de a se mișca nevăzut a unui războinic sioux. Deodată s-a oprit și a încremenit ascultând, încercând să localizeze direcția înfricoșătorului scrâșnet al ghearelor alienului. Tensionat, a aruncat o privire circulară, cercetătoare, nefiind sigur în ce direcție să facă următoarea mișcare. Apoi – incredibil – a auzit o voce umană, slabă, șoptind printre stânci. Era a Annei:

Atenție… în spatele tău, a venit avertismentul, pe un ton aproape seducător de intim.

Schaefer s-a întors, cu respirația oprită la auzul cuvintelor. Cu ochii larg deschiși și cu toți mușchii și tendoanele încordate, a așteptat să audă din nou vocea, dar… nimic – doar bolborositul îndepărtat al râului și sfârâitul focului care abia mai ardea. Pe măsură ce flăcările se micșorau, umbrele se lungeau și deveneau tot mai întunecate cu fiecare minut trecut.

Apoi… din nou vocea Annei:

Atenție, major… în spatele tău!

Schaefer s-a răsucit din nou.

— Anna? a șoptit întrebător.

Era aproape patetică nevoia pe care o simțea în acel moment de a contacta un om. Ca în transă, a înaintat în direcția sunetului.

Într-o adâncitură dintre stânci, la mai puțin de 7 m de Schaefer, alienul imită din nou vocea fetei: *Aici. Știu pe unde se poate ieși!*

Hipnotizat, Schaefer a urmat momeala, mai aproape… și mai aproape. Dar, pe când se pășea ca prin vis, ceva l-a făcut să se oprească. Era o voce și mai familiară: *Dillon, aici*, l-auzit pe Mac. Dar Mac era mort.

Trezit de oroare, Schaefer s-a dat rapid înapoi și s-a adăpostit în spațiul îngust dintre o stâncă și peretele amfiteatrului. S-a ghemuit în poziția de tragere a arcașului, nemișcat în lumina scăzută a flăcărilor, până ce a început să semene cu o pictură străveche făcută pe piatră. Cu arcul încordat, sprijinit de stâncă, a auzit din nou scrâșnetul ghearelor predatorului. Zgomotul venea din dreapta, apoi dinspre stânga, și iar dinspre dreapta. Neștiind în ce parte să tragă, maiorul a început să asude cuprins de panică. Era timpul pentru niște arme mai disperate. A pregătit o grenadă flash și, cu o smucitură puternică a mâinii, a aruncat-o înainte. Explozia a iluminat scurt întreaga zonă aflată mai jos de foc. În acea clipă, Schaefer a văzut inamicul pe o stâncă aflată deasupra sa, cu arma ridicată, gata să lovească. Pe

moment orbit de *flash*, alienul a dat înapoi, plecându-și capul într-o parte. Când revărsarea fosforică de lumină a trecu, Schaefer se afla în avantaj. Înainte ca ochii galbeni să se poată reactiva, a aruncat sulița improvizată. Aceasta a lovit un bolovan de la picioarele creaturii și a explodat, pulverizând suprafața pietrei. Alienul a sărit înapoi prea târziu, iar țăndările i-au perforat trupul. Cu un urlet terifiant de durere și furie, creatura s-a ghemuit și s-a încleștat furios la gât și piept. Apoi, cu un al doilea urlet de furie, care înghețа sângele în vene, a sărit de pe platforma sa stâncoasă, dispărând în noapte.

Căderile de apă ale râului prin pragurile de 2, 5 m provocau un fel de ceață densă de stropi. Schaefer, cu arcul încordat, a urmărit ciudata potecă de *sânge* luminos precum ambra, picurat din rănile proaspete. La trecerea prin aceste cascade, *ceața* l-a împroșcat, spălându-i o parte din camuflajul noroios. Concentrat, a continuat să înainteze pe urme ca o panteră înfometată după mirosul unui mistreț gras.

Umărul rănit al lui Schaefer continua să sângereze, roșul amestecului de sânge și noroi rămânând încă agățat de pieptul său. Obișnuit de acum cu durerea cruntă din umăr, trăgea adânc aer în piept, iar ochii largi îi străluceau plini de răzbunare. Savura vederea lucirii de ambră a sângelui alienului.

Sângerează, ticălosule, a șuierat furios.

Maiorul și-a încercat arcul testându-i tensiunea vitală, apoi și-a reluat urmărirea pe poteca de sânge luminos peste terasa pe care un bolovan uriaș se spărsese în timpul unui cutremur de demult. Acolo umele se terminau brusc. Nu mai era nici o urmă din fluidul de culoarea ambrei. Schaefer a mai înaintat un pas prin întuneric și s-a întors cu repeziciune când a simțit că, dintre umbre, alienul e gata să acționeze.

În sfârșit, maiorul se confrunta corp-la-corp cu inamicul său, lovind sălbatic în brațul creaturii. Lancea care îi ucisese pe atâția i-a zburat din strânsoare și a căzut pe pietrele de pe jos. Înainte de a-și putea reveni – ochii galbeni clipeau confuz – Schaefer a continuat cu o lovitură de karate în piept, care a trântit creatura cu fața la pământ, lăsându-i spatele expus veteranului commando. Instantaneu, maiorul a fost peste alien, cu arcul încordat gata să tragă, cu sângele picurându-i din umăr pe pielea lividă a creaturii.

Cu încetineală, alienul s-a întors pe spate, expunându-și chipul groaznic. Ochii îi erau aproape albi datorită șocului provocat de pierderea *sângelui*. Trupul îi era lipsit de control, deși încerca cu disperare să dispară în întunericul înconjurător – camuflajul său cameleonic – dar acum era într-o stare de slăbiciune care nu-i permitea transformarea.

Curiozitatea maiorului a explodat:

— Cine dracu ești tu? a întrebat, privind în jos, cu ochi arzători.

Era și el *monstruos* – în felul său.

Din gâtlejul alienului ieșeau sunete indistincte, printre cele de tuse, sufocare, după care au început să semene a cuvinte. La început au fost ca niște trosnete și pârâituri asemănătoare cu semnalele slabe ale unui semnal radio nereglat. Apoi au devenit mai puternice și mai clare cu fiecare silabă până ce alienul a produs o imitație perfectă a vocii lui Schaefer:

— *Cine… dracu… ești… tu?* a reprodus cu încetineală, metodic, aproape ca o melodie.

Pentru o clipă a cedat ca și cum ar fi fost total lipsit de energie. Dar cu un efort maxim a întins un braț, activându-și lamele ascuțite de pe antebraț. Apoi și-a îndoit piciorul și a lovit în sus, brutal, cu putere regăsită, ghera cumplită sfâșiind coapsa lui Schaefer. Acesta a fost aruncat pe spate într-un șanț cu apă mică. Zbătându-se disperat, maiorul și-a recuperat arcul pe care-l scăpase în cădere. L-a regăsit exact în momentul în care creatura s-a ridicat în picioare, inspirând adânc și cu furie, și recâștigându-și puterile odată cu fiecare respirație.

Schaefer a văzut că alienul își recuperează arma și o ridică. Atunci, cu o mișcare instinctivă, umărul zvâcnindu-i dureros, a încordat arcul și a lansat săgeata. Cu o bufnitură surdă, mortală, aceasta a penetrat gâtul alienului. Încă un urlet cumplit, plin de furie, a reverberat printre copaci când inamicul și-a pus mâinile la gât, și a fugit șuierând și mârâind de durere.

Schaefer s-a grăbit să iasă din apă și s-a aruncat în urmărire pe noua potecă de picături proaspete de ambră luminoasă.

Umărul maiorului a încetat să mai sângereze. Peste tăietura s-a format un cheag gros de sânge. Dar coapsa sângera abundent, și la fiecare pas piciorul îi era străbătut de un val fierbinte de durere. Dar a continuat să înainteze, șchiopătând în susul pantei, cu greutatea corpului susținută mai ales de piciorul sănătos. Poteca era ușor de urmat pentru că alienul era prea slăbit ca să mai înainteze prin coroanele copacilor sau ca să se cloneze într-o zburătoare, pasăre sau muscă sau pală de aer. Se poticnea prin pădurea deasă, lăsând în urmă o dîră de iarbă călcată, ramuri rupte și pământ răscolit de ghearele târâte. Extenuat și turbat, mârâind de furie, alienul a ajuns la marginea luminișului unde se afla nava sa. Acum sângera abundent și-și pierduse toate abilitățile de camuflare. Pielea a luat o culoare bolnăvicioasă, verde-pal, și se cutase ca cea a unui șarpe care năpârlește. Cu mâinile cu trei degete tremurătoare a apucat săgeata ce-i ieșea din gât și a tras-o afară, urlând de durere. Un val de fluid cenușiu, sufocant, din adâncul măruntaielor, i-a curs din gură pe

pielea de pe bărbie.

Schafer continua neobosit urmărirea, obsedat să-l *termine* pe ucigaș. Își croia drumul prin desișul unor arbori de cauciuc când a fost cât p-aici să intre direct într-o pânză uriașă de păianjen cu diametrul de 1,5 m, care-i bloca înaintarea. Instinctiv, a vrut să o taie cu maceta, când a băgat de seamă că e ceva ciudat în modul cum reflecta lumina slabă a lunii. Examinând-o mai îndeaproape a văzut că rețeaua nu era făcută din mătasea vreunei insecte, ci din fire metalice subțiri ca părul – o capcană.

S-a dat imediat înapoi și, ridicând o creangă groasă, a aruncat-o în centrul plasei, și a urmărit declanșarea mecanismului. S-a auzit un declic metalic urmat de un sunet ascuțit, când lemnul a lovit metalul. Creanga, groasă de 13 cm, a fost ruptă cu violență, iar așchiile au zburat în toate direcțiile.

Schaefer a suspinat ușurat, apoi a continuat să înainteze, călcând cu grijă peste firele căzute pe pământ. Nici măcar nu s-a oprit să se întrebe dacă această capcană făcea parte din arsenalul *guerrillei* sau a alienului.

După câteva minute a ajuns suficient de aproape de nava alienului ca să-i vadă strălucirea albastră suprarealistă filtrată printre copaci. Și atunci, în luminișul din față, l-a văzut chiar pe alienul însuși cum se clătina înaintând către lumină. Schaefer a fost cât p-aici să sprinteze pentru a se apropia ca, în sfârșit, să-l *termine*, dar a fost blocat de imaginea hidoasă care i-a lovit simțurile, scoțându-i orice altceva din minte.

La o margine luminișului, piei umane aproape translucide erau întinse pe cadre de lemn. Scalpurile atașate de ele se mișcau ușor în adierea brizei. Peste tot în jurul zonei, erau împrăștiate cadavre jupuite, unele întinse pe pământ, altele atârnate în copaci așa cum fuseseră găsiți Davis și oamenii săi. Trebuie să fi fost cel puțin treizeci de trupuri, de *guerrillas*, dar și de soldați-commando.

Nici ticăloșii de naziști n-au făcut așa ceva, s-a gândit furios Schaefer, simțind că stomacul îi este gata să explodeze, la fel cum au simțit cei ce au eliberat lagărul de la Buchenwald.

Dar nu avea timp să se lase cuprins de oroare. Și-a forțat mintea să-i fie cuprinsă doar de furie și a folosit-o ca să-și continue înaintarea. S-a întors din nou asupra țintei sale și l-a văzut pe alien pășind către lucirea tremurătoare a câmpului de forță. Schaefer s-a apropiat cu precauție, până a distins și conturul în formă de ou al navei. Creatura mergea cu mare dificultate pe rampa către ușa deschisă a navei. Cu silueta scăldată în strălucirea albastră, pulsatorie, a acesteia, părea încă impresionantă, dar, în furia sa, lui Schaefer i se părea a fi mai curând înspăimântată decât înspăimântătoare.

Slăbit și el datorită sângelui pierdut și al epuizării, Schaefer a continuat să înainteze, tocmai la timp ca să-l vadă pe alien cum își trece mâna printr-o rază de lumină. Nava a răspuns instantaneu cu un sunet ca de turbină care crescu constant în volum și intensitate. Predatorul s-a întors și a aruncat o privire către jungla deasă care încă îl ascundea pe Schaefer, ca și cum ar fi simțit prezența commandoului printre umbre. Apoi a intrat prin câmpul de forță. Ușa începu să se închidă încet, de parcă ar fi simțit intrarea căpitanului și nu era timp de pierdut.

Schaefer a fost cuprins de panică văzându-și inamicul gata să se pună la adăpost. S-a năpustit în luminiș și a văzut arma alienului la piciorul rampei. Creatura fie că o scăpase în delirul produs de răni, fie că nu mai simțea nevoia puterii acesteia. Acum era pe drumul spre casă. Acolo va găsi alte arme pentru alte planete.

Confuz, Schaefer a înhățat ciudatul instrument. Cum funcționa? Era conectat în vreun fel cu creatura însăși astfel încât doar ea să o poată folosi? Majorul strânse mânerul și simți rezistență. A încercat din nou, adunându-și fiecare strop de putere și strigând de furie. Deodată, o lumină alb-albastră a țâșnit din capăt și lancea a fost activată. Schaefer a ridicat-o, simțindu-i puterea și funcționarea prin instinctul de războinic. A adus dispozitivul la orizontală orientându-l către spinarea alienului care dispărea după ușa ce se închidea în urma sa.

Schaefer a răcnit triumfător și a aruncat-o.

Învăluită cu energie mortală, arma a zburat ca un meteor pe deasupra rampei-laser, accelerând prin ușă, în interiorul navei spațiale. S-a înfipt în ceafa creaturii, și, instantaneu, ușa a încremenit pe jumătate deschisă. Capul alienului a explodat încet, parcă cu încetinitorul, ca și cum gravitația din navă era diferită de cea terestră. A țâșnit un gheizer de *sânge* galben-ambră, apoi s-a împrăștiat și țesutul verde-pal al creierului. Lancea și-a continuat zborul prin gâtul alienului, și s-a înfipt în peretele navei, trimițând globuri de energie plasmatică ce se arcuiau prin câmpul de forță.

Schaefer a căzut cu fața la pământ, pe jumătate amețit văzând scena incredibilă. Sunetul produs de navă a crescut mult în intensitate și toată nava se zgâlțâia și vibra ca și cum era gata să explodeze. Dar între timp, Schaefer nu prea mai știa dacă este conștient sau inconștient. Nici măcar nu era sigur dacă mai este întreg sau nu.

Palele a două elicoptere de atac au învârtejit aerul junglei dese când s-au ridicat din canion, zburând la vârful copacilor. Primul transporta un echipaj VIP. Liderul, generalul Phillips, s-a adresat foarte importantului său pasager, rebela Anna Gonsalves:

— Recunoști locurile? a întrebat-o, arătând apele șerpuitoare ale râului de dedesubt.

Ea s-a străduit să vadă ceva prin lumina slabă în jungla încâlcită, în apele învolburate și pe creasta acoperită cu tufișuri. Apoi a zărit uriașul buștean de mahon prăvălit peste mal – cel pe care împreună cu Schaefer și Ramirez traversaseră apele tumultoase.

— Da… da! a izbucnit cu entuziasm. Chiar acolo, spuse arătând către marginea stâncoasă. Acolo l-am văzut ultima dată.

Phillips s-a întors către pilot:

— Survolează creasta, i-a ordonat.

În timp ce pilotul încerca să mențină aparatul sub control, manevrând rapid prin curenții ascendenți ridicați din canion, tabloul de bord a luat-o razna. Acele tuturor cadranelor se învârteau sălbatic, iar cadranele digitale afișau date aiurea. Pilotul se lupta disperat cu comenzile încercând să recâștige echilibrul.

În aceeași clipă în care elicopterul a ieșit de sub control, sunetul produs de nava extraterestră a ajuns la un nivel asurzitor, iar pământul din jurul ei se cutremura. Schaefer, chiar și în starea sa de stupoare, a priceput că *chestia* urma să explodeze. Ignorând durerea ascuțită, a fugit disperat spre junglă, căutând adăpost. Când s-a aruncat peste grămada de stânci, nava s-a spulberat într-un *flash* purpuriu. Fragmente din metale rare, din spațiul extraterestru, au fost aruncate la sute de metri spre înaltul cerului. La o jumătate de milă depărtare, elicopterele au fost învăluite într-un flash de lumină intensă și, momentan, au fost total incontrolabile. Pulsul undei de șoc a străbătut cerul precum un bang sonic, neutralizând sistemele de control ale elicopterelor care se zbăteau aiurea la o înălțime de câțiva zeci de metri.

Dedesubt, valuri concentrice de energie goneau dinspre centrul exploziei ca și cum se născuse o stea miniaturală.

Apoi, chiar înainte de a se prăbuși precum păsările cu aripile frânte în copacii de dedesubt, mecanismele elicopterelor au revenit la funcționare normală după trecerea undei de șoc. Piloții au reușit să redreseze la timp și să prevină prăbușirea.

— Sfântă Maică a lui Isus! a exclamat pilotul lui Phillips.

Generalul era complet total dezorientat de explozia bombei, dar trebuia să rămână la comandă. Știa că tocmai s-a întâmplat ceva extraordinar, ceva ce nu avea nici o legătură cu tehnica militară a *guerrillei* și nici măcar cu propria sa armată.

— Virează la dreapta, a ordonat. Verifică zona zero!

Pilotul a adus elicopterul la orizontală și l-a direcționat peste vârfurile

copacilor către sursa exploziei, acum acoperită de fum pentru că niște copaci erau învăluiți de flăcări.

Între timp, Schaefer și-a ridicat precaut capul de la pământ, unde se aruncase singur în țărână ca să se protejeze. S-a uitat la toată devastarea cu o indiferență curioasă. Întreaga zonă era lipsită de viață – fiecare copac, fiecare frunză, fiecare viețuitoare vie de pe o rază de 20 m de la navă era arsă și înnegrită, redusă la un ciot de lemn fumegând și țărână goală. Și totul era acoperit cu un strat fin de cenușă albă, ca cea căzută după o explozie nucleară. În centrul zonei, unde fusese nava, încă mai erau flăcări ca de magneziu, în culori exotice, ca la un fel de carnaval straniu de la sfârșitul lumii.

Schaefer s-a ridicat în picioare, privind cu ochi goi. În spatele său, zgomotul elicopterelor crescu atunci când cele două aeronave s-au ivit pe deasupra copacilor, dar maiorul nu păru să le observe. În timp ce se apropiau încet, echipajele priveau uimiți devastarea, străduindu-se să vadă ceva prin fumul alb, dens. Un elicopter a rămas în zbor la punct fix la circa 30 m înălțime, în timp ce al doilea a coborât aproape de sol, palele rotorului stârnind un vârtej de praf alb. Din valurile de fum și cenușă s-a materializat o siluetă acoperită în întregime de noroi, sânge și funingine. Era Schaefer, dar arătând atât de ciudat, de parcă *el* ar fi fost alienul.

Din elicopterul suspendat la punct fix deasupra locului unde staționase nava imaculată, oamenii cu căști cu vizoare și arme gata să deschidă focul. Războinicului gol care se uita la elicoptere ca un om de peșteră, soldații i se păreau la fel de alieni, pe cât le părea el lor. Care soldat era mai autentic? Toate regulile se schimbaseră, dar numai omul în pielea goală știa cât de mult.

Mitraliorul și-a orientat mitraliera M-60 în poziție de tragere, ațintind-o direct asupra lui Schaefer, și a armat-o, introducând cartuș pe țeavă. Ceilalți trei soldați priveau în tăcere, încordați, și oarecum înfricoșați. Dar Anna, ghemuită în spatele mitraliorului din ușă, privea paralizată la creatura stranie din fața ei. Era ceva familiar în mersul ei și în modul cum își ridica umerii.

Pe măsură ce cenușa se reașeza precum zăpada, imaginea lui Schaefer a devenit mai clară. S-a uitat în sus și a ridicat o mână, ca un om din spațiu care face pentru prima oară contact cu membrii unei rase extraterestre. Oamenii se uitau la el, dar nimeni nu părea să aibă habar cu cine au de-a face. Era o situație fără ieșire.

Elicopterul a coborât și mai aproape de pământ, dar continuau să șovăie să aterizeze. În ușă s-au îngrămădit și mai multe capete cu căști și vizoare, și mai multe arme s-au ațintit asupra lui Schaefer. Deodată, Anna a făcut ochii mari, recunoscându-l. Și-a ridicat mâna, ca o imagine în oglindă a omului care făcea

semne de jos.

— NU! NU! Nu trageți!

Și a împins într-o parte țeava armei mitraliorului, chiar în clipa când acesta apăsa pe trăgaci, așa că rafala s-a dus inofensivă către copacii fumegânzi.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Phillips, apucând mâna femeii, de parcă s-ar fi temut că acesta trimite semnale.

— E omul vostru! a spus Anna surescitată, arătând spre maior. El este!

Phillips privi atent și se înăspri.

— Fir-ar… așa este. Nu trageți! a strigat.

Anna și-a făcut loc printre oameni și a sărit din elicopterul care acum zbura fix, la numai un metru deasupra solului. A căzut în genunchi pe pământul distrus de jos, apoi a sprintat țipând către Schaefer, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Ești viu! a hohotit, apoi și-a ridicat ochii către cer. Mulțumescu-Ți Ție, Doamne! E în viață!

Și a năvălit asupra războinicului amețit, aflat într-o stare confuză, împleticindu-se prin poiana devastată, abia capabil să se țină în picioare. L-a prins în brațe.

— Oh, mulțumesc Doamne, ești în viață, a suspinat, impulsiv acoperindu-i pieptul însângerat cu sărutări.

Schaefer și-a coborât privirea în ochii ei lucitori, apoi gura i s-a întins într-un mic zâmbet de recunoaștere. A lăsat-o să-l ia de mână și să-l conducă spre elicopter, care deja aterizase pe sol, cu palele abia rotindu-se. Soldații s-au dat înapoi din ușă când Anna s-a cățărat înăuntru și s-a întors să-l ajute pe maior. o clipă, în mișcarea acestuia s-a regăsit o urmă a vechiului jucător de fotbal victorios la sfârșitul meciului, gata să se lase purtat prin stadion pe umerii coechipierilor.

După câteva momente se aflau în aer, zburând cu mare viteză pe deasupra junglei nesfârșite, bătaia palelor rotorului semănând cu canonada unei mitraliere grele. Schaefer era așezat pe o strapontină din compartimentul cargo alături de Anna, care continua să-l țină de mână și plângea încet, deși zâmbea tot timpul. Maiorul avea pe umeri o pătură militară verde, dar noroiul și sângele continuau să-i brăzdeze tot trupul. Părea că întregul trup este marcat de tăieturi adânci.

Sanitarul ghemuit în fața sa cu o trusă medicală de campanie, cu seringă și bandaje, s-a întors către Phillips:

— Arată de parcă ar fi trecut prin iad. Nu-mi vine să cred că mai e în viață. Ce dracu s-a-ntâmplat acolo, jos?

— Dacă n-ar fi făcut-o pentru ea, el ar fi fost mort acum, a replicat Phillips privind-o pe Anna, confuz în sinea sa pentru că ea era o rebelă. Povestea pe care ne-

a spus-o… mi se pare greu de crezut.

Generalul a privit-o drept în ochi, de parcă voia să-i mai verifice o dată explicația incredibilă. Ea i-a întors o privire sfidătoare, chiar și printre lacrimi, care spunea că și ea a trecut prin iad, deci povestea ei era absolut reală. Apoi s-a uitat la Schaefer simțindu-se mulțumită că împărtășesc secretul, ca și cum legătura cu maiorul dovedea că ea nu a luat-o razna. Și, într-un fel, știa că ei vor împărtăși mai mult, acum că nu mai sunt inamici, iar coșmarul a trecut.

Schaefer o privea și el zâmbind obosit. Acum avea ochii mai limpezi și respirația mai liniștită. Apoi a privit în afară la soarele ce răsărea strălucitor ca aurul, în timp ce elicopterele se îndreptau către orizontul îndepărtat. O clipă, păru că se uită în adâncul cerului, dar ceea ce a văzut nu s-a reflectat în ochii săi. A avut războiul său personal, și l-a câștigat, și oricâtă pace ar urma, erau lucruri despre care nu va vorbi niciodată. Era un fel de omagiu pentru camarazii pe care i-a pierdut.

Pe când stătea cu ochii la cer, primele raze roz-aurii s-au revărsat peste frontiera Conta Mana, anunțând sosirea unei noi zile.

SFÂRȘIT

KEITH DOUGLASS

AMBUSCADA

Keith Douglass

AMBUSCADA

versiunea în limba română

UNCRIS

Marea Mediterană
În apropierea coastei Libiei

Lieutenant Commander Blake Murdock se uita atent în întunericul nopții, iar vântul și ploaia îi șfichiuiau fața. De la început, această misiune l-a neliniștit. Mai întâi, le-a luat cu zece minute mai mult decât planificaseră ca să lanseze cele două bărci de cauciuc de pe puntea submarinului. Acum, când micile bărci erau propulsate către coasta libiană aflată la trei mile distanță, neliniștea-i creștea.

Toți șaisprezece SEAL din Plutonul 3 al *Commando*-7 erau ghemuiți în două IBS (*Inflatable Boat Small*) de tip *Zodiac*, fiecare propulsată de un motor extern de 55 CP. În condiții meteo decente, puteau naviga cu viteza de 18 noduri. Dar nu și pe valuri de 1,5 m și rafale de vânt.

Bărcile erau legate una de alta cu o coardă de zece metri, iar asta le provoca probleme pentru că erau prea apropiați. Murdock, în barca sa, și *Lieutenant j.g*. Ed DeWitt, în a lui. Ei doi aveau radiourile Motorola activate. Ceilalți din Pluton le țineau în buzunarele impermeabile.

În radioul lui Murdock s-a auzit o voce.

— *Skipper*, avem ceva probleme spre babord. După sunet e o navă de patrulare. N-am ideea cât e de mare. Are reflector de cercetare, dar poate că ne ratează.

— *Roger*, Ed. Stai cu ochii pe ea. Da, acum o văd și eu. Dacă nu virează, ar trebui să fim OK.

Imediat ce Murdock a spus-o, nava luminată fantomatic, aflată la cel mult 75 m, a virat direct către ei.

— Lam, scoate EAR imediat, a șoptit Murdock suficient de tare ca cercetașul său să-l poată auzi.

Joe Lampedusa, *Operations Specialist Third Class*, a ridicat de sub poncho o armă cu aspect ciudat.

— Complet încărcată, *Skipper*, a raportat Lam

A ridicat ***E**nhanced **A**udio **R**ifle*, și a ațintit-o asupra navei de patrulare ce se apropia.

— Dacă ne descoperă, lansează două încărcături, șopti Murdock.

Prin întuneric, Lam a confirmat cu o mișcare a capului.

Urmăreau baleiajul puternicului reflector care mătura crestele albe ale valurilor Mediteranei. Raza de lumină aproape că i-a atins o dată, apoi s-a rotit în partea cealaltă. Data următoare a trecut pe alături, nava însăși aflându-se la nu mai mult de 25 m în partea dinspre țărm, iar lumina a atins barca lui DeWitt.

— Foc! a ordonat Murdock.

Lam a ochit și a apăsat pe trăgaci. Sunetul generat de EAR nu era o explozie; era mai mult ca un *whoosh* de aer. După o jumătate de secundă unda de șoc a lovit nava de patrulare, iar echipajul din mica punte de comandă nu a avut timp să reacționeze. S-au prăbușit pe punte. Motorul a continuat să propulseze nava cu viteza prestabilită, dar, nefiind nimeni la cârmă, a început să vireze larg spre partea opusă țărmului.

Lam a văzut doi marinari care alergau către puntea de comandă. A tras din nou. Arma EAR necesita 10 secunde între două lansări, pentru a se reîncărca cu energie. A doua undă de șoc a lovit nava de patrulare și cei doi marinari de la bord s-au prăbușit, parcă adormiți. Vor rămâne inconștienți timp de 4-6 ore, și se vor trezi fără nici un fel de vătămare. Singura lor problemă va fi cum să le explice ofițerilor comandanți ce s-a întâmplat.

— Bine tras, Lam.

Murdock privea din nou către țărm, și putea vedea luminile după care se orientau în timpul apropierii.

— Curs drept înainte, *j.g*. Suntem încă pe cursul corect. Hai să accelerăm la 10 noduri. În furtuna asta nu ne poate auzi nimeni.

Murdock se gândi la misiune. Fiecare om din Pluton cunoștea detaliile. Acesta era modul în care operau SEAL. Trebuiau să debarce pe ceea ce se presupunea a fi o plajă pustie din apropierea micului orășel Al Hamim, aflat la vest de Tubruq. Dacă lucrurile o luau razna, frontiera prietenoasă a Egiptului se afla la doar 60 mile spre est.

Mai întâi vor debarca, apoi vor ascunde bărcile și se vor deplasa 7 mile în interiorul teritoriului până într-un sat numit Bani Qatrun. Murdock supraveghea luminile. Păreau să se apropie. Micile bărci se luptau atât cu refluxul cât și cu vremea. Ploaia continua să cadă. Le va acoperi infiltrarea și, sperau, și retragerea. Submarinul va aștepta lângă coasta estică a Libiei, și va ieși pentru recuperarea lor la ora 0500. Dacă totul mergea bine.

Murdock a avut de comentat în legătură cu misiunea. Simțea că a risca viețile a 16 oameni pentru a recupera unul singur nu era o strategie bună. Atunci i s-a explicat cine este acel om – un important agent CIA de teren, care a fost compromis și capturat. Era deținut de numai două zile, și poate că încă nu a dezvăluit nimic din cantitatea vastă de informații speciale pe care le deținea. Clive Ambrose Cullhagen nu era un agent CIA de rând. El a contribuit la crearea celui mai mare Centru de evaluare a evenimentelor mondiale al CIA. Era un depozit viu al planurilor SUA și al secretelor a jumătate dintre aliații care foloseau acel Centru.

Trebuia să fie recuperat.

Directorul CIA subliniase că Cullhagen trebuie scos viu sau mort. Un apel telefonic ultra-secret a adunat patru oameni în sala de ședințe. Murdock a fost unul; directorul CIA, Secretarul de Stat și Președintele SUA au fost ceilalți.

Au vorbit mai bine de patru ore; apoi directorul CIA l-a apelat pe *Chief of Naval Operations* și rotițele s-au pus în mișcare.

— Pot auzi cum se sparg valurile drept în față, s-a auzit în casca din urechea lui Murdock.

— Da, și eu. La primul val tăiem coarda de legătură.

— *Roger, Skipper*.

Murdock a prins echea și a direcționat mica barcă exact unde a vrut, mișcând motorul pentru a ajusta direcția. Valurile care se spărgeau nu erau atât de severe pe cât ar fi putut să fie. A auzit zgomotul apei revărsate pe nisip… și au ajuns și ei acolo. Jaybird a tăiat coarda, iar Murdock a accelerat motorul pentru a prinde valul care urma să se spargă. Voia să plutească pe el, și doar în ultima clipă să coboare pe panta acestuia.

Nu s-a întâmplat așa.

Un alt val a venit într-un unghi de 45^0 și l-a *înghițit* pe primul. A lovit barca gata să o răstoarne, apoi a întors-o cu laterala către nisipul plajei care a apărut brusc. Bărcuța de cauciuc a dansat un moment, apoi s-a redresat singură și a alunecat pe panta frontală ca un surfer care evită prăbușirea maselor de apă.

Când barca s-a orientat cu fața spre țărm și a ajuns în apele mici de lângă plajă, Luke Howard, *Gunner's Mate Second Class*, și *Machinist's Mate Second Class* Jaybird Sterling au sărit afară, și prinzând funia care o înconjura, au tras-o mai departe pe nisip.

Patru SEAL au alergat 20 de pași în zona uscată și s-au culcat cu armele acoperind zona țărmului din fața lor. Restul s-au ghemuit în barcă până au văzut semnalul cercetașilor de pe plajă. Atunci au ridicat barca și au sprintat spre interior 40 de pași, până la o zonă cu tufișuri. Aici au securizat rapid locul și au postat gărzi; bărcile de 80 kg au fost ascunse și camuflate cu ramuri.

Murdock cercetă terenul de dincolo de tufăriș și de copacii cu coroanele ca niște lentile. Aceștia creșteau doar datorită influenței umidității induse de Marea Mediterană. Știa că restul Libiei este uscată; 99% din țară era clasificată ca fiind un deșert cu mai puțin de 15 cm de ploaie/an.

Murdock și-a rememorat hărțile studiate. Satul pe care îl căutau se afla la 7 mile în interiorul teritoriului, într-o oază unde apa ieșea la suprafața nisipului. Și-a verificat ceasul: zece minute după miezul nopții. Dacă ar fura un camion, ar putea fi descoperiți. Trebuiau să rămână cât se poate de nevăzuți și neauziți până la atacul casei. Fusese luată hotărârea de a mărșălui prin deșert către locul misiunii. Oamenii aveau un echipament relativ ușor de numai vreo 30 kg, arme, *ammo* și explozivi. Purtau uniforme cu camuflaj de deșert, iar pe cap purtau mici pălării din țesătură moale, bandane sau capișoane.

Cu toții și-au scos repede stațiile radio Motorola și le-au conectat microfoanele de lângă buze. Murdock a efectuat o verificare radio, iar cei șapte din *squad*ul său au raportat în ordine. Apoi au pornit la drum.

— De-a lungul coastei avem o fâșie de teren ferm, cam de trei mile lățime, spuse Murdock în microfon. Dincolo e deșertul din ce în ce mai arid, apoi, după vreo cinci mile suntem în inima Saharei, pe nisip. Găsim șoseaua care duce spre obiectiv și o urmăm. De data aceasta mărșăluim. Nu vrem să sunăm alarma furând un vehicul. Poate la întoarcere. Sunt doar șapte mile. Cam o oră de mers. Pas vioi.

Ca întotdeauna, Joe 'Ricochet' Lampedusa și-a preluat rolul de cercetaș, la cincizeci de metri în față, în timp ce ceilalți așteptau pitiți în tufăriș. Lam a traversat șoseaua acoperită cu asfalt negru și s-a strecurat în șanț, în timp ce două

mașini au rulat pe drum. În față se întindea periferia satului de pe coastă. Două case și niște șoproane. Lam le-a dat roată, nu a văzut nici o lumină aprinsă, și a făcut semn Plutonului să înainteze.

Murdock și-a pus în mișcare mai întâi *Alpha Squad* în formație de combat, în șir, la distanță de 5 m unul de altul. Au alergat peste șosea când a fost liberă, apoi au trecut neauziți pe lângă case, în câmpurile irigate. Acestea fuseseră recoltate, iar Murdock a presupus că au fost culturi de grâne. Câmpia de coastă de aici era irigată din puțuri și niște mici oaze unde apa din pânza freatică ieșea la suprafață. Rapoartele de Informații studiate spuneau că în această zonă, terenul arabil se extindea numai trei mile spre interior.

Odată trecuți de câmpul irigat, Lam a cotit spre vest, unde se auzea trafic. Aceleași rapoarte susțineau că șoseaua abia dacă era folosită de câteva vehicule care circulau către o unitate de maximă securitate.

De data aceasta, Murdock a primit informații exacte despre obiectivul lor. Era un fost complex imobiliar de tip european, îngrădit, cu gărzi în exterior și în clădirea principală. Mai erau alte două clădiri, o baracă pentru gărzile militare și alta, fost garaj, acum folosit pentru depozitarea proviziilor și materialelor. În interiorul perimetrului împrejmuit nu au fost observați câini. SEAL puneau la punct un plan de atac, dar situațiile se schimbau adesea când Plutonul ajungea la obiectiv.

Câmpurile irigate s-au întins pe trei mile spre interior, pe ele fiind din loc în loc câte o casă și alte construcții, în care locuia proprietarul pământului. Informațiile l-au avertizat pe Murdock că majoritatea parcelelor erau mici, unele de doar 5-6 acri, dar erau foarte valoroase dat fiind puținătatea terenului arabil.

Nisipul presărat cu smocuri de plante specifice mediului arid au început să invadeze zona pe măsură ce SEAL înaintau spre sud. Aceste smocuri vor acoperi curând aproape tot solul acolo unde nu era irigat.

În față, Lam a localizat șoseaua spre sud și a mers paralel cu ea la 300 m. Se vedea ceva trafic de camioane, și un sedan sau două, toate vopsite în verdele-mat militar. Off-road, Lam a descoperit urme de vehicule. Unele erau lăsate de șenile, altele de roți cu cauciucuri de joasă presiune destinate zonelor cu nisip afânat. S-a oprit ascultând, dar nu se auzea decât sedanul de pe șosea. A continuat să înainteze.

— Niște urme ciudate, Skipper, a raportat Lam prin radio. Nu prea știu ce sunt, dar vehiculele care le-au lăsat nu mai sunt aici.

— *Roger*. Ține urechile ciulite.

Și au continuat să înainteze. După 5 minute, Plutonul 3 s-a aruncat la pământ când un transportor blindat a ieșit huruind dintr-un *wadi* din stânga și a năvălit către centrul liniei lor de marș.

Bine camuflați în uniformele lor, toți urmăreau mașina ce se îndrepta spre ei. Nu avea faruri frontale, dar peste deșertul libian veghea luna plină, asigurând suficientă lumină. Tran Khai, *Torpedoman Second Class*, și Jack Mahanani, *Hospital Corpsman First Class*, au trebuit să se ridice din nisip și să sprinteze zece metri pentru a ieși din calea gigantului huruitor.

Nu a existat nici o reacție din partea celor din interiorul transportorului. Fie nu i-au văzut pe SEAL, fie i-a considerat a fi o patrulă de a lor. Vehiculul și-a continuat drumul drept către autostradă, apoi a virat și s-a îndreptat spre sud de-a lungul drumului.

— Verificare radio, *Bravo*, a șoptit *j.g*. în microfon.

Toți șapte au răspuns pe rând.

— Aici e OK, *Skipper*, raportă DeWitt.

— Mecanicul-conductor nu a folosit un dispozitiv de vedere noaptea, altfel i-ar fi văzut pe cei doi care au fugit. De data asta am avut noroc. Dar se pare că în jurul acestui obiectiv există o securitate mai sporită decât am crezut.

După ce au mai înaintat o jumătate de milă în interiorul deșertului, au ajuns la nisip afânat și dune de 7 m înălțime. Lam și restul s-au dat mai aproape de șosea, dar au păstrat o distanță de 100 m.

Murdock considera că se aflau încă la două mile de obiectiv, când l-a apelat Lam.

— *Skip*, avem niște probleme. Mai bine vino aici și aruncă o privire. Cred că, în față, ne blochează o forță.

După 5 minute, Murdock și Lam se aflau pe burtă în vârful pantei unei dune. Auzeau voci, lovituri de metal pe metal, și simțeau mirosul înțepător al aromei de mâncare.

— Ora mesei după o tură de 12 ore, spuse Lam.

Într-un mic *wadi* din apropierea șoselei, funcționa o bucătărie de campanie într-un cort-bucătărie și *sală* de mese. Aflați în linie în fața mesei unde se servea, erau o duzină de soldați în echipament de luptă și cu armele la spate. Toți purtau căști de oțel.

— Câți sunt? a întrebat Murdock.

Amândoi au cercetat prin NVG, care transformau noaptea într-un amurg verde.

— Treizeci, poate treizeci și cinci, depinde de câți sunt în cortul cu mese, a răspuns Lam.

— De acord. Dacă mănâncă, înseamnă că nu patrulează. E momentul potrivit pentru noi să ne continuăm marșul.

Tocmai când vorbea, un transportor blindat a huruit înspre bucătărie și o duzină de oameni au ieșit din el. Vorbeau tare, strigând unul la altul și s-au grăbit către cei ce stăteau la rând să-și ia porția de mâncare. Nici unul nu avea veselă, urmând să mănânce din tăvi metalice.

În timp ce se întorceau la ceilalți SEAL, Lam și Murdock și-au pus la cale planul. Se vor deplasa o jumătate de milă lateral față de tabăra-bucătărie, și o vor depăși cât de repede puteau, apoi se vor reîntoarce lângă șosea.

Manevra a durat 20 minute; apoi au luat direcția sud, la 500 m de șosea. Acum se aflau în obișnuita lor formație utilizată în câmpul tactic, fiecare *squad* în diamant, cu Lam în fruntea lui *Alpha*.

Nu a existat nici un avertisment. Mergeau cu pas întins, știind că se apropiau de obiectiv, când trei rachete au explodat deasupra capetelor lor transformând întunericul nopții în plină zi. În același timp, din față s-a deschis foc de carabine.

La primul *crack* al rachetelor, SEAL s-au aruncat la pământ căutând orice ar fi putut fi folosit ca acoperire. Dar nu era nimic. Nu a fost nevoie să se dea vreun ordin. SEAL au ripostat în mod automat. Patru oameni înarmați cu *Bull Pup*[1] au lansat proiectile explozive de 20 mm spre focul de la gura țevii care izbucnea din întuneric. La patru secunde după primul foc tras asupra lor, SEAL au ripostat. După două secunde alte patru proiectile de 20 mm au detunat în întunericul deșertului libian. După aceasta, doar o singură carabină inamică a mai tras. Rachetele au continuat să ardă 30 secunde, ceea ce păru să fie o eternitate.

SEAL au încetat focul când armele inamicului au tăcut.

— Așteptați să se stingă rachetele, apoi ne ducem la locul de unde s-a tras asupra noastră, a ordonat Murdock în microfon.

Rachetele luminoase s-au stins și întunericul s-a reinstalat.

— Hai să verificăm ce ispravă am făcut.

SEAL s-au ridicat de pe nisip și au înaintat în linie de trăgători cu armele pregătite. Grupa de soldați libieni zăceau împrăștiați în *wadi*-ul adânc de numai 2 m, suficient ca să ofere adăpost total asemenea unei tranșee. Dar soldații n-au luat în calcul exploziile de deasupra solului ale proiectilelor de 20 mm.

[1] Alliant Bull Pup duo – armă de tip combo care trage cu cartușe de 5,56 mm, dar lansează și proiectile explozive de calibrul 20 mm.

Unul dintre libieni era încă în viață. Colt Franklin, *Yeoman Second Class*, s-a aplecat deasupra lui vorbindu-i cu blândețe în arabă. Murdock l-a grăbit:

— Întreabă-l ce-i cu toată securitatea asta.

Franklin a făcut-o, iar omul a dat din cap.

— Spune că habar nu are. El doar a făcut ce i-au ordonat ofițerii.

— Întreabă-l dacă știe ce-i cu casa aflată la câteva mile spre sud.

Și iar libianul a dat din cap.

— A spus ceva de niște oameni importanți, dar nu-i cunoaște.

Au continuat să-l interogheze pe omul grav rănit. Le-a spus despre apărare, unde erau plasați cei mai mulți soldați, și cum era electrificat gardul în unele secțiuni.

Deodată, omul a gemut cuprins de un val de durere; apoi întregul trup s-a încordat o clipă înainte ca să dea capul pe spate și ambele mâini în lături.

— S-a dus. Verificați armele și adunați tot ce ne-ar putea fi de folos. Ar trebui să fie câteva Kalașnikov. Asta părea să fie după sunet, când au tras în noi. Apoi ne cărăm de aici, înainte să apară careva.

Au cercetat prin întunericul din jur, și au găsit șase carabine de asalt care păreau destul de noi, deși erau de un model mai vechi, AK-47, care chiar dacă aveau un calibru mai mic decât MP-5 avute de unii dintre SEAL, erau mai puternice și cu bătaie mai mare.

Murdock și-a dus oamenii în alergare ușoară cam o milă spre sud de punctul de contact, și curând au auzit un elicopter survolând zona unde s-a desfășurat lupta, după care a aterizat.

— Un elicopter pe-aici înseamnă alte necazuri, spuse DeWitt prin radio.

— Adevărat, și vom vedea dacă și noi îi putem provoca probleme imediat ce se va da mai aproape.

Încă o jumătate de milă prin nisip, paralel cu șoseaua și Lam a dat semnalul de oprire, după care i-a arătat lui Murdock niște lumini drept în față.

— Asta trebuie să fie. E luminată precum un bordel.

— Luminile le putem stinge. Ei deja știu că vine cineva în *vizită*. Sper să nu au ucis prizonierul când au auzit zgomotele luptei.

— Vom face așa cum am planificat, spuse Murdock prin radio. *Bravo* va da atacul principal în partea de vest. *Alpha* va executa atacul-diversiune la est și să sperăm că va atrage acolo forțele care apără obiectivul. Trebuie să ne apropiem destul ca să aruncăm în aer poarta dinspre vest, sau gardul din apropiere, pentru acces. Întrebări?

— Cum facem cu armele de 20 mm? a întrebat Lam.

Toți erau așezați în linie, privind pe deasupra vârfului unei dune de nisip aflată la un sfert de milă de obiectiv.

Ed DeWitt i-a răspuns:

— *Bravo* va neutraliza gărzile și poarta cu lovituri de 20 mm lansate de la 200 m. Apoi, o jumătate din *squad* înaintează, în timp ce cealaltă jumătate lansează 20 asupra oricui apare pe acolo și ne înfruntă. Odată ajunși în interior, trăgătorii cu armele de 20 sprintează și ni se alătură.

— De cealaltă parte o obiectivului, *Alpha Squad* va trage asupra gardului și a casei cele mari, spuse Murdock. Vom folosi 20-urile noastre asupra a tot ce mișcă pe acolo. Probabil că nu vom putea trage prin gard cu ele, dar vom folosi loviturile repetate pentru a face o gaură destul de mare ca să pătrundem.

— Întrebări?

— După ce intrăm, cum îl vom găsi pe tipul acela? întrebă Fernandez.

— Avem doi vorbitori de arabă. Vor interoga pe oricine îl capturăm viu. E undeva în casa mare. După planurile de construcție pe care le-am studiat, nu poate avea mai mult de 20 de camere. Două nivele, fără subsol.

— Nu folosim EAR? vru să știe Jaybird.

— Nu, nu vrem să-l facem lat pe omul nostru de la CIA și să-l cărăm tot drumul până la apă.

— Hai să o facem, a hotărât Murdock. *Alpha*, cu mine. Avem 15 minute ca să ajungem în poziție și să declanșăm diversiunea. La cinci minute după primul nostru foc, *Bravo* atacă. Haideți.

Alpha a avut nevoie de 20 de minute pentru a ajunge de cealaltă parte a obiectivului și să-și pună în aplicare ambuscada. S-au poziționat la zece metri unul de altul. În această misiune aveau trei *Bull Pup*, iar *Bravo* patru.

Murdock a verificat gardul prin NVG apoi a dat ordin să se deschidă focul. Proiectilele de 20 mm au detunat în noapte, explodând în aer. Au lovit gardul și au atins una dintre gărzi care se afla la post. Primul proiectil lansat de Murdock a spulberat ușa laterală a casei. Un jeep a venit de după colț, apoi s-a retras la adăpostul casei. SEAL nu au ochit către ferestre, pentru a nu-l lovi pe prizonierul din interior.

Jumătate de duzină de carabine de asalt au ripostat cu foc, dar SEAL se aflau adăpostiți într-un fel de șanț, adânc de 1 m. Șoferul jeepului a vrut să încerce să iasă de după casă și să ajungă la un fel de clădire-depozit. Se afla la jumătatea drumului când un 20 mm a lovit vehiculul și l-a aruncat cu roatele în sus în zidul clădirii.

După o clipă, Ed DeWitt a deschis focul asupra porții principale. Primul proiectil a lovit postul de gardă de acolo; Următorul a spulberat sistemul electric

de acționare a porții și a întrerupt circuitul. Poarta masivă s-a deschis și așa a rămas. Un *squad* de șase oameni au venit alergând de după barăci și au fost doborâți de șrapnelele exploziilor de 20 mm din fața barăcilor. Unul dintre aceștia a încercat să se retragă șchiopătând, dar a fost trântit în țărână de glontele unui lunetist. Un moment, întreaga zonă a rămas tăcută. DeWitt putea auzi focul din cealaltă parte a obiectivului.

Apoi, un motor a huruit și un transportor blindat[2] a năvălit de după barăci, îndreptându-se spre poarta principală. A derapat oprindu-se, apoi s-a redresat până ce tunul său automat a ajuns orientat spre locul unde se vedeau focurile de la gura țevii.

— *Stingeți* luminile, a ordonat DeWitt în microfon.

Miguel Fernandez, *Gunner's Mate First Class*, a ochit cu carabina sa de lunetist H&K 7,62 mm și a început să distrugă unul după altul toate reflectoarele.

— Franklin, lansează niște WP[3] în fața tancului ca să-l orbești. ACUM! Șase, opt grenade și să sperăm vântul nu bate prea tare.

Prima grenadă de 40 mm trasă de *Colt* M-141 a aterizat alături de tanc, explodând într-un evantai de fosfor alb care a degajat un fum dens. A doua și a treia au lovit în fața transportorului blindat.

Păru că mastodontul metalic este terminat… dar au auzit detunăturile tunului care a tras trei proiectile ce au lovit în nisip la 7 m în spatele lor. Noroc că șrapnelele împrăștiate nu au rănit nici un SEAL.

DeWitt a folosit secțiunea cu gloanțe de 5,56 mm a armei *Bull Pup* (care putea lansa și proiectile explozive de 20 mm) și a stins alte două reflectoare. Toată partea frontală a complexului de clădiri s-a cufundat în întuneric.

— Ne punem în mișcare, a ordonat DeWitt. Ne separăm în două grupe și alergăm spre ambele laterale ale porții. Lăsăm 15 m între noi, ca să tragă ăștia cu tunul. Salt înainte! ACUM!

Au sprintat cu armele la șold pregătite să tragă. Prin poartă au șuierat câteva gloanțe ațintite către locul unde stătuseră SEAL. Nu au ripostat pentru a nu atrage atenția asupra poziției în care se aflau acum. După ce au alergat 100 m; fumul s-a mai domolit, împrăștiindu-se de lângă transportor.

— Mai mult fum, a ordonat DeWitt prin radio. Amândoi, trei proiectile de fiecare.

Franklin și Ostercamp au tras amândoi, și transportorul a *dispărut* din nou. Acum SEAL sprintau cu toată viteza direct către poarta principală.

---

[2] În rândurile următoare, autorul numește acest vehicul și *'armored personnel carrier'* și *'tank'* deși – evident – nu este același lucru.

[3] WP – *white phosphorus* – grenade cu fosfor.

— Foc de asalt!

Și opt arme au început să tragă. Întâi proiectilele de calibrul 20 mm, G-11 cu cartușe fără tub, apoi *Bull Pup*urile au continuat cu gloanțele de 5,56 mm. Nu prea a ripostat nimeni. Nici un SEAL nu a fost rănit.

La adăpostul fumului, s-au năpustit către poartă și au năvălit prin ea. În timp ce alerga, DeWitt a setat o bombă dintr-o sută de grame de TNAZ. I-a înserat un *timer* reglat la 5 secunde. Blindatul a ieșit brusc din norii de fum, iar DeWitt a alergat către laterala acestuia. A îndesat bomba în șenilă și a activat *timer*ul. Apoi s-a retras în fugă.

Intervalul de timp la aceste dispozitive putea fi înșelător. Uneori se declanșau la 4 sau chiar 3 secunde, alteori la 7 sau 8. Acesta a detonat la 4 secunde. Ultimul SEAL abia trecuse de poartă și se îndepărta de vehicul când TNAZ a explodat. Șenila a fost spulberată, iar transportorul s-a smucit într-o parte.

Un grup de trei soldați libieni au apărut de după colțul îndepărtat al casei, cu carabinele ridicate. Tran Khai, *Torpedoman Second Class*, a spulberat trioul cu o rafală de o duzină de gloanțe trase de G-11. Soldații au murit înainte de a atinge pământul.

— Ușa din față, a transmis DeWitt prin radio.

Canzoneri a fost primul. Avea două bombe TNAZ pregătite, și le-a lipit de o parte și de alta a ușii, activând detonatoarele la 10 secunde, apoi a alergat departe de clădire.

Explozia a aruncat înăuntru bucăți mari din ușă, lăsând o gaură acolo unde se aflase aceasta, dar și o jumătate de metru din zidul frontal.

Așa cum era planificat, DeWitt a intrat primul, aruncându-se în stânga. Fernandez a făcut aceeași mișcare spre dreapta. În casă luminile erau încă aprinse.

— *Clear*, dreapta, a anunțat Fernandez.

— Aici la fel, spuse și DeWitt.

Alți doi SEAL au pătruns prin ușă și în lungul holului. Doi pușcași inamici au apărut la capătul îndepărtat, doar pentru a fi întâmpinați cu o rafală de gloanțe care i-a doborât și forțat să se târască înapoi după colț.

DeWitt a presupus că prizonierul ar fi deținut la etaj. Scările se aflau în centrul casei. El și Fernandez au năvălit pe lângă ușile de care se vor ocupa ceilalți, s-au dus către scări și au început să le urce. Răpăitul unui pistol mitralieră a răsunat din susul scării.

DeWitt a primit un glonț în brațul drept și s-a dat înapoi, în afara razei de foc. Fernandez încă nu începuse să urce; a desprins o grenadă atașată de vesta de luptă, i-a tras cuiul, și a aruncat-o cu putere în susul scării. Aceasta s-a lovit de zid, apoi a explodat.

Cei doi SEAL au sprintat în susul treptelor, cu armele orientate înainte și cu degetele pe trăgaci. Nu a fost nici o ripostă. Sus au găsit doi soldați răniți de moarte. Le-au îndepărtat armele și au alergat către prima ușă dintre cele patru de pe hol. DeWitt a spart ușa, dar camera era goală.

Fernandez s-a ocupat de următoarea, încercând să apese mânerul. Era încuiată. A răpăit cu degetele în tăblie, stând la adăpostul zidului. Patru gloanțe au perforat ușa subțire. Fernandez s-a dat înapoi, a armat o altă grenadă și a ținut-o pregătită. Apoi a lovit ușa și a aruncat grenada, dintr-o singură mișcare, după care s-a adăpostit din nou după zid.

Când au încetat să mai zboare șrapnelele, DeWitt a năvălit în încăpere. Arma sa *Bull Pup* a slobozit două rafale de câte trei gloanțe; apoi a intrat și Fernandez, dar totul era *clear*, pentru că ocupanții, doi ofițeri care păreau că tocmai se ridicaseră din pat, nu vor mai avea niciodată nevoie de somn.

Cei doi SEAL au ieșit repede afară, la următoarea ușă. Înainte ca să-i poată încerca mânerul, o duzină de gloanțe au trecut prin tăblia acesteia.

— Înăuntru ar putea fi omul nostru, spuse DeWitt. Fără grenade.

Ușa era încuiată. DeWitt a lovit-o și s-a dat la adăpostul zidului. Douăzeci de gloanțe au șuierat printre canaturile ei înfigându-se în zidul opus. DeWitt a verificat interiorul camerei aruncând o privire scurtă pe după canat, la nivelul podelei. Înăuntru se afla un singur om. Avea vestonul de ofițer pus pe spătarul unui scaun. Pe epolet se vedea steaua aurie[4] strălucitoare. DeWitt a aruncat o grenadă, iar după explozie, SEAL s-au dus la ultima ușă de pe hol. Era dublă, și avea o plăcuță cu nume pe care nu o puteau citi.

Nici un răspuns din interior. Fernandez a izbit ușa și instantaneu s-a aruncat într-o parte, la adăpost, dar din interiorul camerei nu a tras nimeni. Fernandez a verificat camera privind de la nivelul podelei. Mormăind, s-a ridicat și a intrat.

Înăuntru se aflau trei civili, toți cu mâinile ridicate. Pe un scaun, cu fața către ei, ședea un om într-un costum boțit de om de afaceri. Pe o măsuță era deschisă o trusă medicală cu șase seringi și o duzină de fiole cu lichid.

Omul îmbrăcat în halat alb de doctor spuse ceva, arătând spre cel din scaun.

— Franklin, mișcă-ți curu' la etaj, ultima cameră; avem nevoie de araba ta, spuse DeWitt prin radio.

Apoi a înaintat și l-a privit pe omul din scaun. Era Cullhagen; văzuse fotografia lui. Era un tip solid, de 1,90 m și 120 kg. Părul creț și negru era căzut pe ochi și avea o barbă de trei zile. Părea amețit, probabil drogat. Peste câteva clipe, Franklin a venit alergând, înainte ca DeWitt să poată vorbi cu omul.

---

[4] O stea aurie pe epolet – autorul nu precizează, dar: o stea mică = *Molazim*, OF-1, *sublocotenent*; o stea mare = *Moqaddim*, OF-4, *lt.colonel*.

— Întreabă-i ce i-au făcut ăstuia? îi ceru DeWitt.

Doctorul a ridicat ochii când a auzit întrebarea în arabă și a răspuns scurt:

— Zice că i-au pus întrebări, doar atât.

— Ce droguri au folosit?

Ca răspuns, doctorul a ezitat, apoi a arătat către măsuță, indicând o fiolă. Franklin a citit eticheta și a clătinat din cap.

— Habar n-am ce-i asta.

— Întreabă-l în cât timp își va reveni de sub efectele drogului.

Doctorul, în continuare cu mâinile ridicate, spuse că nu știe. DeWitt l-a lovit cu pumnul în falcă, trântindu-l de zid.

— Întreabă-l din nou.

Ceea ce Franklin făcu. Doctorul s-a ghemuit, mormăind un răspuns.

— Zice că în cam patru ore.

— Nu avem patru ore la dispoziție. Peste o oră, tot locul ăsta va fi aglomerat cu soldați și elicoptere.

DeWitt se uită la fiolele de pe măsuță.

— Întreabă-l care dintre drogurile acestea îl pot face să-și revină.

Doctorul ridică din sprâncene.

— Spune-i că dacă încearcă să omoare prizonierul, îi smulg limba, îi scot ochii, îl castrez și-i bag coaiele pe gât. Tradu exact ce am spus.

Pe măsură ce Franklin repeta vorbele în arabă, zâmbetul înghețat al doctorului libian s-a șters fiind înlocuit de o expresie de teroare. Începu să tremure și se lipi de zid.

— Percheziționați-i pe toți trei, a ordonat DeWitt.

Au găsit un mic pistol automat, trei cuțitașe și două pilule.

Doctorul a arătat către trusa cu fiole.

— Zice că cea albă cu etichetă albastră îl va face pe prizonier să-și revină în zece minute, fără să lase efecte secundare.

— DeWitt, ai *subiectul*? a întrebat Murdock prin radio.

— Încă nu, poate peste zece minute. Situația voastră?

— Am trecut prin gard, facem curățenie. Am dat peste încă o juma' de duzină de gărzi. Ce mai mulți dintre ceilalți par a fi în exterior, în poziții de asediu. Controlăm zona. Ai lovit zdravăn transportorul acela.

— Eh, bunăciunea de TNAZ…

DeWitt l-a privit din nou pe doctor.

— Spune-i să o facă acum. Iar dacă apare vreo problemă, moare… foarte încet și foarte dureros.

Fernandez le-a legat la spate brațele celorlalți doi civili, cu curele de plastic, și i-a așezat lângă peretele din cealaltă parte a încăperii. Doctorul a luat fiola, a tras lichidul în seringă și s-a apropiat de Cullhagen. DeWitt i-a înșfăcat mâna.

— Fă-o cum trebuie, altfel ești mort.

Îi puse *Bull Pup*ul la cap și spuse *„Bang!”*. Doctorul aproape că leșină. Dădu din cap, înfipse acul în brațul lui Cullhagen și-i injectă medicamentul.

După două minute, omul de la CIA a început să-și revină. Încă cinci minute și privi în jur, s-a încruntat și a început să vorbească, dar neinteligibil.

DeWitt s-a încruntat și l-a chemat sus pe Murdock. L-au privit amândoi șoptindu-și unul altuia:

— Va fi destul de lucid ca să meargă cu noi? a întrebat DeWitt.

— Sau îl lichidăm? a completat Murdock.

— N-am vrut să iau eu această decizie.

La 12 minute după injecție, Cullhagen a tușit, și-a ridicat privirea și a clipit. Și-a frecat fața cu o mână și s-a uitat la doctorul care stătea în fața sa.

— Cum îți spuneam, nemernicule, n-ai să afli nimic de la mine. Nu știu nimic. Sunt doar un amărât de șofer numit în misiunea asta doar pentru flăcăul care are slujba a făcut – dacă-ți vine să crezi – oreion.

Privi în jur, și zâmbi la vederea SEAL.

— Ei, uniforme diferite. Ai noștri, sper.

Îi întinse mâna lui DeWitt.

— Sunt Cullhagen. Când dracu vine elicopterul să ne scoată din gaura asta de șobolani?

— Domnule, imediat ce poți umbla și purta un AK-47 și 40 cartușe.

Cullhagen clipi de câteva ori și dădu din cap.

— Ce mă bucur că vă văd, băieți! Lăsați-mă să mă mișc puțin. Nu le faceți rău ăstora, n-au fost chiar atât de răi. Aveau un ofițer militar pentru interogatoriul ce urma. Mi-ar fi scos curu’ prin nas înainte de a termina cu mine. Hai să mergem.

— Sunt 7 mile de mers prin nisip, îi spuse Murdock.

— Ce dracu, am făcut două tururi în Nam. Pot mărșălui 50 mile cu un rucksack de 25 kg. Haidem!

Au coborât scările și au ieșit în fața casei. O jumătate de duzină de soldați erau culcați pe pământ acolo unde îi lăsaseră legați după ce-i capturaseră. Vor trăi. Jaybird alerga dând din mâini.

— Am găsit un camion lângă barăci. Vechi, dar funcționează. Scutim mersul pe jos.

Murdock se uitase după Cullhagen cum a coborât scările și a ieșit afară. N-avea nici o șansă să facă cele 7 mile, chiar și fără să care o carabină.

— Începem toți? a întrebat DeWitt.

— Are platformă cu bănci pe laturi și la spate. E loc pentru toți.

— Adu-l aici, a ordonat Murdock. Dacă pe acest drum vom da peste patrule sau baraje, folosim EAR asupra lor ca să nu avertizeze pe nimeni mai departe. Să mergem.

După 10 minute, au ieșit pe poarta principală. Au trebuit să împingă la o parte epava transportorului, apoi au rulat pe drumul pietros. Bătrânul camion putea rula cu viteza maximă de 30 mph. Aceasta era de cinci ori mai repede de cât puteau merge ei pe jos.

După o milă de rulaj au văzut lumini și au încetinit. Doi oameni înarmați cu EAR au ochit peste cabină, așteptând. Era un baraj militar, cam 50 de soldați. Două vehicule luminau lateralele drumului, iar doi oameni stăteau în mijlocul drumului, făcând semne cu mâinile. De la 200 m cele două EAR au tras. Efectul a fost imediat. După alte 10 secunde, EAR au tras din nou, de fiecare parte a drumului. Aproape toți oamenii de la baraj s-au prăbușit inconștienți. Jumătate de duzină dintre ei au supraviețuit efectelor undei de șoc sonore care a străbătut deșertul.

La barajul propriu-zis, camionul a oprit, SEAL au sărit jos și au tras soldații inconștienți deoparte pentru ca vehiculul să poată trece mai departe fără să-i zdrobească.

— Una dintre zilele noastre mai omenești, i-a spus Murdock lui Cullhagen. Să nu crezi că asta se întâmplă prea des.

Omul de la CIA era fascinat de armele EAR.

— Am auzit că avem așa ceva în rastele. Dar nu știam că sunt operaționale.

— Încă nu sunt, dar noi am ciordit câteva pentru teste reale în combat. Funcționează teribil de bine când trebuie să atacăm în liniște.

Din nou în camion, Murdock a aflat despre rana din brațul lui DeWitt și i-a suflecat mâneca pentru a o verifica.

— A intrat și a ieșit, *j.g.* Nu-i mare scofală. O vreme va fi mai greu să bei cu mâna stângă, dar asta-i totul.

Steriliză locul cu șervețele îmbibate cu alcool, apoi a pus ceva medicamente în cele două răni și a bandajat strâns pentru a opri sângerarea.

— Ești ca și nou, *j.g.*, dar n-ai să capeți *Purple Heart*, pentru că noi nu am fost niciodată aici și nici misiunea aceasta nu a avut loc.

După alte 5 minute, pe drum au apărut o pereche de faruri care veneau spre ei. S-au ghemuit pe podeaua platformei, sperând că nu vor atrage atenția celor din vehiculul ce se apropia. S-a dovedit a fi un sedan care a vâjâit pe lângă ei cu

maximum de viteză, continuându-și drumul fără ca șoferul să arunce vreo privire în urmă.

Jaybird a virat camionul chiar în locul pe unde veniseră pe drumul pavat paralel cu plaja, iar după o jumătate de milă, a virat din nou, către coastă. Marea era la mai puțin de 200 m.

— Hai să găsim pâlcul de tufișuri și să plecăm de aici.

Lampedusa a fost cel ce găsit locul. Bărcile de cauciuc erau la locul lor.

— OK, i s-a adresat DeWitt lui Cullhagen. Nu va trebui să înoți.

Cullhagen dădea oarece semne de epuizare.

— N-am dormit, n-am mâncat, n-am băut apă de trei zile.

SEAL i-au dat un bidon cu apă și niște batoane cu hrană, energizante, din rezerva de urgență.

— Sunt atât de înfometat că nici nu le simt gustul.

În 10 minute bărcile au fost în apă, iar SEAL și Cullhagen s-au urcat la bord. Furtuna trecuse, iar Mediterana semăna cu un iaz imens, atât era de calmă. Era aproape ora 0400. Mai aveau două ceasuri de întuneric, dacă aveau noroc.

Murdock a transmis un apel prin Motorola, dar nu a primit răspuns. Continuă să încerce, pe măsură ce înaintau încet spre nord. Era de presupus că submarinul va sta la suprafață între 0400 și 0600. Când au ajuns la o milă în larg, submarinul a răspuns prin stația Motorola lăsată de SEAL la bord. Aștepta. Murdock s-a ridicat în picioare în IBS și a semnalizat cu trei baghete luminoase. Radioul a prins glas din nou.

— *Floater*, am văzut semnalul vostru. Baghete luminoase roșii. Sunteți drept în față și vom face contactul.

— Chiar așa, suspină Vinnie Van Dyke. O întreagă afurisită de misiune și noi nici măcar nu ne-am udat.

Încă 20 minute și s-au transferat în siguranță pe submarin; au dezumflat IBS-urile și le-au strecurat prin trapă în interiorul subului. Odată aflați la bord, Cullhagen a cerut un radio cu transmisie criptată și a trimis un mesaj la Washington.

SEAL s-au culcat în cușete și au dormit bușteан. Nu și Murdock. Încă mai avea de integrat pe deplin doi oameni noi în Pluton și în operațiuni. Aceasta îi va lua ceva timp.

SFÂRȘIT

O povestire din seria

JACK REACHER

LEE CHILD & KATHY REICHS

FALSIFICAREA UNUI CRIMINAL

LEE CHILD

FALSIFICAREA UNUI CRIMINAL

O povestire scrisă în colaborare cu KATHY REICHS
Titlul original: *Faking a Murderer*, 2017
Traducerea: Ştefi Todo

Am fost publicat prima dată în 1997 când *Killing Floor* (Capcana Margrave) l-a prezentat lumii pe rătăcitorul singuratic pe nume Jack Reacher. Kathy Reichs a apărut tot în 1997 când *Déjà Dead* ne-a adus-o pe Temperance Brennan, antropolog criminalist.

Kathy a recunoscut deschis că atât ea cât şi Temperance au aceeaşi autobiografie. Găsirea adevărului ştiinţific e importantă pentru Kathy şi se întoarce în mod obişnuit la propriile experienţe din viaţa reală ca antropolog criminalist când scrie o aventură cu Temperance Brennan. Şi eu sunt întrebat în mod constant dacă Reacher se bazează pe mine. Ca să fiu sincer, e o mare parte din mine în el. E aproape inevitabil ca un personaj creat de un scriitor să fie puţin autobiografic. Reacher este mai mult o împlinire a visurilor, atât pentru mine cât şi pentru cititor. Ce aş fi putut fi eu (sau ei) dacă am fi putut scăpa de tot. Cum şi-a dobândit numele e simplu. Şi eu şi Reacher suntem înalţi. Aşa că în anii ’90 pe când scriam *Killing Floor,* eram o dată la cumpărături şi soţia mea a remarcat că „dacă nu voi avea succes cu scrisul oricând voi putea fi un *reacher*[1] într-un supermarket”.

Vorbesc despre coincidenţe.

În crearea poveştii noastre, Kathy şi cu mine am fost de acord cu schiţa în linii mari, apoi am scris pe rând. Ei îi place să planifice. Eu prefer să mă las în voia momentului. Dar am găsit un mediu plăcut în care să lucrăm. Trebuie să mărturisesc că am fost puţin nervos să lucrez cu ea, având în vedere reputaţia ei de meticuloasă, dar am descoperit că stilurile noastre concrete de scris sunt cumva similare. Asta se întâmplă uneori cu colaborările. A fost de ajutor că amândoi am scris scenarii. Kathy pentru seria de televiziune *Bones,* care se bazează pe personajele ei, iar eu cu fiica mea. Procesul de elaborare a unui scenariu e foarte diferit de scrierea unui roman. Sunt multe

[1] Dispozitiv care permite unei persoane cu dizabilităţi sau în vârstă să ia de pe raft obiecte greu accesibile.

compromisuri între diverşi colaboratori, încât rareori un scenariu e scris de o singură persoană. Din fericire, ambii ne-am simțit bine făcând asta.

Şi rezultatul este o aventură fascinantă care implică:

FALSIFICAREA UNUI CRIMINAL

MIERCURI, 22 FEBRUARIE, 09:40 EST

— În ultima decadă, această academie a privit cu atenție spre interiorul ei. Am evaluat teoria şi metodologia care stau la baza fiecărei discipline. Am formalizat declarațiile privind etica. Am dezvoltat căi clare şi precise pentru acreditare.

Sala era întunecoasă, scena aprinsă ca una de la Hollywood. Ea nu prea vedea mare lucru de pe podium. Rânduri de capete în întuneric. Ici şi colo, un triunghi alb tăiat de o cravată. O licărire datorită reflexiei de pe ecusoanele de plastic.

— Nu mai este posibil ca indivizi necalificați să-şi atârne diplomele, să se numească experți şi să practice fără supraveghere. Fără să respecte standarde verificate riguros.

Ceilalți vorbitori stăteau în spatele ei, bine educați, în tăcere. În cealaltă parte a lor, pe ecrane erau proiectate imaginile siglelor Academiei Americane de Ştiințe Criminaliste şi a hotelului Marriott Wardman Park. Flancând ecranele erau scările spre parter.

— Conferința de anul acesta este numită „Ştiința criminalistă de încredere, relevantă şi reală". Antropologia. Patologia. Toxicologia. Nu contează secțiunea. Această tripletă este scopul tuturor celor aflați aici.

La baza fiecărui rând de scări, un semn luminos arăta spre ieşire. Cu privirea periferică a observat forma a doi bărbați în lumina roşie din partea dreaptă a ei.

— Aşa cum fiecare prezentator din această sesiune plenară a demonstrat atât de bine, lucrăm din greu pentru a atinge acest obiectiv. Pentru aplicarea legii. Pentru sălile de judecată. Pentru dreptate. Vă mulțumesc pentru atenția acordată. Şi vă doresc să fie o conferință informativă şi plăcută.

Sala a izbucnit în aplauze când s-au aprins luminile. Mai mult decât obişnuitele aplauze politicoase. Lungi şi din inimă. Cei din spatele ei s-au ridicat şi şi-au strâns notițele, fețele lor arătând că sunt mulțumiți de ei. Şi uşurați. Prezentarea fusese bine primită de un grup foarte dur. Colegii lor. Audiența a început să se disperseze. Holurile s-au umplut şi volumul vocilor s-a ridicat.

În timp ce-şi închidea laptopul, cei doi bărbați au urcat treptele şi au mers către ea. Purtau costume bleumarin, cămăşi albe şi cravate elegante asortate. Şosete negre, pantofi strălucitori.

Apropiindu-se de podium, perechea s-a despărțit uşor. Tipul care a păşit în stânga era înalt şi masiv şi avea un nas care părea că a fost spart. Nu numai o dată. Scalpul lui ras sclipea ca mahonul lustruit sub lumina de pe scenă.

Tipul care a păşit în dreapta era cam de înălțimea ei. Avea sprâncene groase şi negre deasupra unor ochi foarte mici, părul negru şi des şi pielea măslinie.

— Dr. Temperance Brennan?

Vocea tipului cu sprâncene negre era surprinzător de intensă pentru un tip de mărimea lui.

— Da.

Precaut. Bănuia scopul lor, accepta consultații numai pe canale oficiale.

— Şi voi sunteți?

— Agent special Pierre Dupreau.

Arătând o legitimație ca să dovedească.

— *Bonjour*, a spus ea.

Nicio urmă de zâmbet.

— Vorbesc engleză, a spus ea.

Nimic.

S-a uitat la Nas Spart. I-a arătat legitimația cu aceeaşi mişcare din încheietură pe care o făcuse şi partenerul său. Agent special Byron Szewczk. S-a întrebat dacă Szewczk îl invidia pe Dupreau pentru abundența de vocale.

— Sunteți înarmată, dr. Brennan?

Dupreau, cu ochii cercetându-i trupul ca să găsească umflături denunțătoare.

— Mă scuzați?

— Aveți o…

— Întrebarea a fost clară. Vreau să ştiu de ce ați pus-o.

Simțind tensiunea, câțiva rătăciți îi priveau, prefăcându-se că nu fac asta.

— Am vrea să vii cu noi, a spus Dupreau, cu tonul vocii coborât.

— Nu.

— Mi-e teamă că trebuie să insist.

Dupreau, cu privirea de oțel.

— Mi-e teamă că trebuie să refuz.

Brennan, cu privirea şi mai de oțel.

Dupreau a scos o fotografie dintr-un buzunar bleumarin şi i-a dat-o. O clipă pentru a indica iritarea, apoi a privit în jos la imagine.

Subiectul era bărbat, alb, de patruzeci şi ceva de ani. Părul avea cărare pe mijloc şi era prins la spate cu un şnur. Ochelari negri cu ramă de plastic stăteau în josul nasului. Un aparat de fotografiat îi atârna de gât. Arăta ca un unchi de vârstă mijlocie căruia îi plăcea să fotografieze flori sălbatice în timpul liber.

Ochii lui Brennan s-au mişcat, cu o sprânceană ridicată întrebător.

— Nu pretinde că nu-l cunoşti, a spus Dupreau.

— Nu-l cunosc, a spus Brennan.

Dupreau îşi fulgeră partenerul cu privirea. Szewczk şi-a lăsat capul în jos, clar dezamăgit.

— Lăsați teatrul, a spus Brennan. Cine e?

— Jonathan Yeow, a spus Dupreau. Până ieri, reporter de investigații la *Washington Post*.

— Şi de ce-mi spui mie asta?

— Ieri, menajera lui Yeow l-a găsit în bucătărie, asfixiat cu o pungă de plastic trasă peste cap.

Spuse cu un nivel impresionant de dezgust.

— Omorât.

— Îmi pare rău de ghinionul acestui bărbat.

Dădu înapoi fotografia.

— Dar moartea lui nu are nimic de-a face cu mine.

— *Au contraire*[2].

A fluturat un zâmbet fără umor.

— Amprentele tale erau pe punga de plastic.

— E imposibil.

— Să mergem.

Tonul lui Dupreau începea să devină agresiv.

— Pot să-mi sun avocatul?

— Eu sigur aş face-o.

MIERCURI, 22 FEBRUARIE, 13:20 EST

Secția de poliție din D.C. la care a fost dusă era pe Indiana Avenue în nord vestul Washingtonului. Era o clădire solidă din beton într-un cartier de clădiri solide din beton, unele mai mult decât altele. În față o piață mică roşie, bucăți de gazon care ar arăta mai bine vara, la fel ca şi cei câțiva copaci. Stâlpi de iluminat vechi. Steaguri atârnând.

Au lăsat-o într-o cameră de interogatorii care conținea masa obişnuită, scaune, un telefon pe perete, o oglindă cu două fețe şi echipament de înregistrare audio-video. O oră de fierbere, apoi s-a deschis uşa şi a intrat o femeie. Avea părul coafat într-un coc foarte strâns, o pereche de pantaloni negri, mărimea unui elf şi pantofi cu tocuri. Servieta spunea avocat. Ecusonul de vizitator spunea V. Luong.

Brennan îi explicase situația prin telefon. Au intrat direct în problemă. Cât Brennan a vorbit, Luong a ascultat, cu urechile atente. Urechi de avocat. Din când în când punea câte o întrebare.

— Eşti sigură că nu l-ai întâlnit niciodată de domnul Yeow?

— Absolut. Dar ştiu legătura pe care au făcut-o polițaii. Yeow investiga o sinucidere care a avut loc prin anii ’80. Un bărbat pe nume Calder Massee.

Ochii lui Luong s-au rotunjit de surpriză.

[2] Din contră. (În franceză, în original)

— Colonelul aviator care s-a împuşcat în Germania?

— Da. Massee a fost descoperit mort în maşina lui în spatele hotelului Bremenhof din oraşul Kaiserslautern în martie 1987. Concluzia medicului legist a fost moarte prin rănire auto-provocată de împuşcături.

— Cine a făcut autopsia?

— Un patolog german.

— Terminaseşi măcar facultatea în ’87?

— De-abia. Dar nu am fost implicată în analiza inițială.

Brennan a scris ceva la tastatura laptopului. Pe care a reuşit să-l obțină mulțumită intervenției lui Luong.

— Familia lui Massee şi-a ieşit din fire. Au insistat că sinuciderea a fost o acoperire deoarece Calder fusese acuzat din greşeală într-un caz de spionaj. Au pretins că a fost împuşcat în spatele capului, în stilul unei execuții. Au spus că au un martor ocular ca să dovedească.

— Îmi amintesc asta.

Luong îşi lua notițe pe o agendă galbenă.

— Unele rude au fost foarte dornice să lucreze cu presa.

— Asta-i un eufemism. Au susținut conferințe de presă, s-au dus în mod voluntar la interviuri, au apărut la fiecare discuție şi emisiune de ştiri din acel moment.

— Şi unde ai intervenit tu?

— Massee avea trei frați. Cel mai tânăr era obsedat. După ce presa şi-a pierdut interesul, a dat anunțuri, a scris editoriale, a făcut bloguri şi pagini de internet, a pus presiune pe senatorul şi congresmanul lui, ştii genul. De-a lungul anilor, fiecare teoretician al conspirației de pe planetă s-a alăturat luptei pentru redeschiderea cazului. Pe scurt, în 2012, s-a format o comisie guvernamentală. Am fost numită să conduc o exhumare şi să examinez rămăşițele.

Brennan a apăsat de două ori ca să deschidă un document. Antetul preciza un număr de dosar, data şi numele Calder Massee.

— Acesta e raportul meu final pentru comisie.

A căutat prin document.

— N-o să te plictisesc cu detaliile. Uită-te puțin la aceste imagini.

Prima era o imagine din față a unui craniu. Brennan a arătat spre ceea ce odată fusese un nas.

— Uită-te cum e fragmentată partea din mijloc a feței.

Şi-a mutat degetul către frunte.

— Fracturarea radială a osului frontal.

O nouă imagine.

— Acesta este un detaliu al cerului gurii. Uită-te la pata albastru-verzuie pe ceea ce a rămas din oasele palatine ale maxilarului.

— O văd.

— Asta se datorează oxidării cuprului.

— Glonțul era învelit în cupru.

— Da. În drumul său spre cap, o bucățică mică s-a desprins, s-a aşezat şi s-a oxidat acolo.

Brennan a arătat către dinți.

— Aici se vede limba din partea superioară a arcadei dentare. Uită-te la primul molar crăpat şi la zonele întunecate de pe acest dinte şi de pe cel de lângă el. Decolorarea este cauzată de căldura emanată atunci când arma a fost descărcată.

În a patra imagine se vedea o gaură în creştetul capului.

— Cicatricea asta a fost făcută când glonțul a ieşit din capul lui Massee. Vezi că punctul de ieşire e sus în creştet.

A mărit fotografia.

— Vezi că marginile cicatricii sunt oblice față de suprafața exterioară a craniului. Asta înseamnă că cicatricea este o gaură de ieşire.

Brennan s-a lăsat pe spate. A arătat către ecran.

— Modelul este compatibil cu trauma care rezultă dintr-o rană de împuşcătură auto-provocate.

— Sau cineva i-a vârât un pistol în gură lui Massee şi a apăsat pe trăgaci.

Luong făcea pe avocatul diavolului.

— Mă îndoiesc, traiectoria glonțului a fost în sus şi a ieşit prin vârful creştetului, deci capul lui Massee nu s-a mişcat. De asemenea, avea arsuri de praf de puşcă pe mâna dreaptă şi niciun medicament în organism.

— De ce lipsa medicamentelor e semnificativă?

— Massee era un tip mare. E greu să bagi un pistol în gura unui tip mare dacă el nu-l vrea acolo.

— Şi presupun că nu a vrut.

Luong a dat o pagină.

— Deci opinia ta corespunde cu raportul inițial al medicului legist.

— Da.

— Fratele n-a fost fericit.

— Nu.

— Şi ce au toate astea de-a face cu Yeow?

— Potrivit lui Dupreau şi lui Szewczk, Yeow lucra la o poveste care ar fi putut dovedi că analiza e greşită. Că eram ori proastă ori mituită.

— Aşa că l-ai omorât ca să-ți salvezi reputația.

— Asta e teoria lor.

Luong s-a gândit la asta.

— De ce erau amprentele tale pe punga de plastic? a întrebat apoi.

— N-am nicio idee.

MIERCURI, 22 FEBRUARIE, 18:30 EST

Jack Reacher a ieşit din autogara din Baltimore într-o lume de străzi înghețate şi zăpadă murdară. Soarele era slab şi palid şi foarte puțin vizibil pe

cer. A luat-o către el, spre vest, pe o stradă largă, pe lângă drumul care avea pe margine o movilă de zăpadă, cu degetul mare ridicat. Toate maşinile treceau pe lângă el. Se aştepta la asta. Să faci autostopul în oraş era foarte greu. În special în Baltimore. Ar putea fi mai bine când ajungea la rampa spre autostradă. Ținta lui era I-95 Sud, pentru oricât de mulți kilometri ar trebui ca să fie cu cincisprezece grade mai cald. Poate până la Miami. Sau tot drumul până la Key West. A mai fost acolo. Întotdeauna i-a plăcut. Cu excepția faptului că era capătul drumului. Ceea ce însemna că singurul mod de a-l părăsi era să se întoarcă. Ceea ce nu-i plăcea. Îi plăcea mişcarea înainte.

Ca întotdeauna, avea pantofi buni şi de data asta avea o haină potrivită, aşa că vremea nu-l deranja. A cunoscut şi frig mai mare. Coreea iarna şi unitățile avansate din câmpia germană. Şi unele baze americane. Baltimore era blând prin comparație. Dar chiar şi aşa, nu-şi permitea să stea afară toată noaptea. Vara ar fi putut dormi sub un pod. Dar nu în februarie, oricât de blând. Din fericire traficul era intens. Ora de vârf, toți de-a lungul lumii civilizate. O mulțime de binefăcători potențiali. Dar Reacher era un bărbat masiv şi nu în mod special atrăgător. De asemenea, o mulțime de respingeri din tot felul de motive instinctuale.

Dar numărul mare de maşini şi şansa au fost de partea lui şi după o oră şi douăzeci de minute un tip într-o Impala închiriată a tras pe dreapta şi a fost de acord să-l ducă până în Savannah, Georgia, în clipa aceea, direct, oricât de târziu s-ar face. Poate conversația îl va ține treaz pe tip. Acesta părea să fie motivul din spatele ofertei. Aşa că Reacher a urcat şi au pornit. Şoferul era un om întunecat şi dolofan. Barba îi era nerasă pe ceea ce în zilele mai bune ar fi putut fi o piele palidă şi subțire, dar acum era roşu închis şi brăzdată de capilare. Ceea ce reprezenta în sine o problemă. Reacher putea să-l țină treaz, dar nu-l putea ține în viață dacă făcea un atac de inimă. Nu era medic.

De la început, nu au vorbit deloc. Radioul era pornit pe un program de sport, unde se întâmplau tot felul de lucruri minunate. Apoi, la ora opt, o voce cu o acustică diferită a citit ştirile locale din Baltimore, exact în timp ce ei îl părăseau şi apoi a solicitat opinia experților să dezvolte şi să explice ştirile, sub forma unei conversații respectuoase, ca şi cum erau între cei mai buni prieteni. Reacher nu a fost atent, până când a auzit un nume pe care-l ştia, apoi unul pe care nu-l ştia.

Prezentatorul a pus o întrebare şi expertul a răspuns:

— Ai absolută dreptate; pentru a înțelege acest caz, trebuie să înțelegi cazul Calder Massee, iar unii spun că disputa cu privire la constatările inițiale ale cazului s-a stins de mult, aşa că, în sfârşit, ar trebui să tratăm problema în mod serios. Poziția oficială a fost întotdeauna sinucidere şi, într-adevăr, ultima comunicare făcută de guvern cu privire la subiect datează de acum patru ani, când au spus că au primit ceea ce ei au numit analiza meticuloasă

şi independentă a Dr. Temperance Brennan, care, după cum era de aşteptat, a confirmat concluzia trasă atunci şi, prin urmare, cazul e acum închis.

Reacher nu a auzit niciodată până atunci cuvântul *Temperance*[3] folosit ca nume.

Prezentatorul a spus:

— Dar Jonathan Yeow a pretins că a fost mai mult decât o dispută. A pretins că are dovada de netăgăduit că Massee a fost executat.

— Ai absolută dreptate, a spus expertul, există chiar zvonuri că Yeow avea o copie reală a ordinul ilegal din 1987 prin care s-a trimis asasinul. Şi nu uita, Yeow a fost un reporter foarte respectat. Era de la *Washington Post*. Era moştenitorul unei mari tradiții. Ce avea de gând să spună avea o oarecare greutate. Dacă avea dreptate, lui Dr. Brennan ori i s-a ordonat, ori a fost constrânsă sau mituită să falsifice autopsia ei şi dacă asta ar fi fost adevărat, cariera ei ar fi fost terminată. Toate declarațiile ei anterioare ar fi fost fără valoare. Ar fi fost de râsul lumii. Vreau să spun, chiar în dimineața asta a ținut un discurs la conferința lor la Marriott Wardman acolo în D.C., spunând altor sute de oamenii de ştiință legişti să păstreze ştiința criminalistă de încredere, relevantă şi reală.

— Asta-i un motiv suficient pentru omucidere?

— Ruina profesională este o motivație puternică. Se întâmplă lucruri ciudate. Şi surse din interiorul FBI sugerează că sunt dovezi fizice, poate sub formă de amprente.

— Dar Dr. Brennan nu a fost arestată oficial.

— Chiar înainte să părăsească sala conferinței, a angajat-o pe Veronica Luong. Susținătorii lui Brennan spun că este adecvat, având în vedere realizările lor profesionale corespunzătoare, dar alții spun că nu angajezi cel mai tare expert din oraş dacă nu ai probleme. Oricum ar fi se pare că Luong a negociat o cauțiune în relația cu FBI-ul, cel puțin pentru acest stadiu inițial al anchetei. Unii o numesc curtoazie profesională, alții o numesc începutul unei alte muşamalizări.

Apoi prezentatorul a continuat cu prețul combustibilului.

Reacher s-a uitat la şofer şi a spus:

— Îmi pare rău, trebuie să cobor acum. M-am răzgândit. Nu mai merg la Savannah. În loc de asta merg la D.C.

MIERCURI, 22 FEBRUARIE, 21:00 EST

Reacher a luat un autobuz de pe strada Georgia şi s-a dus pe unde credea că ar putea fi hotelurile pentru conferințe. A întrebat o fată care trecea pe acolo dacă ştie unde e Marriott Wardman şi ea a făcut ceea ce fac toți, a dat cu degetul pe ecranul unui telefon plat, de mărimea unei cărți, iar apoi i-a arătat ecranul, unde se vedea locul în care erau ei în acel moment pulsând

[3] În engleză înseamnă *cumpătare*.

albastru şi Wardman ca o pată roşie, ca şi capul unei pioneze înfiptă pe o hartă. Sud şi est, două străzi în jos şi apoi încă trei străzi.

Era un loc neruşinat de mare, cu un hol de mărimea unui teren de fotbal, încă aglomerat la mijlocul serii. Reacher s-a gândit că oricât de politicoase şi pe picior de egalitate ar putea fi relațiile actuale ale lui Brennan cu FBI-ul, ar include inevitabil o interdicție de părăsire a oraşului, ceea ce ar însemna nopți suplimentare în camera de la hotel, plus, fără îndoială, o condiție din partea FBI-ului, sub forma unui agent în fața uşii, doar pentru cazul în care s-ar hotărî să fugă. Nici cel mai tare avocat nu ar fi putut să negocieze asta. Aşa că Reacher a mers cu liftul până la ultimul etaj şi apoi a coborât înapoi pe scările de incendiu, oprindu-se la fiecare etaj pentru a arunca o privire pe fiecare coridor. A văzut două cărucioare de curățenie, trei femei de serviciu şi o mulțime de tăvi cu resturi de la mesele servite în cameră. Dar niciun agent federal.

Până la etajul al cincilea. Ca într-un film. Un tip bătrân, într-un scaun pliant, chiar lângă o uşă. Reacher s-a retras şi a mers la etajul patru, apoi a urcat înapoi la cinci cu liftul, cum ar face o persoană normală. A ieşit din lift şi s-a prefăcut că studiază semnele, numărul ăsta pe aici, numărul ăla pe acolo, apoi a mers spre agentul care stătea pe scaun şi a spus:

— Sunt asistentul avocatului Dr. Brennan. De la biroul Veronicăi Luong.

Bătrânul nu s-a ridicat.

— Ai vreun act de identitate? a întrebat.

Reacher i-a dat paşaportul.

— Conform acestui număr, acest paşaport a fost emis direct de un anumit birou din cadrul Departamentului de Stat, a spus bătrânul.

— A venit prin poştă, a spus Reacher.

— Şi acum eşti avocat?

— Nu chiar. Asistent, de la cuvântul străvechi grecesc *para*[4]. Ca paraşuta. Nu-i chiar o prăbuşire.

— Despre ce trebuie să vorbeşti cu Dr. Brennan?

— Dreptul dat de al Şaselea Amendament de a fi apărată de un avocat.

— Acum eşti şi stagiar pro-bono?

— Încă nu e arestată. Nu o puteți opri să aibă vizitatori. Puteți să-mi înregistrați numele. Ceea ce până la urmă vă poate fi de ajutor. Mai târziu poate vrem să trecem la al Cincilea Amendament şi să ne gândim la corectitudinea procesului în loc de asta. Sau la altceva la fel.

Bătrânul i-a dat înapoi lui Reacher paşaportul.

— Fă-ți de cap, băiete, a spus el.

Camera avea un panou pe perete, lângă clanță, cu lumină roşie pentru *Nu deranjați*, lumină verde pentru *Faceți curat în cameră* şi un buton pentru sonerie.

Lumina roşie era aprinsă.

Nu deranjați.

[4] În engleză, asistentul unui avocat este numit *paralegal*.

Reacher a apăsat butonul soneriei. A auzit un sunet în cameră, în surdină şi clasic.

— Cine e? a întrebat o voce de femeie.

— Asistentul avocatului, a răspuns Reacher. Doamna Luong m-a trimis.

Uşa s-a deschis în spatele lanțului. Reacher a văzut o treime dintr-o față, un ochi verde, o şuviță de păr blond. Nici mică, nici înaltă.

I-a plăcut ce vedea.

— Eşti Temperance Brennan? a întrebat el.

— Da, a răspuns femeia.

— Un nume grozav.

— Tu cine eşti?

— Sunt aici să ajut, a spus Reacher.

— Cum?

— În orice fel pot, ceea ce o să ai nevoie, pentru că aici vorbim despre familia Massee.

— Îi cunoşti?

— De la distanță.

— Cine eşti?

— Numele meu e Jack Reacher.

— Şi?

— Eram în armată în martie 1987. Staționat în Germania, de fapt.

Brennan a rămas tăcută aproape un minut.

Apoi a spus:

— Mai bine intră.

*

Camera lui Brennan era un dreptunghi standard, înfrumusețată toată cu alamă şi tapet, aşa că putea intra în categoria lux sau executiv. Avea două fotolii sub fereastră, în ambele părți ale unei mese mici rotunde. Reacher s-a aşezat în unul dintre ele. Mai puțin amenințător.

— Ce ştii? a întrebat Brennan.

— Nu pot să-ți spun, a spus Reacher.

— Atunci de ce eşti aici?

— Pentru situația în care eşti între ciocan şi nicovală. Ceea ce s-ar putea să nu se întâmple. Dar n-ar trebui să subestimezi problemele pe care le ai.

— Nu am fost mituită şi nu am făcut o greşeală. Massee s-a împuşcat singur.

— Ştii asta în mod ştiințific.

— Da, ştiințific. Jonathan Yeow greşea. De ce aş fi fost speriată de el?

— În noaptea asta stau în hotelul ăsta, a spus Reacher. Sfatul meu e s-o suni pe doamna Luong şi să-i că primul lucru dimineață să mă contacteze.

— Ce îi vei spune ei şi nu vrei să-mi spui mie?

— Nimic. Totul e doar dacă e cazul.

— Dacă sunt între ciocan şi nicovală?

— Yeow e un jurnalist mort, ceea ce-i va înnebuni pe toți ceilalți jurnalişti. E unul dintre ei. Acum e eroul lor. Va deveni o chestiune de orgoliu. Mai devreme sau mai târziu, cei de la departamentul apărării se vor lepăda de tine doar ca să le închidă gura

— Cine eşti tu?

— Doar un tip în trecere.

— Ce fel?

— Am fost polițist militar.

— Ei spun că Yeow a fost sufocat cu o pungă de plastic.

— O metodă neobişnuită.

— Ei spun că amprentele mele sunt pe pungă.

— Dar nu te-au arestat.

— Cred că e ceva în neregulă din punct de vedere fizic, a spus Brennan. Yeow probabil că s-a luptat. Era mai mare decât mine. Şi aproape sigur mai puternic.

— Şi pentru că eşti un jucător important.

— Presupun.

— Cum au ajuns amprentele tale pe pungă?

— Nu ştiu.

Reacher s-a ridicat şi a ieşit din cameră. A dat din cap spre bătrânul din scaunul pliant şi s-a îndreptat spre lift, unde a ieşit în hol şi a făcut o plimbare pe un pogon de marmură până la recepție. A rezervat o cameră pentru o noapte, folosindu-şi paşaportul pentru identificare şi cardul pentru plată. Camera era la etajul al treilea. Nici lux, nici executiv. Nici alamă, nici tapet. Dar avea un telefon care a sunat după patruzeci şi două de minute.

— Domnul Reacher? a întrebat o voce de femeie.

Strălucită, inteligentă, posibil letală.

— Da, a spus Reacher.

— Sunt Veronica Luong, avocatul Dr. Temperance Brennan. Presupun că ai informații clasificate care dovedesc cazul de sinucidere. Presupun în continuare că simțul datoriei te face să eziți să le dezvălui, dar conştiința te face la fel de ezitant să laşi o femeie nevinovată să fie condamnată pe nedrept.

În mod sigur letală.

— Ceva de genul, a spus Reacher.

— Eşti asistentul unui avocat.

— Am spus asta doar ca să pot intra. De fapt nu sunt angajat.

— Nu, vreau să spun că eşti asistentul unui avocat. De acum. La firma mea. Angajat oficial.

— Asta-i o chestie avocat-client?

— Vreau să colaborăm, a spus Luong. Începând de mâine dimineață la ora opt la sediul de pe Indiana Avenue, Northwest.

JOI, 23 FEBRUARIE, 08:37 EST

Aceeaşi celulă fără geamuri. Acelaşi echipament audio-video, telefon pe perete, masă şi scaune. Brennan stătea în unul, Luong stătea lângă ea.

Stăteau acolo de patruzeci de minute când a intrat Dupreau şi a aruncat un dosar. A aterizat cu un *tic* şi a împrăştiat un aer stătut.

Dupreau s-a holbat la Brennan, cu pielea pământie sub luminile fluorescente zgomotoase. Brennan s-a holbat înapoi, transmițându-i furia care se forma în firele din creier.

Câteva momente, apoi:

— Mulțumesc că ai venit.

— Aveam de ales?

Controlată, calmă.

Dupreau a tras un scaun şi s-a aşezat. A deschis dosarul. A ales încet şi a organizat conținutul dosarului. Nici Luong, nici Brennan nu au fost impresionate. Ambele erau familiarizate cu trucurile vechi.

Dupreau a verificat dacă echipamentul de înregistrare era pornit şi funcționa.

— Acest interogatoriu va fi înregistrat. Pentru protecția ta şi a mea. Ai ceva de obiectat la asta?

— Şi dacă aş avea?

Brennan s-a uitat la oglindă, sigură că Szewczk e pe cealaltă parte.

Dupreau a apăsat un buton.

— Sunt prezenți la acest interogatoriu Agentul Special Pierre Dupreau, Biroul Federal de Investigații, Unitatea de Securitate Internă, Dr. Temperance Brennan şi avocata, Veronica Luong.

Dupreau a spus data şi ora, apoi a tras o hârtie din unul din teancuri şi s-a prefăcut că citeşte.

Brennan ştia ce face. Şi de ce le lasă să fiarbă. Dar şiretlicul nu va merge. Nu va deveni nervoasă sau vulnerabilă, aşa cum se întâmplă cu unii suspecți. Ea devenea furioasă. Pentru Brennan asta se traducea într-o concentrare de laser.

Dupreau a pus foaia jos.

Unor anchetatori le place să-şi facă subiecții să se relaxeze, câştigându-le încrederea şi apoi să profite. Ştiind că asta nu va merge, Dupreau a trecut direct la subiect.

— Calder Massee a fost un colonel de aviație în Aviația Statelor Unite, un ofițer de carieră cu acces la informații clasificate de nivel înalt. Mulți au crezut că a fost executat pentru o crimă pe care nu a comis-o. A fost greşit suspectat că ar fi un trădător. Au spus că a fost angajat activ în spionajul pentru guverne străine. Dar nu a fost. Povestea cu sinuciderea a fost o acoperire a guvernului pentru greşeală.

— Mulți cred că extratereştri au aterizat la Roswell.

— În 2012, tu ai condus exhumarea şi reanalizarea rămăşițelor lui Massee.

— Sunt impresionată. Ştii să citeşti.

— Anul acesta se împlinesc treisprezece ani de la moartea lui Massee. Jonathan Yeow era pe cale să publice dovada implicării tale în muşamalizarea crimei. Credem că l-ai omorât ca să nu se întâmple asta.

— Foarte creativ.

— Incompetență, complicitate, lăcomie. Nu contează motivul. Demascarea te va ruina.

— Serios. Ar trebui să scrii un episod pilot, să-l vinzi la Hollywood.

Un moment lung.

— Conform medicului legist, Yeow a murit între miezul nopții şi ora şapte în dimineața de miercuri. Unde erai în acele ore?

— Dormeam în camera mea de la Marriott.

— Mai poate cineva să dovedească?

— Asta-i mai degrabă o întrebare personală.

De gheață.

— Omorul e mai degrabă o crimă personală.

— Eram singură.

— Amprentele tale sunt pe punga de plastic folosită pentru a-l asfixia pe Yeow. Punga aia e de la o farmacia CVS. Ai fost surprinsă de camerele de supraveghere la patru şi un sfert luni după-amiază la farmacia CVS de pe Connecticut Avenue.

— E ilegal să cumperi pastă de dinți?

— Ai păstrat punga în care ai dus – Dupreau a făcut ghilimele în aer – „pasta de dinți”?

— Păstrez tot gunoiul. Tu nu?

— Poți explica cum au ajuns amprentele tale pe punga aia?

— Nu pot.

— Sapă mai adânc.

— Pupă-mă-n…

Luong a intervenit.

— Clienta mea a avut un program încărcat. Putem trece mai departe?

— Atitudinea clientei tale mă face să-mi pierd răbdarea.

Ochii mici o sfredeleau pe Brennan.

— Nu vrei asta.

Brennan a respirat adânc ca să răspundă. Luong a oprit-o cu o mână ridicată.

— Ai altceva, Agent Special Dupreau? Un martor ocular? Dovada relației dintre Dr. Brennan şi victimă? Înregistrări ale telefoanelor? E-mail-uri?

— Investigația e în curs.

— S-au găsit alte amprente ale Dr. Brennan în acel loc?

— Care loc?

— Oricare loc.

Niciun răspuns.

— A fost văzută Dr. Brennan lângă casa domnului Yeow? Surprinsă de sistemul de supraveghere a lui Yeow? A unei bănci? A unei şcoli? A unei parcări? A unui vecin?

În spatele ochilor lucrurile se mişcau, dar Dupreau n-a spus nimic.

— Cred că asta înseamnă nu, a spus Luong.

— Investigația e în curs.

— Înțeleg. Îmi vei acuza clienta în acest moment?

Niciun răspuns.

— Cred că nu.

Luong s-a ridicat. Brennan s-a ridicat.

— Clienta mea nu mai are nimic de spus.

Luong a înşfăcat servieta, Brennan poşeta. Amândouă s-au îndreptat spre uşă.

Dupreau a vorbit către spatele lor.

— Dr. Brennan.

S-a întors, cu o mână pe clanță.

— Până la noi ordine, trebuie să rămâi în Washington.

— O să-mi anulez excursia la Cernobîl.

L-au lăsat pe Dupreau să-şi strângă hârtiile nefolositoare.

*

Reacher era în hol. Luong a lăsat-o pe Brennan singură un minut. S-a dus la Reacher şi el a întrebat:

— Cum a fost?

— A fost bine, dar nu cu adevărat bine, a spus Luong. Am văzut oameni băgați la închisoare pentru mai puțin. Uneori lucrurile o iau razna. Nu mai poți face nimic.

— Dar tot n-au arestat-o.

— Nu încă.

— Ai vreo treabă de asistent pentru mine?

— Da, a spus Luong. Cunoşti legea din punctul de vedere al polițaiului. Trebuie s-o opreşti să le dea un motiv. Eşti consilierul ei legal personal. N-o lăsa să spună lucruri greşite.

Luong a plecat, iar Reacher a păşit de-a lungul holului spre locul în care aştepta Brennan.

— Ce-i? a întrebat ea.

— Se pare că sunt consilierul legal personal al tău, a spus el.

Ea n-a răspuns. Doar a mers. Reacher a urmat-o. Au ieşit în piața mică roşie. Cerul era plumburiu şi părea că va ninge. Poate lapoviță.

Brennan a căutat pe telefon un Uber. Aplicația i l-a promis pe Miguel într-o Honda în şapte minute. A apărut în şase. În zece erau înapoi la Marriott.

Nici Brennan nici Reacher nu mâncaseră. Amândoi erau flămânzi. Au traversat holul cât un teren de fotbal şi au găsit un restaurant care servea micul dejun.

Toate mesele erau ocupate, dar două femei plecau. Ambele purtau costum pantalon din poliester de culoare închisă, pantofi solizi. Ambele duceau pungi de hârtie cu logo-ul AAFS şi purtau la gât un lanț pe care atârna un ecuson. Unul o identifica pe proprietară ca fiind S. Miller, celălalt T. Southam. Din ecusoane atârnau panglici colorate. Miller avea mai multe decât Southam.

Brennan a comandat omletă cu brânză. Reacher a luat clătite cu ouă şi şuncă. Ambii au cerut cafea simplă. Ceea ce a părut să o dezamăgească pe Marsha, chelneriț a. Ecusonul ei era de bronz şi era fixat pe pieptul generos.

— Ce ai de gând să faci, domnule Reacher?

Când Marsha nu îi mai auzea.

— Depinde.

— Hai s-o luăm altfel. De ce eşti aici?

— Să ajut.

— Pe mine?

— Cred că vei avea nevoie.

— Aşa cum ai mai spus.

— Da.

— De asta ai fost de acord să lucrezi pentru Luong.

— O fac pentru bani.

Brennan n-a râs.

— Fiind angajat al lui Luong, prezenț a mea e legitimă, a spus Reacher.

— N-am falsificat datele şi n-am făcut o greşeală, a spus Brennan. Massee s-a împuşcat singur.

A sosit mâncarea. Au pus piper, sare şi au acceptat reumplerea ceştilor cu o cafea dezamăgitoare. Ceea ce era destul de bine.

— Cum ai aflat de uciderea lui Yeow? a întrebat Brennan când Marsha s-a retras din nou.

— Ştirile de la radio.

— Un post din Washington?

— Nu.

A aşteptat ca Reacher să continue. N-a făcut-o. Dar ea a sesizat implicațiile. Acoperirea în presă nu era doar locală. Nu era bine. Povestea va lua foc, presa se va transforma într-o haită de lupi şi ea va fi mâncarea lor.

— Chiar crezi că Departamentul Apărării plănuieşte să mă facă ț ap ispăşitor?

— Cred că e o posibilitate puternică.

— Să ascundă faptul că a ordonat execuț ia lui Massee.

— Să oprească oamenii să vorbească despre asta.

— Ştirile spuneau că am fost arestată?

— Sugerau că asta urmează.

— Acum, că ai auzit care sunt dovezile împotriva mea, vei pleca?

— Crezi că ar trebui?

Un bărbat s-a îndreptat spre masa de lângă ei. Brennan şi Reacher îl urmăreau amândoi. Acelaşi reflex. Aceiaşi ochi discreți.

— Şi dacă radioul n-ar fi fost deschis? a întrebat Brennan, cu o voce şi mai joasă decât înainte.

— Citeam ziarele de ieri.

— Şi ai simțit că datoria te obligă să vii.

— Da.

Brennan a rumegat informația. Şi ouăle. Reacher a muiat pâinea prăjită în gălbenuş. În jurul lor oamenii susțineau lanțul de custodie şi ADN-ul şi analiza muşcăturii. Unii consultau programe. Unii vorbeau la telefon.

— Ai spus că erai în armată în martie 1987. Staționat în Germania.

— Aşa e, a spus Reacher.

— L-ai cunoscut pe Calder Massee?

— Am ştiut despre el.

— Nu-mi place drama, domnule Reacher.

O urmă de ceva. Supărare. Frustrare. Nervozitate.

— Nu fac dramă.

— Sunt lucruri pe care nu vrei sau nu ai posibilitatea să le spui.

Reacher a aprobat din cap.

— Şi totuşi eşti aici.

— Sunt.

— Ce *poți* să spui?

— Ai dreptate.

— În ce privință?

— Massee s-a împuşcat singur.

— Cum poți să ştii?

Dubios.

Reacher a pus jos furculița, a mototolit şervețelul şi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Am fost acolo, a spus el.

*

După mai multă cafea neagră, Brennan şi Reacher au fost de acord cu trei puncte principale.

Frenezia media ar distruge cariera lui Brennan. Probabil că o va duce la acuzare, poate chiar condamnare.

Dupreau şi Szewczk erau presați de forțe mult mai de sus. Nu se putea aştepta la niciun ajutor din partea asta.

Ca să-şi păstreze numele curat şi să evite închisoarea, trebuia să-l găsească pe ucigaşul lui Yeow pe cont propriu.

Reacher a repetat dorința de a ajuta. Brennan a fost de acord că abilitățile ei erau mai potrivite în laborator decât pe străzi. Reacher a asigurat-o că

putea acoperi el partea asta. Că gândirea ei analitică ar putea fi cel mai mare avantaj al lor.

Brennan a zâmbit, pentru prima dată în ziua aceea. Îi plăcea Reacher. A acceptat oferta lui.

Astfel au ajuns la patru puncte.

Au dezbătut opțiunile. Au fost de acord că un punct de plecare logic era editorul lui Yeow.

Cinci puncte.

Ea a comandat un Uber şi s-au îndreptat spre hol.

*

Brennan şi Reacher au trecut prin uşile de sticlă şi au ieşit sub portic. Aerul era rece şi încărcat de umezeala Potomacului. Norii, deşi mai întunecați şi mai umflați decât înainte, încă refuzau să se scuture.

Un amestec de voci şi claxoane de maşini le-a atras atenția.

În stânga lor, bariere portabile se întindeau de-a lungul străzii care dădea în Woodley Road. Personalul hotelului verifica maşinile înainte să le facă cu mâna să treacă în zona largă pavată unde urcau şi coborau oaspeții.

Brennan şi Reacher s-au uitat în dreapta.

Aceeaşi securitate improvizată.

O clipă de surpriză, apoi înțelegere.

Dincolo de bariere, o mulțime de camere Barnum&Bailey, microfoane, aparate de fotografiat, iar jurnaliştii îşi exprimau nemulțumirea că le-a fost interzis accesul la hotel.

Gândindu-se că rechinii au simțit mirosul de sânge al vreunui politician prins culcându-se cu asistenta sau al vreunei actrițe nu suficient de sus în top pentru a sta la Ritz şi că şoferul lor nu avea nicio şansă să ajungă la ei, Brennan şi Reacher s-au hotărât să meargă pe jos.

— Ea e!

În timp ce se apropiau de barieră.

— E Brennan.

Cuvintele s-au răspândit prin mulțime. Camerele s-au ridicat pe umeri. Luminile s-au aprins. Microfoanele s-au îndreptat spre gură.

— Dr. Brennan. Ted Sanders, CNN.

— Vreți să faceți o declarație?

— Dumneavoastră l-ați omorât?

— Sunteți de acord cu falsa sinucidere? Sau doar ați dat-o-n bară?

— O să fiți arestată?

Brennan s-a oprit, fața ei spunând că i-ar împuşca dacă ar avea o armă. Reacher a prins-o de braț şi a condus-o înapoi. Printre atacuri, ea l-a lăsat. Întrebările le însoțeau retragerea.

— Vom aştepta treizeci de minute şi apoi vom ieşi prin bucătărie, a spus Reacher când au ajuns în hol.

— Nenorociți, a spus ea.

— Da, a spus el.

— E un rahat, a spus ea.

— Da, a spus el.

— Mă aşteptam la telefoane din partea presei, dar asta... A arătat cu mâna spre uşă. Asta-i nebunie.

— Yeow a fost jurnalist, a spus Reacher.

— Au sensibilitatea unui păduche.

— Păduchii nu-i răzbună pe-ai lor.

— Aşa e, a fost ea de acord.

Ambii greşeau foarte tare.

JOI, 23 FEBRUARIE, 13:45 EST

De mai multe decade, Washington Post se ridica precum un stup cenuşiu gigantic la colțul dintre străzile Fifteenth şi L. Noua adresă era strada K nr. 1301. Sau Piața Franklin nr. 1. Ziarul şi serviciul poştal încă erau în dispută.

Editorul lui Yeow era un tip pe nume Albert Thorsten. Un ecran uriaş le-a arătat că biroul lui Thorsten era la etajul şapte deasupra holului. Brennan şi Reacher au urcat cu un lift care nu scotea niciun zgomot şi au coborât din el într-un coridor care mărginea redacția de ştiri, de lungimea graniței dintre SUA şi Canada.

Cinci metri, apoi l-au văzut pe Thorsten printr-un geam uriaş de sticlă, stând la un birou care se potrivea cu orice altceva din clădire. Uşa era deschisă. Brennan şi Reacher au intrat. Ambii au studiat încăperea, din instinct.

Camera nu era mare, nu era mică, nu era monotonă, nu era strălucitoare. În ciuda acvariului cu peşti de pe un perete, un exces de ziare, imprimate, dosare şi cărți făceau spațiul neobişnuit să pară strâmt şi claustrofobic. În spatele capului lui Thorsten atârna imaginea unui depozit – un dig de lemn, un pescăruş şi o barcă. Se potrivea bine cu restul.

Thorsten arăta de cincizeci de ani, suferind de insuficiență cardiacă. Păr cărunt, ochi umflați, burta umflată. A ridicat sprâncenele întrebător când a văzut-o pe Brennan. Se părea că Luong îl menționase doar pe asistent. Sau poate era mărimea lui Reacher. Sau genul.

— Doamna momentului, a ghicit Thorsten.

Sau a ştiut, după fotografiile din presă. Apoi ochii întrebători au alunecat către Reacher.

— Eu sunt asistentul.

— Sigur că da.

Thorsten a arătat către cele două scaune din fața lui. Arătau ca o masă, doar că erau scaune.

Reacher s-a aşezat. Brennan s-a aşezat. Thorsten şi-a direcționat următorul comentariu către ea.

— Se spune că mi-ai ars unul din reporteri.

Voce uscată şi plată ca deşertul Kalahari.

— Ce se spune e greşit.

— Şi sunt binecuvântat de prezența ta pentru că...?

— Intenționez să-l găsesc pe nenorocitul care a făcut-o.

Thorsten s-a gândit la asta. Apoi:

— Yeow aflase nişte lucruri interesante despre tine.

— Ca de exemplu?

— Habar n-am.

— Nu te informa despre investigațiile lui?

— Yeow era un veteran. Legătura dintre noi era *ce trebuie să ştii*.

— Eu trebuie să ştiu.

Altă tăcere încordată, în timp ce se uitau în direcții diferite pe deasupra mesei. Privirea lui Thorsten era impersonală. Brennan s-a gândit că au trecut ani de când el nu mai simțise vreo empatie.

— O ajuți pe Luong cu documentele apărării? l-a întrebat Thorsten pe Reacher.

— Da.

— Asistent juridic.

— Da. Ar fi de ajutor să avem numele celor pe care Luong îi intervieva.

Thorsten a râs, aşa cum şi Brennan şi Reacher ştiau că o va face.

— Vă rog. Nu pot dezvălui sursele.

A realizat greşeala.

— Dacă le-aş ştii.

— Yeow nu ți-a spus niciodată ce au povestit acestea? a întrebat Brennan.

Thorsten şi-a scuturat încet capul.

— Nu ți-a arătat niciodată notițele? N-a cerut acceptul? N-a solicitat bani pentru călătorii? Bani pentru a convinge pe cineva? Bani pentru prânz?

Capul continua să se mişte.

— Ce *poți* dezvălui, domnule Thorsten?

Reacher, diplomatul.

— Yeow mi-a promis ceva de senzație.

— Cred că te-a părăsit norocul cu asta.

În tonul lui Brennan se simțea dezgustul.

— Sau povestea a devenit mult mai bună.

— Ai grijă, domnule Thorsten.

— Asta-i o amenințare?

— Jurnaliştii susțin adesea că ştiu mai mult decât ştiu cu adevărat.

Thorsten a ridicat din umeri. Asta e.

Brennan s-a uitat la Reacher. El şi-a lăsat bărbia în jos. Amândoi s-au ridicat.

— Nu l-am omorât pe Jonathan Yeow, a spus Brennan uitându-se în jos la editor. Şi nici nu am greşit, nici nu am fost mituită în cazul Massee. Când

voi dovedi aceste două lucruri şi îl voi găsi pe ucigaşul lui Yeow, primul telefon pe care îl voi da va fi la *New York Times*.

Brennan a scos o carte de vizită din geantă şi a aruncat-o pe masă. Apoi ea şi Reacher s-au întors şi au plecat. De-a lungul coridorului care mărginea lunga redacție de ştiri. Către liftul silențios. Prin hol în strada K. Unde nu era linişte.

Au hotărât să meargă cu metroul. Aşteptau în stație când a început să sune telefonul lui Brennan. Ecranul afişa un număr necunoscut. A răspuns oricum.

— Nu ai auzit asta de la mine.

Vocea ca deşertul Kalahari era înăbuşită, ca şi cum gura lui Thorsten era acoperită cu mâna făcută căuş.

— Ce să aud?

— Ian Massee.

— Cel mai mic frate al lui Calder.

— Ian crede că sinuciderea a fost o execuție ordonată de Departamentul Apărării.

— Asta cred o mulțime de oameni.

— Tipul e nebun.

— Ai vorbit cu el?

A schimbat o privire cu Reacher care asculta partea ei de conversație.

— De multe ori. Până când nu i-am mai răspuns.

— Crezi că ar putea fi violent?

— Detestă autoritățile.

— Ca mulți alți oameni.

— După părerea mea, Ian Massee aşteaptă să se întâmple următorul Sandy Hook[5].

— De ce l-ar fi omorât pe Yeow? Yeow urma să probeze că are dreptate. — Urmăreşte banii, a spus vocea ca deşertul Kalahari, înfundată, ca o furtună de nisip. Apoi telefonul s-a închis.

— Domnul nostru Thorsten are un caracter schimbător, a spus Reacher. În minutul ăsta Domnul Editor Corporatist Precaut şi în minutul următor Domnul Informator Watergate.

— Nu vreau să trebuiască să vorbesc cu Ian Massee, a spus Brennan.

— Poate că nu va trebui s-o facem. De ce Thorsten ar schimba placa aşa?

— Tu să-mi spui.

— Poate că îi e dor de vremurile vechi.

— Sau?

— Visează la bani. Conduce un ziar. Avea o poveste grozavă care tocmai s-a făcut şi mai bună. Vede o mulțime de exemplare în plus. Ar putea obține tot felul de afaceri la nivel național. Poate un film. Doar că nu ştie care-i povestea. Nu încă. Cunoaşte sursele. Dar nu ştie ce au spus acestea. Încearcă să ne facă pe noi să luăm din nou interviurile. Ca să păstreze visul viu.

[5] Şcoală din America unde un bărbat de 20 de ani a împuşcat 26 de persoane.

— Nu merge, a spus Brennan. Thorsten nu va avea beneficii. Sunt sigură că Ian Massee a vândut drepturile pentru film cu ani în urmă. E proiectul lui. Şi Watergate e o poveste veche. Jurnaliştii sunt diferiți acum. Ei ştiu mai bine. Un cal de povară ca Yeow ar fi semnat cu oamenii lui Massee în avans şi în nume propriu. Ar fi vrut tot profitul, nu numai un procent.

— Urmăreşte banii.

— Unde?

— Oriunde a vândut Ian Massee drepturile. Vreo companie de filme de pe undeva ştie toată povestea. Ca o condiție contractuală, sunt sigur. Înainte de a face investiții substanțiale.

— Ceea ce i-ar face să-l protejeze pe domnul Yeow, a spus Brennan, pentru că este găina lor cu ouă de aur. Nu pot fi ei suspecții.

Reacher n-a spus nimic.

— Şi evident că nu sunt, a spus Brennan. Dar presupun că un rival ar putea fi. Dacă cineva câştigă, altcineva pierde. Mă gândesc că altcineva nu vrea să piardă. Se spune că industria spectacolului e dură. Omorându-l pe Yeow, omori pariul concurentului cu gloria. Şi îl faci să-şi irosească investiția. Asta-i scade profitul. E o afacere în câştig.

— Urmăreşte banii.

— Ceea ce înseamnă televiziune, nu film. Se spune că acolo sunt banii acum. Şi în cazul ăsta sunt sute de companii şi, în consecință, mii de potențiale războaie pentru rating. De fapt, milioane. E o chestiune de matematică.

— Înțeleg, a spus Reacher. Am fost la West Point. Care e un fel de colegiu.

— E o academie.

— Toți ştiam să scriem şi să citim.

— Ar trebui să pornim de unde a vândut Ian Massee drepturile. Şi să pornim de acolo spre exterior. Ceea ce înseamnă oricum să vorbim cu el. Ne-am întors de unde am plecat.

— Cel puțin ştim ce să-l întrebăm. Nu trebuie să batem câmpii.

*

Au mers cu metroul până unde internetul de pe telefonul lui Brennan le-a indicat că e biroul lui Ian Massee. Care s-a dovedit a fi un spațiu cu o fereastră vopsită cu galben, între un oficiu poştal şi un contabil bilingv, pe o alee aflată la distanțe aproximativ egale de ceea ce zona metroului avea cel mai bun şi cel mai prost de oferit.

Înăuntru, biroul era un spațiu dreptunghiular simplu, şi era gol, cu excepția unei femei aflată la recepție, chiar lângă uşă. Strălucea ca aurul, de la lumina soarelui care intra prin ferestrele vopsite.

Reacher a intrat şi a întrebat:

— Domnul Ian Massee e la birou?

Femeia s-a uitat la el cu un zâmbet plăcut, în stilul plăcut al unei recepționiste, cald şi prietenos, doar că ochii săi spuneau *E un birou cu spațiu deschis, numai cu mine înăuntru. Care parte nu o înțelegi?*

— Mi-e teamă că în momentul ăsta nu e, a spus ea cu voce tare.

— Se întoarce?

— Mă tem că astăzi nu.

— Unde e?

— Nu pot să spun.

— Ai putea să-l suni.

— De ce?

Reacher a păşit într-o parte şi Brennan a păşit în față.

— Tu eşti ea, a spus femeia.

— Sună-l, a spus Brennan.

A sunat. Au auzit partea dinspre ei de conversație, care a început cu răspunsuri repetate la ceea ce trebuie să fi fost întrebarea *Eşti sigură?* şi apoi a continuat cu discuții despre un loc numit Sammy, care, după cum suna, ar fi putut fi orice, de la un club de striptease până la un magazin de tăiței, dar care s-a dovedit a fi o companie de producție de televiziune.

Ian Massee avea o întâlnire pentru documentarul lui.

Temperance Brennan era aşteptată acolo.

De fapt, vor trimite o maşină.

— Nu, a spus Brennan şi a comandat un Uber.

*

Compania de producție era una dintr-o duzină care împărțeau spațiul în Crystal City. Au intrat considerând că fiecare microfon era deschis şi fiecare cameră înregistra. S-au întâlnit cu Ian Massee pe coridor. Era o variantă blondă a tipului care l-a dus pe Reacher în afara Baltimorului. Fără îndoială, odată un tânăr cizelat şi suplu, acum umflat şi putrezit de stres şi furie şi mâncare proastă şi prea mult timp petrecut în baruri.

Dar în acel moment era destul de plăcut. L-a luat pe Reacher drept bodyguardul lui Brennan, aşteptându-se la asta, ca şi cum ar fi fost o nebunie din partea ei să meargă fără unul. La început părea uimit că e în prezența ei. Ea era cheia conspirației. Era față în față cu femeia care ştia totul.

Era față în față cu femeia care îl omorâse pe Jonathan Yeow.

Apoi, în cele din urmă, a vorbit, invitându-i politicos să îl urmeze într-un birou. A ținut o uşă. Reacher a intrat primul. Brennan l-a urmat. Era un spațiu cu multiple destinații. Echipament tehnic era împrăştiat peste tot. Erau acolo două birouri albe laminate. Doi bărbați stăteau la ele. Unul era un tip cu ochi sălbatici, cu părul lung gri şi o barbă de patru zile. Era foarte înalt şi foarte slab şi era îmbrăcat într-un costum de catifea, ros şi lăbărțat de la

atâta purtat. Purta mănuşi fără degete. Poate că era echivalentul, pe timp de iarnă, purtării ochelarilor de soare înăuntru.

Celălalt tip nu avea o mână.

Era scund şi solid sub o față indiferentă, purtând un costum albastru, stând drept, tot numai muchii şi unghiuri, totul simetric, cu excepția faptului că într-o parte era o mână şi în cealaltă un cârlig. Sau, ca să fim corecți cu oamenii de ştiință care au inventat-o, o proteză sofisticată care se termina cu două degete controlabile, ținute în mod normal la un centimetru depărtare, dar cu posibilitatea de a fi fixate. Degetele aveau forma cârligelor. Pentru eficiență. Pirații le aveau de la început.

Ian Massee l-a introdus pe tipul cu ochi sălbatici şi păr lung, gri ca fiind Paul Warwick. Era un producător premiat de documentare. Apoi Massee l-a prezentat pe tipul cu o mână ca fiind Samuel Rye. El reprezenta banii. El deținea compania de producție. Cei trei au lungit introducerea lamentându-se cu privire la ce puteau pierde. Warwick îşi putea pierde reputația. Rye îşi putea pierde norocul. Massee putea pierde şansa de a spune adevărul.

— Nu e adevărul, a spus Brennan. Nu înțeleg cum crezi că ar putea fi. Nu ştii nimic. Nu ai văzut nimic.

Massee a făcut o pauză, pregătindu-şi o replică, dar Warwick a sărit primul, plin de energie.

— Avem o mulțime de dovezi, a spus el.

— Nu aveți. Nu există nicio dovadă.

— Avem ordinele de deplasare. O a doua persoană a părăsit aceeaşi bază în acelaşi timp.

— Intrările şi ieşirile din bază se desfăşoară constant. Nu implică o legătură. E o coincidență fără semnificație.

— Există urmele unei a două persoane în maşina în care Calder Massee a fost omorât.

— Unde Calder Massee s-a sinucis, l-a corectat Brennan. Sunt sigură că era o maşină de serviciu sau una închiriată. Sute de bărbați au fost în ea. Asta-i o altă pistă falsă.

— E mai mult decât atât.

Brennan s-a aşezat la al treilea birou.

— Spune-mi, a spus ea.

Reacher stătea în spatele ei.

— Calder Massee era un colonel în forțele aeriene cu autorizație de securitate, a spus Warwick. În 1987 se pregătea o lovitură combinată. Încă exista războiul rece. Forțele aeriene aveau toate avantajele. Aveau bombele pe care le învârteau fără încetare deasupra capului. Dar cineva a trădat. Calder Massee a fost greşit suspectat şi fals acuzat. În timp ce era în custodie a fost bătut rău. Când adevăratul trădător a fost descoperit, a fost omorât şi Massee, ca să acopere greşeala jenantă.

— Ăsta-i un discurs, nu o dovadă, a spus Brennan.

— Avem ordinul dat asasinului.

— Noi?

— Yeow în are. Sau îl avea.

— Şi unde e acum?

— Nu ştim.

— Şi aveți de gând să faceți emisiunea fără el?

Warwick n-a răspuns.

— Fratele meu a fost un patriot şi un bărbat onorabil, a spus Massee. Nu a fost un spion.

Nimeni n-a răspuns.

Reacher s-a uitat la Samuel Rye şi a întrebat:

— Cât de mulți bani vei pierde?

— Nu e vorba de bani, a spus Rye. E adevărul şi dreptatea.

— Cuvinte mari.

— Compania mea e clădită pe ele.

— Adevărul e că Dr. Brennan n-a dat niciodată ochii cu Yeow.

— Dacă spui tu.

— Da.

— Deci guvernul a făcut-o.

— Guvernul nu foloseşte pungi de plastic, a spus Reacher. Crede-mă.

— Atunci cine?

— Ar fi putut fi un rival care să te rănească?

— Să-mi omoare emisiunea? E posibil.

Rye a rămas tăcut un moment lung.

Apoi a spus:

— Dar ştii ceva? La naiba cu toți. Tocmai m-am decis. Vom face emisiunea oricum.

Warwick a ridicat pumnul în aer.

— Grozavă decizie, Sammy, a spus el. Cu adevărat curajoasă. Pentru că pierderea lui Yeow nu ne-a rănit cu adevărat. De fapt, ne ajută. Vom fi total sinceri cu asta. Vom spune asta e povestea şi bravul Jonathan Yeow a fost omorât când o confirma. Audiența va trage propriile concluzii. Nu vezi? Mesajul e şi mai puternic cu un tip mort.

— Eşti dezgustător, a spus Brennan.

— Vorbeşte ucigaşul, a spus Massee.

Tensiunea a ținut o secundă. Apoi Reacher a păşit în față din spatele biroului lui Brennan. Doi metri, peste o sută de kilograme, mâinile de mărimea farfuriilor pentru cină. S-a gândit că ar putea să-l frângă în două pe Warwick ca pe un creion, apoi să-i smulgă proteza lui Rye şi să i-o îndese pe gât. S-a gândit că Massee ar fi putut avea un atac de inimă înainte să-i dea prima lovitură.

— Acum plecăm, a spus el. Dar sunt sigur că ne vom mai vedea.

*

Au mers pe jos o stradă până la un colț, unde au aşteptat cinci minute un alt Uber. Brennan şi-a petrecut timpul la telefon, trecând de la un site la altul, cercetând industria bârfelor despre rivalii lui Samuel Rye. Apoi a dat peste un titlu de la un ziar comercial care spunea *Rye semnează cu producătorul controversat de documentare*. Era şi o fotografie. Ochii sălbatici, păr lung gri, slăbănog. Paul Warwick. A început să citească.

Maşina a venit şi ei au urcat.

— Warwick pare o lucrătură, a spus ea. Există numeroase plângeri că obişnuieşte să intimideze martorii, să falsifice documentele şi să ignore complet orice informație care nu se potriveşte cu povestea lui.

— Cum au ajuns amprentele tale pe pungă? a întrebat Reacher.

— Nu ştiu.

— Cât de amănunțită a fost examinarea pe care ai făcut-o rămăşițelor lui Calder Massee?

— Ce, acum mă crezi şi incompetentă?

— Te-ai limitat la cap?

— Bineînțeles că nu. Am examinat tot scheletul.

— Vreun os rupt?

— Nu.

— Ai citit raportul german original din 1987?

— Bineînțeles că l-am citit.

— Vreo contuzie, laceraţie sau alte leziuni?

— Nu.

— Prin urmare şi raportul tău dovedeşte că nu a fost bătut rău cât a fost în custodie. Crede-mă, ştiu cum merge. Am văzut rezultatele. Dar Warwick are nevoie să creadă. E important pentru povestea lui. După părerea lui motivul guvernului este jena de a trata rău tipul greşit. Poate că Yeow i-a spus să nu mai insiste cu asta. Poate că Yeow i-a arătat raportul german original. Ceea ce a stricat povestea lui Warwick. Poate încă vreun detaliu sau două. Yeow s-ar putea să fi fost puțin mai scrupulos decât Warwick. Era de la *Post*, până la urmă. Asta ar putea încă să însemne ceva.

— Crezi că s-au certat?

— Poate mai rău decât atât.

— Continuă.

— Mi se pare că Warwick e genul de tip care nu vrea ca marea lui poveste să fie atenuată. Şi nu i-ar plăcea să-l contrazică cineva în public după aceea.

— Şi ăsta-i un motiv suficient pentru omucidere?

— Asta au întrebat şi la radio, a spus Reacher. Despre tine. Părerile tuturor erau că s-au întâmplat lucruri ciudate şi că ruina profesională era un motiv grozav.

— Serios?

— Spuneau că pierderea lui Yeow îl ajuta.

— Dar doar puțin, cu siguranță. Aveau povestea de bază. Încă nişte minciuni nu însemnau o mare diferență. Nu destul cât să ucizi pe cineva.

— Nu-mi plac mănuşile lui.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te din punctul de vedere al lui Yeow. Stătea în bucătăria lui, i s-a pus punga pe cap, a fost strânsă în jurul gâtului şi lumea a început să se înceţoşeze. El ce face?

— El bâjbâie după mâinile ucigaşului pentru a le îndepărta. Datele arată că, în caz de ştrangulare sau sufocare, pare a fi o reacţie aproape universală.

— Natura umană, a spus Reacher. Dar e o prostie. Mai bine şi-ar folosi degetele ca să rupă o gaură prin care să respire. Sau să-l apuce dintre picioare. În loc de asta, oamenii îi apucă de mâini. Ei trag şi zgârie şi bâjbâie. Lasă urme.

— De aici mănuşile din ziua următoare.

— Exact.

— Asta-i cu bătaie lungă. Nu cred că e un motiv suficient.

— S-ar putea să nu aibă nevoie de mult. Pare foarte sensibil. Mă aştept să aibă sufletul unui artist. Dar, în general, sunt de acord. E cu bătaie lungă. Dar e genul de lucru pe care o persoană vrea să îl taie de pe listă. Natura umană.

— Deci du-te şi dă-i jos mănuşile.

— O voi face. Dar asta-i o chestie importantă. În calitate de consilier juridic trebuie să-ţi spun că dacă o dăm în bară cu asta suntem morţi şi îngropaţi. Trebuie să fim siguri. Trebuie să arunci o privire pe notiţele de la autopsia lui Yeow. Nu e de nici un folos dacă găsim zgârieturi pe mâinile lui Warwick dacă ei nu au găsit piele sub unghiile lui Yeow.

— Nu pot să-mi arunc privirea pe notiţele alea. Probabil nici nu sunt încă transcrise.

— Poţi să-i suni pe cei care au făcut autopsia şi să le ceri o favoare?

— S-ar putea să nu-mi răspundă.

— Probabil că tu i-ai instruit. Ei trebuie să ştie că totu-i o porcărie. Te vor ajuta. Întreabă despre unghii. Îi vom avea pe Szewczk şi Dupreau după noi. Mai bine să avem ambele capete ale poveştii. Unul zgârie şi unul are zgârieturile. Toată povestea, chiar acolo.

— Acum?

— În seara asta. Neobservaţi. Eu mă duc înapoi la Crystal City şi vorbesc cu Warwick şi când tu ai informaţiile de la prietenii tăi medici mă suni acolo cu veştile, iar atunci, ori îl confrunt pe Warwick, ori îi voi da mănuşile înapoi, îl mângâi pe cap şi dispar.

— Nu ai un telefon mobil.

— Sunt sigur că au o centrală telefonică. E o companie de producţie. Cineva îţi va face legătura.

— Şi între timp îl ţii pe Warwick prizonier, după program?

— Nu-l voi ţine. Decât dacă are zgârieturi.

JOI, 23 FEBRUARIE, 18:25 EST

Nevrând să-i furnizeze un prim-plan vreunui reporter cu un obiectiv foarte bun, Brennan a luat un alt Uber şi i-a spus şoferului să o ducă la Cantina Marina în zona districtului Southwest Waterfront. A comandat o porție de scoici şi creveți prăjiți şi s-a aşezat la o masă în colțul îndepărtat din spate.

Primul telefon i l-a dat lui Bernie Rodriguez, un antropolog criminalist, consultat atât de birourile de medicină legală din D.C cât şi de cele din Baltimore. Ea şi Rodriguez se cunoşteau din facultate. Totuşi, era îngrijorată cu privire la reacția lui. Dacă îi răspundea.

Îngrijorarea nu a fost fundamentată. Rodriguez a ridicat la primul sunet, spunând că a văzut circul din presă, asigurând-o că toată lumea din secție crede că acuzațiile sunt de rahat. După zarva din fundal ea şi-a dat seama că era încă la Marriott.

Brennan a întrebat cine a făcut autopsia lui Jonathan Yeow. Rodriguez nu ştia, a promis că o să verifice şi o să sune înapoi.

Terminase prima moluscă în momentul în care a sunat. Patologul fusese Helen Matias. Brennan o cunoştea pe Matias. Au învățat împreună protocolul de recuperare a cadavrelor când astfel de cursuri mai erau predate la Academia FBI din Quantico. Matias era imparțială, pricepută şi a naibii de deşteaptă. Cele două femei împărțeau un respect reciproc. Şi dragostea lui George Carlin.

Încă.

Rodriguez i-a oferit numărul de mobil al lui Matias. Brennan a spus că îl are, i-a mulțumit şi a închis.

Brennan a verificat ora. Şase şi douăzeci şi cinci. Nu era bine. Biroul de medicină legală era cu siguranță închis.

A sunat.

Patru sunete, apoi a intrat robotul. A spus câteva cuvinte. În primul rând numele.

Brennan s-a uitat prin restaurant. Era plin cu funcționari în costume cu cravată şi ciorapi şi pardesie. Cu localnici în echipament de alergare şi transpirați. Cu turişti în adidaşi şi cu şepci, cu aparate foto şi ghiduri turistice.

Matias a sunat exact la patru minute după ce Brennan a lăsat mesajul.

— Vei face totul ca să-ți apară numele în ziare.

Vocea era joasă, vocalele largi şi languroase. Clar nu era din New York.

— Mă gândesc să dansez goală în fața Casei Albe.

— S-ar putea să meargă. Cum naiba eşti?

— Am fost şi mai bine, a spus Brennan.

— Da. Toată povestea asta cu Yeow e o porcărie.

Deci Matias ştia.

— Nu eu l-am ucis.

Matias n-a răspuns.

— Înțeleg că tu ai făcut autopsia.

— Da.

Nedezvăluind nimic.

Pe fir s-a lăsat o tăcere ciudată în timp ce Brennan gândea şi Matias aştepta. Brennan a hotărât să treacă direct la subiect.

— Mă întreb dacă aş putea cumva…

— Mi-ar plăcea să arunci o privire la el.

— Ce? La cine?

— La Yeow. Am găsit urme îngrijorătoare pe umerii lui.

— Îngrijorătoare.

— Da.

Brennan i-a lăsat timp lui Matias să detalieze. N-a făcut-o.

— Vrei părerea mea.

— Neoficial, bineînțeles.

— Când?

— În seara asta.

— Îmi convine.

— Strada 401E. Asta-i în Southwest. Ne întâlnim în hol la opt.

— Voi fi acolo.

— Tempe. Nimeni nu trebuie să ştie că ai văzut cadavrul.

— Care cadavru?

— Bine. Pentru că o scurgere de informații ar putea duce fețele amândurora la ştirile de la ora unsprezece.

*

Brennan a pierdut timpul sorbind din cafea. După cola dietetică, cu supliment, ultimul lucru de care avea nevoie era mai multă cafeină. Dar restaurantul era aglomerat şi ea voia o scuză să poată sta.

Căutând pe Google adresa pe strada E, a aflat că distanța de unde era acum era cam de un kilometru. Plină de energie s-a hotărât să meargă pe jos.

La şapte şi jumătate a pornit. Sub influența cafelei, a sucului şi a adrenalinei, de-abia observa împrejurimile. Parcul, şcoala, biserica. Complexul de apartamente Potomac Place Tower. Capitol Park Tower. Autostrada Southwest pe deasupra. Mirosul râului Potomac puternic în aer. Mergând pe Fourth Street, singurul lucru la care se putea gândi era trimiterea făcută de Matias la urmele ciudate de pe Yeow.

Îmi mintea ei, vizualiza atacul. Ucigaşul punând punga de plastic pe capul lui Yeow. Trăgând tare în jos şi strângând puternic plasticul. Mâinile lui izbind pieptul şi umerii lui Yeow. Poate şi pieptul.

Sau mâinile ei.

S-a gândit că un atacator înalt ar fi lăsat urme rezultate dintr-un impact direct pe deltoid. Un atacant mai scund, întinzându-se mai mult în sus, ar fi lăsat urme mai departe spre față sau spre spate, depinzând de poziția față de

Yeow. A concluzionat că ar fi posibil să-l implice pe Warwick sau să-l excludă, bazându-se pe înălțimea lui.

Pe strada E, a luat-o la stânga. Laboratorul de medicină legală din D.C. era întins pe întreaga parte de nord a străzii. Mai multe etaje, o mulțime de grilaje de oțel şi sticlă. Acelaşi peisaj plin de speranță ca şi la secția de poliție de pe Indiana Avenue. Mai puțin rahat de câine. Steaguri identice.

În partea opusă a străzii era un hotel Hyatt. În cele două colțuri rămase erau clădiri guvernamentale. Mulțumită lui Google ştia că monştri găzduiau, printre alte entități, Administrația Națională Aeronautică şi Spațială, Centrul pentru Controlul şi Prevenția Bolilor, Serviciul de Cercetare Economică a Departamentului Agriculturii din SUA, Comisia de Transport de Suprafață şi cafeneaua lui Casey. Partea fierbinte a zonei.

Cu pulsul bătându-i ca unui colibri, a deschis uşa de la laboratorul de medicină legală şi a intrat.

*

Reacher a reținut primul Uber şi s-a întors la Crystal City. Prețul va fi plătit direct de pe cardul de credit al lui Brennan. Nu trebuia dat nici un bacşiş. Se părea că aşa funcționa Uber. Ceea ce lui îi convenea. Avea obiceiul militarilor de a presupune că toți cei pe care îi cunoştea erau mai bogați decât el.

A coborât cu o stradă înainte de clădirea pe care o împărțeau companiile de producție TV şi a mers până într-un loc din care putea vedea uşa. A stat în umbră, în frigul de februarie şi a aşteptat. Oamenii ieşeau câte unul sau doi, îmbrăcați cu jeanşi şi haine groase de iarnă. L-a văzut plecând pe Samuel Rye. Dar nu şi pe Massee sau Warwick. Ei erau încă înăuntru. Încă discutând programul lor de ultimă oră, credea el, şi cum devenea mai puternic, acum că Yeow era mort. Dezgustător, spusese Brennan. O plăcea pentru acea reacție. Arăta puritate. Ca antropolog criminalist trebuie să fi văzut destule lucruri urâte făcute din motive urâte, dar nu era cinică. Nu de tot. Ceea ce era neobişnuit. Ca şi numele ei. Era cu totul neobişnuită.

Şi atrăgătoare.

A aşteptat.

La opt şi zece s-a gândit că mai multă linişte nu va fi în clădire. Massee şi Warwick erau încă înăuntru. A intrat şi a găsit coridorul corect. A văzut uşa corectă în față. Dar s-a deschis înainte să ajungă acolo şi Ian Massee a ieşit.

S-a oprit şi a spus:

— Tu.

— Da, eu, a spus Reacher.

— Ce vrei?

— Pe Warwick.

— De ce?

— Nu-i treaba ta.

— Toată chestia asta e treaba mea.

— Toată chestia asta e o prostie.

— Fratele meu n-a fost spion.

— Fratele tău a fost un rahat.

— În final ei au spus că altcineva a fost spionul. E în înregistrări.

— Ai fost bolnav în ziua când s-a predat gândirea? Au fost doi spioni. Fratele tău şi celălalt tip. Lucrând împreună.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, este. Ştiu sigur.

— Cum?

— L-am văzut de două ori transmițând mesaje şi întâlnindu-se cu un oficial al guvernului est german. Eram tânăr, eram în armată, nu în forțele aeriene. Nu se ferea de un tip ca mine. Cred că de asta m-au trimis.

Massee a tăcut un moment.

Apoi a spus:

— Deci *a fost* executat.

— Nu, n-a fost, a spus Reacher. Şi-a pus singur pistolul în gură.

— Avem ordinul.

— Aveți şi răspunsul?

— Ce?

— Hârtiile ar fi trebuit să fie prinse împreună în dosar. Ordinul şi răspunsul. Ordinul spunea ucide-l, iar răspunsul spunea că era deja mort când am ajuns acolo.

— Tu?

— Doar că nu era cu totul adevărat. Era viu când am ajuns acolo. Am stat în maşina lui şi am vorbit. Am prezentat situația. M-a implorat să-l las să se împuşte. Voia să-şi ferească familia de ruşine. Am fost de acord cu asta. Dar apoi ai apărut tu şi ai dezgropat totul din nou. Ar fi trebuit să laşi lucrurile aşa cum sunt.

— Ai fost acolo?

— După aceea am fost surd de urechea stângă o săptămână.

Massee a rămas tăcut din nou.

S-a făcut roşu la față.

S-a întors în sus ca un ceas şi a balansat neîndemânatic mâna dreaptă spre falca lui Reacher, alimentat doar de eşec şi de inflamare şi de furie. Reacher i-a prins pumnul în mâna stângă ca pe o minge de softball şi a tras o dreaptă joasă în pântecele amplu al lui Massee, care l-a îndoit ca pe un briceag, gâfâind şi tremurând pe picioarele nesigure. Reacher a aşteptat până când s-a stabilizat şi şi-a dus genunchiul în fața lăsată jos a lui Massee. După care Massee s-a prăbuşit pe podea, jumătate în spate şi jumătate lateral, şi a rămas nemişcat.

Reacher a păşit peste el şi a intrat pe uşă.

Warwick era în cameră. În mod clar auzise agitația.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo afară? a întrebat el.

Reacher a închis uşa şi a spus:

— Scote-ți mănuşile.

— Ce?

— Ai auzit.

— Mănuşile mele?

— Scote-ți-le sau ți le scot eu.

— De ce?

— Vreau să-ți văd mâinile.

Warwick era prea uimit ca să protesteze. Pur şi simplu şi-a tras mănuşile jos, întâi una, apoi pe cealaltă.

Şi-a ridicat mâinile.

Nicio zgârietură.

Uşa s-a deschis din nou şi a Samuel Rye a păşit în cameră.

*

Toate morgile au acelaşi parfum, un amestec de dezinfectant, refrigerare şi carne în putrefacție. Apă de moarte.

Toate morgile sunt echipate în acelaşi fel. Gresie strălucitoare, dulapuri şi ghişee. Mese din oțel inoxidabil, chiuvete, lumini, cântare, cărucioare şi instrumente.

Toate morgile au aceleaşi frigidere, unele mai mari, unele mai mici, unele mai numeroase. Spre surpriza lui Brennan, cea de la Laboratorul de Medicină Legală avea litere în Braille lângă semnul care spunea 5205: DEPOZITUL DE CADAVRE. S-a mirat. Patologi cu deficiență de vedere sau tehnici de autopsie? Generatoare de rezervă superficiale?

Nu s-a gândit mult la asta. Liniştea de după program îi punea la încercare nervii deja zdruncinați. Niciun sunet al ferăstraielor Stryker. Niciun telefon sunând. Niciun robinet din care să curgă apa în chiuvetele din oțel inoxidabil. Nicio voce care dictează, direcționează sau face glume. Şi-a amintit de perioadele în care făcea autopsii noaptea târziu. Nu au fost niciodată vremuri bune.

După ce a fost identificată de securitate şi a însoțit-o în sus pe scări, Matias a scos o targă dintr-un răcitor. Au discutat despre ce a descoperit şi au revăzut raportul. Apoi Matias a desfăcut şorțuri chirurgicale, măşti şi mănuşi din dulapuri şi s-au echipat amândouă.

— Pregătită?

Sprâncenele negre s-au ridicat deasupra dreptunghiului de material care-i acoperea nasul şi gura. Care erau şi ele întunecate.

Brennan a aprobat din cap.

Matias a verificat de două ori eticheta, apoi a desfăcut fermoarul sacului. *Whrrrp*. Sunetul a fost ca un mârâit în linişte. Duhoarea morții s-a simțit în aer. Mirosul nu o deranja nici pe Matias, nici pe Brennan.

Yeow era culcat pe spate, gol, cusătura în Y fiind întunecată pe pielea gri, ca de ceară. Un ochi era pe jumătate deschis, cu pupila negru lăptos. Baza gâtului avea pete roşii.

Din comentariile lui Matias şi din notițele şi desenele autopsiei, Brennan ştia că urmele „problematice” erau posterioare, pe spatele gâtului lui Yeow.

— Îl întoarcem?

Brennan a aprobat din nou din cap.

Matias a despărțit marginile sacului. Împreună, au învelit brațele lui Yeow şi au rotit corpul, Matias de la umeri, Brennan de la glezne. Fruntea a lovit masa cu un zgomot surd.

Brennan s-a aplecat. N-a văzut nimic.

Matias a tras o lampă chirurgicală mai aproape şi a apăsat întrerupătorul. Lumina a inundat capul şi partea de sus a torsului lui Yeow.

Urmele erau subtile, dar în mod clar acolo, centrate sub vertebra a şaptea cervicală, la baza gâtului lui Yeow. Două linii convergente într-un unghi foarte mic.

— În timpul morții? a întrebat Brennan.

— Categoric. Hemoragia înseamnă că rănirea a avut loc în timpul decesului.

— Pare că a fost lovit de ceva cu o pereche de muchii lungi, subțiri. Sau o pereche de bare.

— Sau că el a lovit ceva.

— Crezi că a căzut?

Matias a scuturat din cap.

— N-am găsit niciun traumatism altundeva pe corp. Nici o lacerație, nici un hematom, nici o fractură. Nimic în afară de această lovitură liniară şi zgârieturile de pe gât.

— Nicio rană de apărare pe mâini şi brațe?

— Câteva unghii rupte. Dar nu pot să spun când sau cum s-a întâmplat.

— Şi nu a fost nicio urmă de piele sau material sub unghii.

Brennan ştia asta din notițele lui Matias.

— Nicio urmă.

— Nu are sens. Dacă e conştientă, victima strangulării se încleştează de mâinile atacatorului. Sau de ligatura care îi taie aerul.

— Da.

Brennan s-a îndreptat şi a închis ochii. Din nou a construit o hologramă mentală a atacului.

Yeow.

Warwick în fața lui cu punga de plastic.

Sau în spatele lui.

Înaltul, slabul Warwick.

Şi-a imaginat două semne liniare. Poziția lor, spațiul, orientarea.

Figura s-a transformat. A devenit mai mică. Mai solidă.

Dintr-odată a făcut legătura.

Ochii lui Brennan s-au deschis.

Nu Paul Warwick.

Samuel Rye!

— Aceste urme au fost făcute de o proteză de mână.

Tonul accentuat şi calm.

— De aia n-ai găsit piele sub unghiile lui Yeow.

— Un aparat cu două cârlige?

Matias vorbea în timp ce studia modelul rănii de pe gâtul lui Yeow.

— Ştiu cine a făcut asta.

— Serios?

Matias, neconvinsă.

— Trebuie să plec.

Degetul a lovit pedala şi a aruncat echipamentul în coşul de gunoi cu risc biologic.

— Asta-i tot?

— Consilierul meu legal e în mare pericol.

Brennan şi-a înşfăcat geanta şi a fugit pe uşă. În timp ce alerga a căutat un Uber pe telefon. Aplicația părea să meargă agonizant de încet. În cele din urmă, Fong a promis să fie acolo într-un Camry negru hibrid în unsprezece minute. A ajuns pe stradă şi a fugit, sperând că telefonul îl va aduce pe Fong la ea. Ar putea fi la o milă depărtare în unsprezece minute. Poate mai departe. Apoi telefonul a sunat în mâna ei. Ecranul îi arăta acelaşi număr necunoscut care îl văzuse mai devreme. Albert Thorsten. Editorul lui Yeow de la *Washington Post*. Vocea ca deşertul Kalahari.

— Îmi cer scuze, a spus.

— Pentru ce, pentru numele lui Dumnezeu?

Nu avea timp pentru jocuri.

— Polițiştii au găsit notițele lui Yeow. Mi le-au dat mie înapoi. Ai avut dreptate. Calder Massee s-a sinucis. Era spion. *A fost* un ordin de execuție, dar restul dosarului arată că Massee era deja mort când asasinul a ajuns acolo. S-a împuşcat singur în maşina lui. Ian Massee şi Paul Warwick au luat doar ce le-a convenit din dovezi. Povestea lui Yeow avea să-i îngenuncheze. Ei sunt acum suspecți.

— Nu, a fost Samuel Rye. Povestea lui Yeow avea să-i distrugă emisiunea. Ar fi trebuit să ştiu. A spus că nu e despre bani. Când cineva spune asta, întotdeauna e despre bani.

A închis şi a sunat-o pe Veronica Luong.

Robotul.

A spus:

— Spune-le lui Szewczk şi Dupreau să meargă la locul lui Samuel Rye din Crystal City chiar acum. Poliție, trupe speciale, tot. Rye e ucigaşul.

Apoi a văzut un Camry negru în față. A făcut cu mâna. El a oprit. Ea a urcat.

*

Samuel Rye stătea în cadrul uşii deschise. Scund, îndesat, puternic. Tot numai muchii şi unghiuri. În mâna sănătoasă ținea un Colt Python, care era un revolver cu şase gloanțe de oțel inoxidabil, cam de mărimea şi greutatea unui baros. Fixat în cârlig era un briceag deschis. Şase centimetri de oțel strălucitor, albastru deschis în lumina fluorescentă. Nu era bine. Nu era bine deloc. Lui Reacher nu-i plăceau cuțitele.

Ar fi trebuit să ştie.

Nu-i despre bani.

Întotdeauna e despre bani.

— Stai jos, a spus Rye.

— Nu, a spus Reacher.

— O să te împuşc.

— Nu o s-o faci. E o armă foarte zgomotoasă. Polițiştii sunt pe drum.

— Zici tu.

— Brennan s-a dus să se uite pe notițele de la autopsia lui Yeow. Nu va găsi piele sub unghiile lui. Va aduna doi cu doi. E atât de deşteaptă. Şi are un telefon mobil.

Rye a făcut un pas în cameră.

A ridicat Colt-ul. Țeava arăta de mărimea unei țevi de apă. L-a îndreptat spre mijlocul pieptului lui Reacher.

Rămâi în viață şi vezi ce-ți aduc următoarele minute.

Asta era deviza lui Reacher.

— Cum ai obținut amprentele ei pe pungă? a întrebat el.

Rye a zâmbit. Mulțumit de el însuşi.

— Bănuiesc că nu te uiți prea mult la televizor, a spus el,

— Câteodată la Yankees, a spus Reacher. Când pot.

— Ultima mea emisiune. Despre imprimantele 3D. Foarte folositoare. Dar am sugerat că pot fi folosite şi pentru scopuri rele.

— Deci cum?

— A ajuns la Marriott cu două zile în urmă şi a luat cina în cameră. Am luat paharul de apă de la chelner. Am luat amprentele, le-am scanat, am umplut cartuşul imprimantei cu scualenă şi le-am imprimat peste tot pe o pungă nouă, complete, cu înălțime cam de jumătate de milimetru.

Reacher a aprobat din cap. A auzit de scualenă. Un ceasornicar rus îi povestise odată totul despre ea. Era un compus organic natural, care se găsea în uleiul de ficat de rechin şi în uleiul de măsline. Şi în nasul uman. Ceasornicarul îl folosea ca să lubrifieze mecanismele delicate.

— Stai jos, a spus Rye.

— Nu, a spus Reacher din nou.

A auzit paşi de coridor. În linişte şi ezitanți.

Apropiindu-se.

Ian Massee a apărut în uşă.

Nu arăta prea bine. Înclinat, şchiopătând, respirând neregulat.

— Nenorocitul m-a lovit, a spus el.

— Avem probleme mai grave de-atât, a spus Rye.

Massee s-a târât înăuntru. S-a oprit între Rye şi Warwick. Dacă Rye stătea la doisprezece pe cadranul unui ceas, Massee era la unu şi Warwick era la două. Reacher era la şase. În inferioritate numerică. Un clasic trei împotriva unuia.

Arma era încă îndreptată spre pieptul lui Reacher.

— Brennan plănuieşte să te întâlnească aici? a întrebat Rye.

— Nu, a răspuns Reacher.

Apoi a simțit mai multă mişcare pe coridor. Aproape imperceptibilă. Doar o mişcare uşoară în aer.

S-a uitat la Rye şi a spus:

— Ar trebui să-ți accepți pierderea şi să te duci naibii. Sau să-l împuşti pe Massee, nu pe mine. El te-a băgat în rahatul ăsta. E la fel de rău ca fratele lui mai mare.

Rye n-a spus nimic.

Peste umărul lui stâng, Reacher a văzut o treime dintr-o față, un ochi verde, o şuviță de păr blond închis. Brennan, cercetând pe lângă tocul uşii. Exact la fel ca pe după lanțul de la uşa de hotel, la început.

— Timpul trece, a spus el.

Brennan a intrat în cameră fără zgomot. Un metru în spatele lui Rye.

— Îmi doresc să fi fost femeie, a spus Reacher.

— Ce? a întrebat Rye.

— Aş fi avut o geantă. Aş fi putut să o rotesc ca pe o bâtă. Aş fi putut să-ți zbor arma din mână.

— Ce? a întrebat Rye din nou.

Şi Brennan a făcut exact aşa. Reacher a văzut treizeci şi şapte de ore de furie şi indignare şi frustrare pe fața ei, canalizându-se într-un fel de concentrare mortală. S-a rotit ca un aruncător de disc la jocurile olimpice şi-a scos geanta de pe umăr şi a izbit-o în antebrațul lui Rye cu toată puterea corpului ei. Care era evident considerabilă. Arma a fost măturată de la doisprezece de pe cadranul ceasului la trei. S-a descărcat cu un zgomot asurzitor şi un monitor de televizor a explodat, iar în acelaşi timp Reacher a lovit cu pumnul uriaş partea expusă a capului lui Rye, maxilar, ureche şi pomete, iar apoi a dansat la dreapta şi a tras un cot în gâtul lui Warwick. Rye şi Warwick s-au dat înapoi, iar Massee a căzut în genunchi, ținându-se de piept. Poate un atac de cord, de unul singur.

Reacher s-a uitat la Brennan şi a spus:

— Mulțumesc.

Brennan a respirat şi a spus:

— Cu plăcere.

Apoi s-au auzit sirenele afară şi cizme pe coridor şi şase bărbați în geci de la FBI au dat buzna în cameră, urmați de Szewczk şi Dupreau, urmați de Veronica Luong.

JOI, 23 FEBRUARIE, 23:10 EST

Amândoi aveau nevoie să se relaxeze. Şi Reacher era flămând.

Cum barurile şi restaurantele de la Marriott erau cu siguranță pline cu toxicologi, patologi, avocați şi ingineri amețiți de alcool, au optat pentru Raven din Mount Pleasant. Brennan îşi amintea de el din vremea în care bea. Decor pentru scufundare. Cheesburger şi inele de ceapă delicioase. Spera că e încă acolo.

Era. Şi a fost o alegere bună. Interiorul era întunecat, luminat în principal de reclamele de neon la bere. Barul pe o parte, separeuri pe cealaltă, fiecare cu propriile tonomate în miniatură. Locul, în mare măsură gol, avea un singur defect. Mirosul dulceag de grăsime şi bere stătută.

Au ales un separeu din spate şi s-au urcat pe scaunele înalte de crom cu şezutul de vinil crăpat. Brennan s-a urcat. Reacher pur şi simplu a încălecat şi s-a lăsat.

Pe perete deasupra umerilor lor, stângul lui, dreptul ei era un televizor cu ecranul bombat, care părea că a fost fabricat cândva prin anii ’80. Televizorul era pornit, dar sunetul era oprit.

După o scurtă aşteptare, a apărut un tip şi i-a întrebat ce vor. Tricoul lui, odată alb, era pătat şi prea strâmt peste pântec. Pe el era steagul Letoniei alungit nefiresc.

Reacher a cerut un burger, foarte prăjit şi cafea neagră. Brennan a cerut la fel, în sânge, cu porție dublă de brânză. De băut, Perrier cu lămâie.

Ochii lor s-au întâlnit.

Reacher a modificat comanda cu două halbe din orice era la butoi. Tipul le-a recomandat nişte IPA făcută la o berărie mică, cu un nume neobişnuit.

Berea a ajuns pe masă câteva secunde mai târziu. Brennan a luat câteva molecule, mai ales spumă. Alcoolicul din ea a început să numere automat. Câte luni? Ani? Va fi bine.

— Ce e o IPA? a întrebat Reacher.

— A naibii de bună, a spus Brennan.

Ochii lui Brennan s-au mutat la anticul Sony de deasupra şi dintre ei. A citit un titlu de sub o prezentatoare cu o față sumbră. *Falsificarea unui criminal.* În dreapta prezentatoarei era o imagine cu un bărbat de vârstă mijlocie într-o uniformă a forțelor aeriene.

— Am făcut ştirile de la ora unsprezece, a spus Brennan ca un ecou al vorbelor lui Matias.

Cât s-a uitat Reacher la stânga, pe ecran a apărut o filmare. Scăldat în lumină artificială, Dupreau îl conducea pe încătuşatul Warwick din clădirea

Crystal City. Szewczk îl urma cu Rye. Massee era în mâinile unui tip cu literele FBI pe spatele gecii.

Filmarea s-a terminat şi s-a întors prezentatoarea. I-au urmărit buzele cum rezumau în tăcere poveste, imaginea lui Brennan fiind acum unde fusese Calder Massee.

Au sosit burgerii. Au adăugat sos şi condimente. Au mâncat în tăcere.

Brennan a vorbit când i-a rămas pe farfurie numai salata.

— Rye a pus în mişcare toată povestea.

— Doi iepuri dintr-o lovitură, a fost de acord Reacher. Eliminarea lui Yeow, care avea de gând să-ți susțină concluzia sinuciderii, distrugându-i astfel povestea. Creşterea atenției față de documentarul lui.

— Rye a vrut să dea o lovitură mare, ca *Facerea unui criminal*. Sau *Foileton*.

Reacher s-a uitat la ea.

— Un documentar TV şi un podcast.

Reacher n-a spus nimic.

— Toată lumea din America l-a văzut. Sau ascultat.

— Sunt mult timp în mişcare.

— Acum mergeai spre sud?

Brennan a schimbat subiectul.

— Da.

— Bună perioadă a anului pentru asta.

— Dorm deseori afară.

— Vei dormi afară la noapte?

Brennan a mai luat o gură din IPA.

— Mă plăteşte Luong, aşa că o să mai stau o noapte la Marriott.

— Şi eu.

Brennan l-a studiat pe Reacher peste marginea halbei.

— Mergem acolo?

Reacher a privit în spatele ei.

Brennan a înghițit un alt mililitru de bere. A trecut un moment lung înainte ca ea să răspundă.

— Uber?

Reacher a aprobat din cap.

Şi aşa au făcut.

SFÂRŞIT

LEE CHILD

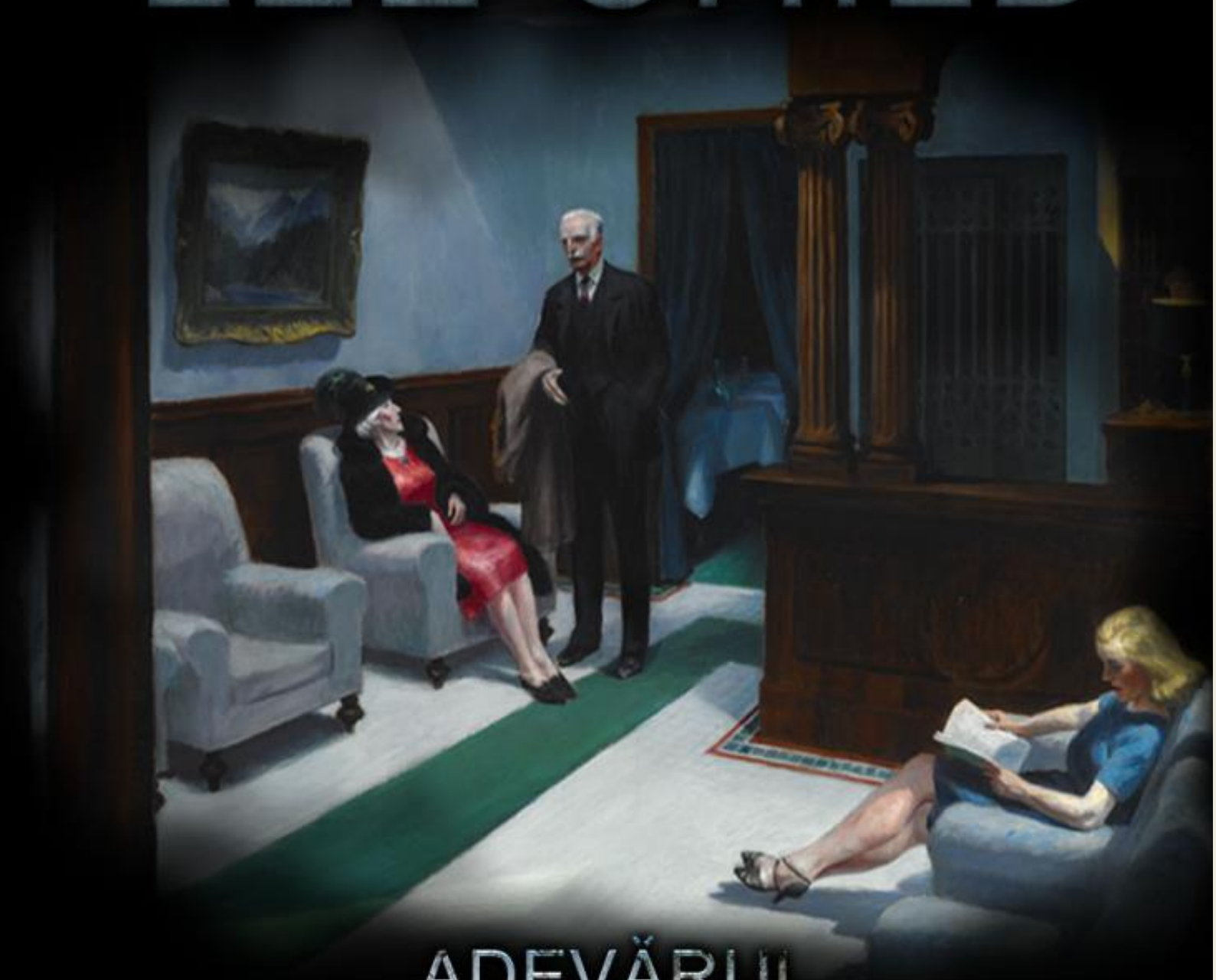

ADEVĂRUL DESPRE CE S-A ÎNTÂMPLAT

LEE CHILD

ADEVĂRUL DESPRE CE S-A ÎNTÂMPLAT

Titlul original: *The Truth About What Happened, 2016*
Traducerea: Ştefi Todo

Holul Hotelului, 1943

32¼ × 40¾ in. (81.9 × 103.5 cm). Muzeul de Artă Indianapolis
William Ray Adams Memorial Collection, 47.4 © Edward Hopper

VP MAGAZIN

Am ieşit de la audiere, simțindu-mă destul de bine. Răspunsurile mele au fost scurte şi concise. M-am controlat bine. N-am spus nimic din ce n-ar fi trebuit să spun. Am folosit o şmecherie veche învățată demult de la cineva, să număr în minte până la trei înainte să răspund la o întrebare. Numele? Unu, doi, trei, Albert Anthony Jackson. Şmecheria reduce riscul de a da răspunsuri grăbite şi nechibzuite. Pentru că îți dă timp să te gândeşti. Îi înnebuneşte, dar nu pot face nimic. Jurământul nu spune „adevărul, tot adevărul şi numai adevărul, totul în timp de trei secunde după ce avocatul părții adverse termină de pălăvrăgit". Încercați. Într-o zi vă va salva. Pentru că răspunsurile nechibzuite sunt tentante uneori. Ca în cazul meu în acea dimineață. Preşedintele comisiei avea o agendă clară. Prima întrebare de fond care a ieşit din gura lui a fost:

— De ce nu eşti în armată?

Ca şi cum aş fi fost un laş sau vreun degenerat moral. Ca să-mi scadă credibilitatea, presupun, dacă era necesar, dacă depoziția ar ieşi vreodată la lumină.

— Am un picior de lemn, am spus.

Ceea ce era adevărat. Nu de la Pearl Harbor sau ceva asemănător. Nu că aş fi descurajat presupunerea. Sincer, conduceam un Ford Model T în statul Mississippi. O roată îngustă din lemn, o anvelopă tare, o tijă despicată, un doctor rural la mile distanță de orice loc civilizat. A ales calea cea mai simplă şi mi-a amputat piciorul de sub genunchi. Nu era mare lucru. Doar că armata nu m-a vrut. Nici marina. Dar voiau pe oricine altcineva. Ceea ce a însemnat că în vara anului 1942 FBI-ul căuta disperat recruți. Piciorul nu i-a îngrijorat. Arțar, ca o bâtă de baseball. Nu că ar fi întrebat. M-au antrenat, mi-au dat o insignă şi un pistol şi apoi m-au trimis în lume.

Aşa că un an mai târziu eram înarmat, cel puțin, chiar dacă nu în armată. Dar chiar şi aşa, tipul n-a cedat.

— Îmi pare rău să aud de ghinionul tău, a spus, dezaprobator, acuzator, ca şi cum n-aş fi avut grijă sau aş fi premeditat îndelung un plan ca să scap de armată.

Dar după aceea am continuat bine. A pus în principal întrebările procedurale cu privire la anchetă şi unu, doi, trei, le-am răspuns tuturor şi am ieşit din cameră până la doisprezece fără un sfert. Simțindu-mă bine, aşa cum am spus, până când Vanderbilt m-a prins pe coridor şi mi-a spus că trebuie să merg să particip la încă una.

— Încă o ce? am întrebat.

— Audiere, a spus. Deşi nu chiar una adevărată. Fără jurământ. Fără prostii. Neoficial, doar pentru dosarele noastre.

— Chiar vrem ca dosarele noastre să fie diferite de dosarele lor? am întrebat.

— Decizia a fost luată, a spus Vanderbilt. Vor ca adevărul să fie înregistrat undeva.

M-a dus în altă cameră, unde am aşteptat douăzeci de minute şi apoi a apărut o stenografă, pregătită să ia notițe. Avea corpul înalt şi tare. Părul blond. Mi-am închipuit că ar arăta bine în costum de baie. Nu a vrut să vorbim. Apoi a intrat Slaughter. Şeful lui Vanderbilt. Pretindea că e rudă cu Enos Slaughter de la St. Louis Cardinals, dar nimeni nu-l credea.

Ne-am aşezat cu toții şi Slaughter a aşteptat până când tipa cu corpul tare şi-a pregătit creionul, apoi a spus:

— Ei bine, spune-ne povestea.

— Toată? am întrebat.

— Pentru propriile noastre scopuri interne.

— A fost ideea domnului Hopper, am spus.

Întotdeauna e mai bine să învinovățeşti mai devreme.

— Asta nu-i vânătoare de vrăjitoare, a spus Slaughter. Începe cu începutul. Numele. Pentru posteritate.

Unu, doi, trei.

— Albert Anthony Jackson, am spus.

— Poziția?

— Sunt agent special FBI detaşat temporar pe toată durata.

— Unde?

— Unde suntem acum, am spus.

— Care e ce?

— Proiectul, am spus.

— Spune-i numele, pentru înregistrare.

— Grupul de Dezvoltare a Materialelor.

— Noul nume.

— Ni se permite să-l spunem?

— Relaxează-te, Jackson, a spus Slaughter. Eşti printre prieteni. Nu eşti sub jurământ. Tot ce vrem e o istorie orală.

— De ce?

— Nu vom fi favoriții lunii pentru totdeauna. Mai devreme sau mai târziu ne vor întoarce spatele.

— De ce ar face asta?

— Pentru că suntem pe cale să câştigăm asta pentru ei, a spus Vanderbilt. Şi nu le place să împartă lumina reflectoarelor.

— Înțeleg, am spus.

— Aşa că mai bine să avem pregătită versiunea noastră.

— Spune numele proiectului, a spus Slaughter.

— Proiectul Manhattan, am spus.

— Treaba ta?

— Securitatea.

— Cu succes?

— Până acum.

— Ce ți-a cerut domnul Hopper să faci?

— La început, nimic, am spus. A început ca ceva de rutină. Aveau nevoie de o altă clădire. În Tennessee. O mulțime de beton. O mulțime de ingineri. Bugetul era de două sute de milioane de dolari. Aveau nevoie de cineva la conducere. Treaba mea era să conduc procesul de verificare.

— Spune-ne ce implica asta.

— Căutam lucruri stânjenitoare în viețile lor personale şi lucruri suspecte în politica lor.

— De ce?

— Nu voiam să fie şantajați pentru a dezvălui secrete, şi eram siguri ca naiba că nu voiam să ofere secretele gratis.

— Pe cine ai investigat cu ocazia asta.

— Un bărbat pe nume Sherman Bryon. Era inginer constructor. Un tip bătrân, dar încă putea face lucrurile să meargă. Ideea era să-l facem colonel în armată şi să-l punem la treabă. Dacă se dovedea curat.

— Şi aşa a fost?

— La început a fost bine. L-am privit, la o întâlnire despre cu totul altceva. Nave de beton, de fapt. Am vrut să-i arunc o privire înainte. De la distanță, când el nu ştia. Tip înalt, bine îmbrăcat, păr cărunt, mustață cărunță. Bătrân, dar drept. Probabil educat. Genul ăla de tip. Patrician, îl numesc ei. Nu era nimic în hârtii. A votat împotriva lui Roosvelt de toate cele trei ori, dar nouă ne plăcea asta, oficial. Fără simpatii de stânga. Fără probleme financiare. Fără scandaluri profesionale. Niciuna din construcțiile sale nu s-a dărâmat vreodată.

— Dar?

— Următorul pas a fost să vorbesc cu prietenii lui. Sau să ascult, de fapt. La ce spun şi ce nu.

— Şi ce ai auzit?

— Nu prea multe, la început. Tipul ăsta de oameni sunt foarte discreți. Foarte decenți. Au vorbit cu mine ca şi cum ar fi vorbit cu poştaşul. Au fost politicoşi şi mi-au dat de înțeles că lucrez pentru o organizație solidă şi utilă, dar nu aveau de gând să împartă confidențe cu mine.

— Cum te-ai descurcat cu un lucru ca ăsta?

— Am spus parte din adevăr. Dar nu tot. Am lăsat de înțeles că e un proiect de cel mai mare secret. Treburi de război. Securitatea națională. Nave de beton, am sugerat, absolut vital. Le-am spus că în aceste zile împărtăşirea confidențelor era o datorie patriotică.

— Şi?

— Unii s-au înmuiat. Îl plăceau pe tip. Şi îl respectau. În privința afacerilor era o persoană cinstită. Îşi plătea facturile. Îşi trata bine oamenii. Avea foarte mult succes într-un segment de vârf.

— Atunci, totul era bine.

— Era ceva ce nu spuneau. A trebuit să insist.

— Şi?

— Bătrânul Sherman e căsătorit. Dar existau poveşti despre o altă tipă. Se părea că se întâlneşte cu ea.

— Ai clasificat asta ca risc de şantaj?

— M-am dus să-l văd pe domnul Hopper, am spus.

— Cine e, pentru posteritate?

— Şeful meu. Directorul Securității. Era o decizie majoră. Domnului Hopper i-a plăcut în special partea cu succesul într-un segment de vârf. Se gândea să-l facă general de brigadă nu colonel. Era exact genul de tip de care aveam nevoie. Să-l lăsăm deoparte era un pas important.

— Domnul Hopper a crezut că era posibil să apară şantajul?

— Nu prea. Dar unde să tragi linia?

— L-ai sfătuit pe domnul Hopper într-un fel sau altul?

— I-am spus că ar trebui să obținem mai multe informații. I-am spus că nu trebuie să facem un pas aşa de mare bazându-ne numai pe zvonuri.

— A ascultat domnul Hopper de sfatul tău?

— Poate. Nu e un tip încrezut. Şi-a făcut timp pentru noi toți. Sau poate ar fi fost de acord cu mine oricum. Sau poate că a ezitat cu privire la întâlnirile în care înfigi cuțitul în spate. Poate că voia să amâne. Dar oricum, mi-a spus că vrea mai multe informații.

— Şi ce ai făcut ca să le obții?

— Nu am putut să fac nimic în primele trei zile. Bătrânul Sherman nu s-a întâlnit cu niciuna dintre femeile lui. Era blocat la o conferință despre navele de beton. Vreau să spun, crezi că ar putea funcționa?

— Eu? a spus Slaughter. Navele de beton?

— Mi se pare o idee proastă.

— Nu sunt expert naval.

— Nu sunt ca plăcile de oțel. Vor trebuie să-l facă cu adevărat gros.

— Putem să ne întoarcem la subiect?

— Îmi pare rău. Tipul era la conferința despre nave. Lucra din greu. Nu-şi petrecea ziua în aşternuturi. Dar domnul Hopper a vrut să-l vadă cu proprii ochi. Chiar îi plăcea tipul. Îi plăcea pentru slujba aia, vreau să spun. Nu voia să fie dubii cu privire la el. Aşa că a trebuit să aşteptăm.

— Cât timp?

— Am cerut informații prin preajmă. La hoteluri, în principal. Am primit un telefon de la un recepționer că bătrânul Sherman a rezervat o cameră la hotel pentru vineri seara. Una dublă. Numele date erau al lui şi al soției. Ceea ce n-a crezut nimeni. De ce să rezerve o cameră la hotel? Aveau o casă. Aşa că domnul Hopper a făcut un plan.

— Ce plan?

— Prima dată ne-am dus să vedem hotelul. Domnul Hopper voia să o facem în hol. Simțea că în dormitor nu era bine, cu genul ăsta de tip. Aşa că am studiat holul. Aveau fotolii din catifea cenuşie, trei pe o parte şi două pe cealaltă. Era o recepție, toată din stejar sculptat. Exista o intrare cu perdea

către sala de mic dejun. Domnul Hopper şi-a dat seama cum voia să o facem. Exista o fereastră. În dreapta uşii. O persoană care stă pe vârfuri putea să vadă înăuntru de pe stradă. Ceea ce era bine, dar nu era realist. Nu putea sta ore uitându-se pe fereastră. Nu acolo pe trotuar. Trecătorii ar spune unui polițist. Ar trebui să se sincronizeze exact. Nu vedea nicio cale să facă asta.

— Cum a rezolvat problema?

— Nu a făcut-o. Am sugerat să preiau treaba recepționerului două zile. Ca un rol sub acoperire. M-am gândit că nu aş avea prea multe de făcut. M-am gândit că mă pot ascunde în spatele recepției, în cea mai mare parte a timpului. Nimeni nu se va uita la mine. Aşa că m-am gândit că aş putea aprinde şi stinge neonul de afară când venea timpul ca domnul Hopper să arunce o privire. Comutatorul e chiar acolo.

— Ideea era că îl vei alerta când se vor caza împreună?

— Ne-am gândit că ar putea funcționa din două direcții diferite. El ar vedea ce voia să vadă, iar eu aş vedea-o pe prietenă semnând în numele soției, de aproape şi cu ochii mei. Domnul Hopper nu era bucuros, pentru că îi plăcea tipul, cum am spus, dar trebuia să tragă o linie undeva. Proiectul ăsta e o chestie importantă.

— Şi planul a funcționat?

— Nu, am spus. Era cu adevărat soția lui. Mi-a arătat permisul de conducere. Ca un fel de automatism. Bănuiesc că ei călătoreau mult împreună. La toate acele conferințe securizate despre navele de beton. Aşa că a făcut-o fără să se gândească. Numele era corect şi fotografia era corectă.

— Şi ce ai făcut?

— Nimic. Am jucat rolul recepționerului de la hotel. Apoi a sunat telefonul şi era domnul Hopper dintr-o cabină de peste drum. Urgent. Avea un pont că altă femeie era în drum spre acelaşi hotel. Chiar atunci. Domnul Hopper mi-a spus să aştept. Trebuia să-l fac pe bătrânul Sherman să vină jos. Ceea ce bănuiam că nu ar fi fost o problemă. Nu ar fi vrut să o trimit sus. Nu cu soția în cameră.

— A ajuns femeia?

— A fost ca într-un film. Una din comediile alea ciudate. Am auzit zgomotul liftului. Era între mine şi sala de mic dejun. Uşa s-a deschis şi a apărut bătrânul Sherman. Ținea haina de blană a soției lui. Ea a păşit fix în spatele lui. Într-o rochie albastră, ținând în mână o revistă. Jumătate din mine gândea ca un agent şi jumătate din mine gândea, *hai, amice, tai-o de aici până nu e prea târziu*. Dar soția s-a aşezat pe un scaun exact în fața mea. A început să citească din revistă. Bătrânul Sherman doar stătea acolo, doi paşi în fața liftului. În acest moment mă ascund în spatele recepției. Apoi intră cealaltă femeie. Haină de blană, pălărie de blană, rochie roşie. O femeie mai bătrână. De vârsta lui Sherman. Se apleacă şi o sărută pe soție pe obraz şi apoi merge şi face acelaşi lucru cu Sherman. Mă gândesc, ce avem aici? Trei într-un pat? Asta ar fi şi mai rău.

— Ce s-a întâmplat după aia?

— Cealaltă femeie s-a aşezat şi soția a continuat să citească. Cealaltă femeie s-a uitat în sus şi i-a spus ceva lui Sherman. A urmat o conversație politicoasă. Am stins şi am aprins neonul şi l-am văzut pe domnul Hopper uitându-se pe fereastră. A văzut totul. Îşi aminteşte toate detaliile. Pictura de pe perete, cu un lac de munte. Dar nu-şi putea da seama ce se întâmpla. Nu ştia ce să creadă.

— Ce a făcut?

— S-a lăsat jos şi a aşteptat pe trotuar. Bătrânul Sherman a plecat cu soția. Cealaltă femeie a rămas în urmă şi mi-a cerut să-i chem un taxi. Am luat inițiativa şi i-am arătat insigna şi i-am spus aceiaşi poveste pe care le-o spusesem prietenilor. Securitate națională şi toate alea. I-am pus câteva întrebări.

— Şi?

— Era soacra bătrânului Sherman. Mai tânără decât el cu doi ani, dar aşa merge treaba. Bătrânul Sherman e foarte fericit cu nevasta lui copil. Ea e foarte fericită cu el. Soacra e fericită cu amândoi. E în vizită o lună şi el îi arată împrejurimile. Ea crede că e drăguț că-şi face timp. Noi credem că o face ca să-şi mulțumească nevasta. Şi ea merită mulțumită. În special de către un bătrân. Erau la hotel şi nu în casa lor pentru că aveau un tren devreme. Aşa că panica s-a terminat. O mulțime de bărbați se căsătoresc cu femei mai tinere. Nu e împotriva legii. Domnul Hopper a fost considerat potrivit pentru acel post şi e deja acolo în Tennessee, începând treaba.

Slaughter a făcut o mică pauză, după care a spus:

— Bine, cred că avem ce ne trebuie. Mulțumesc, Jackson.

Aşa că pentru a doua oară în acea zi am ieşit de la o audiere simțindu-mă destul de bine. N-am spus nimic din ceea ce nu voiam să spun. O parte din adevăr era înregistrată. Toată lumea era fericită. La final am câştigat pentru ei. Apoi ei ne-au întors spatele. Dar bătrânul Sherman Bryon era mort până atunci, aşa că nu a mai contat.

JUSTIN A. COATES
ECHIPA DE EXTERMINARE

JUSTIN A. COATES

Echipa de exterminare

versiunea în limba română

UNCRIS

— Ăsta-i un rahat!

Era a doua oară când o spunea Macy în timpul lungului marș către vârful muntelui. Sergentul Nielsen l-a privit supărat pe mitraliorul MK48 când tânărul s-a sprijinit de un pin afgan.

— Taci, Macy, îi spuse, simțind că este la fel de extenuat ca și mitraliorul, dar refuzând să lase să se vadă. Poți să mănânci căcat despre asta când ne vom întoarce la Desolation. Pune un genunchi jos, supraveghează împrejurimile, hidratează-te.

Macy s-a uitat peste umăr la comandantul Unității sale cu o batjocură abia disimulată. Și-a aprins o țigară și s-a aplecat să fixeze bipodul mitralierei în spatele rădăcinilor pinului. Nielsen a mers să verifice restul Unității 1.

Erwin se așezase în spatele unui bolovan neted din calcar. Lunetistul cerceta terenul prin luneta montată pe arma sa MK14 EBR. Carabina de calibrul 7,62 mm era bine proptită în umărul acoperit cu bluza de camuflaj de tip Multicam.

— Vezi ceva interesant? a întrebat Nielsen.

— Nimic, a mormăit Erwin, cercetând fără grabă valea de dedesubt. Nu de când păstorul acela ciudat ne-a urmărit după Meri Khel.

Și-a lăsat capul pe un umăr, vorbind pe un ton ceva mai ridicat:

— L-ai văzut pe avortonul ăsta?

— Mda. Tipul e ciudat.

Amândoi au râs înfundat, savurând această glumă de-a lor, de-a Unității, în ultimele șase luni. Să fie staționați la COP[1] Desolation nu era ușor; păstrarea umorului în circumstanțele cele mai idioate și vulgare a fost liantul care i-a

[1] COP – Combat Outpost – avanpost militar – mic detașament de soldați staționat departe de forțele principale, de obicei în zone ne-/puțin populate, cu misiunea de a depista/contracara intruziunile neautorizate și atacurile surpriză.

împiedicat pe oamenii din Divizia de Infanterie 25 să se ucidă unul pe altul. Avanpostul era micuț, iar misiunile zilnice istovitoare. Umorul sec era tot ce aveau.

— Vom reuși să ne întâlnim la timp cu Unitatea 2? a întrebat Erwin, aruncând încă o privire scurtă prin lunetă.

— Da. Dacă asta e ultima oprire pe care o facem, vom reuși.

Nielsen a tras o înghițitură de apă caldă prin furtunul de la sistemul de hidratare *Camelback*.

— Să-mi spui dacă vezi ceva.

Folen și Coutts se aflau în partea cealaltă a micului pisc, supraveghind peste o prăpastie de 30 m. Coutts era ghemuit peste carabina automată M249 cu țeava sa groasă și amenințătoare. M4 a lui Folen, prevăzută cu lansator de grenade M320 era sprijinită de un copac, în timp ce Folen trimitea un jet puternic de urină peste marginea prăpastiei.

— O să fii împușcat drept în sculă dacă te mai expui așa, îi spuse Nielsen.

Coutts l-a privit, rânjind ca un idiot.

— Drept în sculă, a repetat, scuipând o bucată de tutun negru de mestecat. N-o mai freca la rece[2], Folen.

— Vreau să văd cât de departe pot să mă piș, spuse Folen, forțându-se vizibil.

— Vorbesc serios, idiotule. Dă-te dracu' de-acolo!

Folen s-a încheiat la pantaloni și și-a reluat poziția din spatele micii lor formații.

— Cât mai mergem după obiectiv, se'gent?

— Încă fix 100 m în sus, spuse, verificându-și scurt GPS-ul atașat la încheietura mâinii. Atât timp cât urmăm această cale ar trebui să nu avem probleme. Unitatea 2 ne va aștepta acolo. V-ați hidratat cu toții?

— *Roger*, au confirmat amândoi, întorcându-și capetele către mușțiucele bidoanelor flexibile, *camelback*, pe care le purtau toți cei ce patrulau în zone de combat.

Reîntors în mijlocul dispozitivului patrulei, Nielsen a activat microfonul.

— 1-7, sunt 1-1, *over*.

Liniște. A încercat să-și păstreze vocea calmă.

— 1-7, 1-1. Suntem la 500 de metri de obiectiv. Confirmați. *Over*.

Liniște. Mort. Rece. Liniște absolută. Nielsen începu să transpire în ciuda frigului dimineții. Nu era pentru prima dată când se blestema singur că nu s-a împotrivit planului idiot al comandantului plutonului lor pentru localizarea ascunzătorilor cu arme ale inamicului. Fragmentarea plutonului în unități atât de mici era ceva stupid. Sfida bunul simț; sfida tacticile de bază. Dacă n-ar fi fost totala

[2] Joc de cuvinte: *dick* = sculă/penis; *dicking around* = a pierde timpul.

incompetență a sergentului plutonului și lipsa de voință în a-l înfrunta pe noul locotenent, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Nu mai aveau contact radio de aproape 20 de minute. Așa ceva era absolut nemaiauzit. Singurul lucru care se putea face era să meargă până la următorul obiectiv și să spere că vor face joncțiunea acolo. Mai departe de asta Nielsen nu știa ce va fi, dar să fie al naibii dacă își va demoraliza unitatea lăsând să se vadă că este cuprins de frică.

— OK, spuse după un moment. Mergem mai departe.

Au continuat să urce încă 300 m. Fiecare pas era la fel de greu precum cel anterior, gleznele și genunchii fiind solicitați la maxim. Aerul de munte era rarefiat. Nielsen a rezistat tentației de a da ordin de înlocuire a căștilor de kevlar cu șepcuțele din pânză. Noaptea se lăsa cu repeziciune, iar ei aveau nevoie de dispozitivele de vedere-noaptea montate pe căști pentru a se putea mișca pe munte.

Au făcut aproape 400 m către vârf, când deodată Macy a deschis focul cu MK48.

— Contact! a strigat, lăsându-se în genunchi în spatele unei mici grămezi de pietre.

Mitraliera a detunat scurt, lansând o rafală de 9 gloanțe perforante/incendiare.

— Două sute de metri. Sus pe creasta opusă. O unitate inamică cu RPG.

Răspunsul lui Nielsen a fost acoperit de zgomotul greu al exploziei unui proiectil de RPG-7. Grenada reactivă a detonat lovindu-se de un pin din apropiere, spulberând așchii de lemn în toate părțile.

— 1-7, aici 1-1, contact inamic! a apelat în microfonul inutil, lăsându-se într-un genunchi lângă Macy.

— Foc de voie! a strigat.

Mitraliera ușoară a lui Coutts a deschis focul asupra piscului. M249 și MK48 au început imediat să tragă rafale alternative, fiecare deschizând focul când cealaltă făcea o pauză pentru a ajusta linia de tragere sau ca să reîncarce. O grenadă *High-Explosive Dual-Purpose* a zburat prin aer lansată dinspre poziția lui Folen. După o secundă, Nielsen a lansat și el o grenadă. Gloanțe de AK-47 au șuierat prin aer pe deasupra capului său. Și-a reîncărcat lansatorul de grenade care era montat sub țeava carabinei, cu ochii pe focul de la gura țevii a mitralierei ușoare RPK a inamicului.

Ambele grenade au aterizat chiar în mijlocul poziției inamicului. O coloană de fum și praf s-a ridicat dintre copacii unde se aflase inamicul.

— Încetați focul! a strigat imediat Nielsen, dorind să facă economie la muniția pentru mitralieră. Folen, mai lansează o grenadă. Erwin, doboară tot ce mișcă.

Lansă grenada către locul unde văzuse RPGul. Folen a lansat și el o clipă mai târziu, ambele lovind exact în același loc.

Câteva clipe a fost liniște; apoi, un singur foc tras de Erwin cu EBR.

— Erwin? a întrebat Nielsen.

— Am văzut o mișcare. Voiam doar să mă asigur.

— OK. *Buddy ACE* raport, apoi o ștergem de aici.

S-a mutat în poziția lui Macy, verificând rapid dacă soldatul are vreo rană neobservată în puseul de adrenalină din combat.

— *Ammo* rămasă? a întrebat Nielsen, verificând și dispozitivele optice – de noapte și cel de pe carabină.

— 500 de cartușe. Ar fi trebuit să tragem mai mult. Rahaturile astea sunt grele.

— Da, bine, până ce facem contactul cu Unitatea 2, trebuie să fim în siguranță.

Nielsen a bătut cu palma în casca soldatului, semn că verificarea a fost OK. Apoi acesta și-a verificat comandantul ca nu cumva să aibă vreo rană neobservată, și i-a confirmat OKul cu aceeași palmă în cască.

Nici ceilalți nu au fost răniți, iar nivelul *ammo* era încă la un nivel acceptabil. *Nu că ar conta*, se gândi Nielsen. *Mai putem susține una sau două lupte ca asta, înainte de a avea nevoie de realimentare*.

Scoase din buzunar un baton energizant HOOAH! și a mușcat din conținutul lipicios. *Va trebui să raționalizăm haleala dacă ajungem la obiectiv și nu e nimeni acolo*.

Gândul i-a făcut un nod în stomac.

La dracu, nu sunt pregătit pentru așa ceva, murmură, făcând să alunece pe gât îmbucătura de baton cu ajutorul apei, înainte de a se întoarce la restul echipei sale.

— OK, sus! Trebuie…

— Hei, se'gent! interveni Erwin, care privea prin lunetă. Vrei să vezi asta.

Nielsen și-a pus carabina în umăr, privind la rândul său prin luneta ACOG. La poziția inamică, praful începea să se așeze, și putea vedea pinii zdrențuiți de gloanțe mișcându-se. Mici alunecări de grohotiș alunecau de pe creastă, împreună cu un cadavru răsucit și îndoit, aproape de nerecunoscut.

Ceva masiv se ascundea în norul de praf. Nielsen a prins imaginea unui umăr lat, negru, prevăzut cu spini ascuțiți. Unul dintre pini a fost cuprins de niște gheare galbene care l-au smuls din pământ.

— Ce dracu-i asta? a întrebat Macy.

— Habar nu am, răspunse Nielsen, cu inima bubuind în piept.

— Eu trag în el, se hotărî Coutts, întinzând mâna la mânerul de încărcare de la M249.

— Stai, dracului. Doar… stai pe fază.

Au privit un moment cum „ce-o fi fost" se mișca greoi pe partea cealaltă a crestei. Au auzit zgomotul făcut de un alt copac smuls și avalanșa de pietre stârnite de căderea acestuia. Apoi a dispărut, lăsând în urmă doar liniște.

— Eh, asta e, constată Folen. Am luat-o razna cu toții. E timpul să ne ucidem unii pe alții.

— Așa e, Slavă Domnului, se întinse Coutts. Am obosit să mai car *tinicheaua* asta afurisită.

— Băi, curiștilor, nu aveți permisiunea mea să muriți, i-a repezit Nielsen. Trebuie să ajungem la locul de rendezvous. Mărim ritmul de deplasare până ne întâlnim cu Unitatea 2. Bianchi are *TacSat*ul, și vom putea apela Desolation ca să verifice dacă ei văd… *chestia* asta.

— A fost un bursuc, spuse Folen.

Coutts a chicotit:

— Bursucilor li se fâlfâie.

— Indiferent ce a fost, nu vreau să fiu cu voi, idioților, când o să apară din nou.

Nielsen și-a reluat marșul către pisc. Ceilalți au intrat în formație, mascându-și neliniștea cu glume și blesteme murmurate.

# # #

Cei din Unitatea 2 erau morți. Și nu doar morți; devorați, rupți în bucăți, împrăștiați pe întreg platoul pe care ar fi trebuit să se întâlnească. Nici unul nu putea fi identificat de la oarece depărtare. Era doar o învălmășeală de cadavre și tuburi de cartușe trase.

— Bursucul a ajuns primul aici, spuse Coutts, arătând o gheară masivă înfiptă într-un cadavru care se răcea cu rapiditate. Ia uite la asta.

Îl trase afară, ținându-l ca pe o spadă.

— Aproape la fel de lungă ca scula mea.

— Vorbim despre asta? a întrebat Erwin, privind la Nielsen. Ori continuăm să pretindem că nu se întâmplă nimic ciudat?

— Eu zic să pretindem, spuse Folen.

A luat o bandulieră cu grenade, mânjită de sânge, de la un cadavru cu membrele smulse, și și-a pus-o pe umăr.

— Toată Unitatea e *terminată*, spuse Erwin, în voce simțindu-se un început de panică. Nu d'al de *hajji*[3] au făcut asta, se'gent. Acea… creatură, i-a ucis.

— Da, așa se pare, a fost de acord Nielsen.

Și-a scos ochelarii de protecție Oakley și a pus mâna pe umărul lui Erwin.

— Uite-te la mine. Scoateți ochelarii.

Erwin s-a executat.

[3] Hajji (Hadji, Haji, Alhaji, Al hage, Al hag, El-Hajj) – inițial era un titlu dat musulmanilor care au efectuat un pelerinaj (hajj) la Mecca. În multe societăți musulmane a devenit un titlu onorific pentru un om respectabil.

— Nu contează cine a făcut asta. *Hajji*, bursucul…

— A fost monstrul din Loch Ness! se repezi Coutts, iar Macy și Folen au izbucnit în râs.

— Nu contează. Vom trece prin asta. Vom găsi T*acSa*t, apelăm Desolation, și ne cărăm dracului de aici. De acord?

O clipă, Erwin a rămas cu privirea pierdută peste umărul lui Nielsen. Acesta i-a dat o palmă, la care Erwin a clipit, apoi a dat afirmativ din cap.

— Da. De acord.

— Bine. Hai să căutăm afurisitul de radio.

Ceva începu să strige la sud de ei. S-au întors toți ca unul, lăsându-se într-un genunchi, în linie de tragere, cu fața în direcția piscului muntelui. Pâlcul de copaci de pe marginea platoului dispăruse, doborâți de aceleași gheare galbene ca cea care se afla acum legată la spatele lui Coutts.

— Ca să se știe, spuse Macy, introducând o bandă nouă de cartușe în a sa MK48. A fost o plăcere să servesc în armată împreună cu voi, *gentlemen*.

— Toate rezervele de muniție, la mine! a adăugat Folen când *ce-o fi fost* a urlat din nou. Ca să se știe, a fost apelul meu!

— Mișto rahatul ăsta de război! au strigat toți la unison, când un monstru a năvălind dinspre pisc, atacându-i.

Nu era un bursuc. Era un urs, sau un lup, sau un amestec de amândoi. Se mișca greoi pe toate patru picioarele, țepii ascuțiți de pe umeri vibrând la fiecare pas. Era sălbatic, cu ochi albi, și o limbă vânătă ce se bălămbănea printre colții lungi cât pumnalul de combat al lui Nielsen.

Avea peste 2 m înălțime la umăr. Când, deodată, s-a ridicat pe picioarele din spate, cu ghearele ca niște pumnale, a fost destul de înalt ca să acopere soarele aflat la asfințit.

Prea aproape pentru grenade, se gândi Nielsen și și-a comutat arma M4 pe AUTOMAT. Era prea aproape ca să rateze.

Macy deschisese deja focul. Era culcat pe pământ, iar reculul lui MK48 îl scutura cu putere. Gloanțele de 7,62 mm au șuierat prin aer împreună cu cele de 5,56 mm ale lui Coutts. Proiectilele cu tungsten acopereau trupul monstrului. După o secundă s-au alăturat Folen și Nielsen, urmați de *crack*ul continuu al carabinei de lunetist a lui Erwin.

Bestia s-a lăsat pe toate patru picioarele, continuând atacul în ciuda rafalelor trase asupra sa. S-a întors către Coutts, ghearele smulgându-i vesta ceramică, iar M249 a zburat prin aer. Acesta a căzut, s-a rostogolit din nou în picioare și a tras de la spate gheara recuperată. Soldatul a fandat către nasul și botul creaturii, strigând

incoerent. Nielsen s-a mișcat, încercând să găsească o poziție mai bună de tragere către capul masiv al monstrului.

— …te-n cur, bursucule! a răcnit Coutts.

Capul uriaș s-a aplecat și l-a prins de mijloc. Coutts a țipat, înecându-se cu sânge, dar încerca să-i implânte gheara în nas. Aceasta s-a rupt, când bestia și-a scuturat sălbatic capul, aruncându-l cu putere prin aer. Coutts a zburat peste marginea platoului.

Erwin i-a proptit în piept țeava armei sale EBR. A apăsat pe trăgaci până ce s-a golit magazia. Creatura a urlat, înfigând în el spinii de pe umăr. Aceștia i-au ieșit prin ceafă și au perforat vesta-antiglonț. I-a înhățat trupul cu mâna cu gheare și l-a înfundat între fălci.

Nielsen reîncărca blestemând, dibuind neîndemânatic magazia din polimer. Creatura s-a întors către el, fornăind, cu ochii albi dați peste cap. A reușit să reîncarce, în timp ce strigătele lui Macy și Folen erau acoperite de mârâitul gros al bestiei.

Era aproape peste el când, brusc, a început să se zbată. S-a oprit tremurând, scurmând și aruncând pământul în toate direcțiile. Și-a dus labele la cap, mârâind, cu spumă la bot.

— Hei! Aici!

Nielsen s-a întors ca să vadă un soldat ieșind din pâlcul de copaci de pe partea cealaltă a platoului. Barba deasă îi era acoperită cu sânge. Pe mâna stângă avea o rană urâtă, o tăietură de gheară lungă de vreo 15 cm. În dreapta ținea un dispozitiv în formă de farfurie atașat cu cabluri groase, cenușii, de un rucksack mare.

Își orientă dispozitivul către monstrul urlător. Mârâitul creaturii s-a transformat într-un imens urlet de durere. S-a întors și a rupt-o la fugă, tropăind la fel de puternic ca la venire.

Tânărul sergent s-a apropiat de străin. Acesta gâfâia de efort, dispozitivul tremurându-i în mână.

— Blestemăția asta a rămas fără baterii. Sunteți bine?

— OK, a răspuns Nielsen. Doar nițel cam scuturați.

— Cine dracu e ăsta? a întrebat Macy, venit împreună cu Folen lângă Nielsen.

Celălalt soldat și-a agățat dispozitivul la centură. Își scoase un pachet de țigări mototolit din buzunarul de la umăr și i-a oferit una lui Nielsen. Acesta se holba la el. A dat din umeri și și-a aprins una.

— *Sergeant First Class*[4] Morris, se prezentă. Atașat la *Task Force* Griffin. Staționat la Camp Eisenhower, aflat la un *click*[5] nord de aici.

[4] SFC – grad militar în US Army (cod NATO OR-7); echivalent *plutonier*.

[5] Click – kilometru.

— Rahat, de-acolo ești, se răsti Folen. Ești staționat la Camp Rahat, și bei dintr-un *camelback* plin de minciuni tâmpite.

— N-aveți de unde știi despre Eisenhower, a continuat Morris, ignorându-l. E un centru subteran. CIA l-a construit în 2002, imediat după invazie. L-am tot folosit în ultimii 10 ani.

— Și, lasă-mă să ghicesc, a continuat Folen, aveți tot felul de rahaturi ciudate pe-acolo, inclusiv acea… creatură.

Se încruntă cu ochii la țigara care atârna de buzele lui Morris.

— Stai așa. Dă-mi și mie una.

Morris i-a întins pachetul și i-a dat și un foc, apoi a spus:

— Da. Tot felul de rahaturi ciudate, inclusiv cel cu numele de cod BARGHEST[6], pe care tocmai l-ați întâlnit.

— E un nume prostesc pentru un bursuc, spuse Nielsen. Un nume cretin.

Soldatul SF s-a încruntat.

— Nu e un *bursuc*. Este un Grizzly modificat genetic și dotat cu o grămadă de îmbunătățiri mecanice. Armele mici nu-i pot face nimic; are un inch de gel balistic-rezistent și o țesătură sintetică de păianjen sub piele. Mai toate organele sale sunt redundante și mai are și o baterie de *graphene* ca sursă de energie pentru cazul de moarte cerebrală.

— Îl poți ucide cu aia? a întrebat Nielsen, arătând spre dispozitivul atârnat la centura lui Morris.

— Nu. E un fel de telecomandă. Dar singura comandă care pare să funcționeze este '*screw off*'[7]. Nu-i pot controla, dar îi pot face să plece pentru un timp. Dacă ne putem întoarce la centru, eu…

— Stop! l-a întrerupt Folen. Ai spus '*îi*'. Te rog spune-mi că ai greșit, și voiai să spui '*îl*'.

— Nu. Acesta este unul dintre cei doi care au rămas.

# # #

Intrarea în Camp Eisenhower era o trapă în pământ ascunsă sub un strat fals de grohotiș. Morris i-a condus în jos pe o scară de oțel, care după 7 m ajungea într-un coridor din beton. Lumina palidă a corpurilor de iluminat pâlpâia, în timp ce ei înaintau cu armele pregătite să deschidă focul.

[6] barghest – termen inspirat din folclorul nordic englezesc – un monstru ficțional, o creatură malefică ce se hrănește cu oameni.

[7] screw off – expresie argotică echivalentă cu '*fuck off*' – aproximativ: *șterge-o!*

— Dacă reușim să ajungem în sectorul bionic, aș putea accesa sistemul de control, spuse Morris. Îi pot rechema de aici, iar apoi să folosesc butonul '*kill*' după ce ajung înăuntru.

— Sau ai putea acționa butonul '*kill*' fără a-i mai chema aici, interveni Folen, cu ochii la ușa de la capătul coridorului. Ar fi mai eficient.

— Nu putem lăsa *chestiile* astea să zacă pe undeva, aiurea, l-a repezit Morris. Crezi că Unchiul Sam vrea ca lumea să afle că face urși modificați genetic care să-i vâneze pe *hajji*? Ți se pare o strategie acceptabilă pentru opinia publică?

S-au oprit la ușă. Morris a tastat rapid un cod pe *keypad*.

— Îi chemăm înapoi, aici, și acționăm butonul '*kill*' imediat ce îi auzim bântuind pe aici. Apoi chem un MEDEVAC, mergem acasă, și toți veți primi un premiu mișto și un weekend în Quatar.

Coridorul în care au intrat era acoperit de sânge. Bucăți de cadavre erau peste tot, și dâre de sânge înnegrit pe pereți.

— Ceva trebuie să fi mers rău cu semnalele de comandă, spuse Morris când Macy a blestemat dezgustat. Cei trei *barghest* trebuiau să execute o patrulare standard noaptea trecută. În schimb, au devenit *berserk*[8]. Unitatea mea se afla deja în patrulare când unul ne-a prins în ambuscadă. Am reușit să-l doborâm, dar eu am fost singurul care am scăpat cu viață.

— Credeam că voi, tipii SF, aveți puteri magice în barbă, a spus Nielsen, ținându-și carabina bine fixată în umăr. Pe tine nu te-a protejat barba?

— *Fuck you!*

Morris și-a presat bandajul israelian[9] de pe rană.

— Aici facem la stânga.

Echipa de exterminare (*kill team*) a înaintat pe un alt coridor mânjit cu sânge. De o parte și de alta a acestuia erau încăperi; aveau ușile doborâte, vitrine de sticlă sparte, și echipament de laborator distrus și împrăștiat peste tot.

Morris s-a oprit puțin într-una dintre ele.

— Ca lumea, spuse.

Nielsen l-a urmat înăuntru, aproape împiedicându-se de rastelele cu arme răsturnate. Pistoale-mitralieră, carabine semiautomate și arme anti-tanc erau răspândite peste tot.

— Macy, Folen, veniți aici, a ordonat, deschizând repede o cutie cu grenade HEDP[10].

---

[8] Berserk – antic războinic scandinav, '*turbat*' în luptă/scăpat de sub control.

[9] Bandaj israelian – special conceput pentru trusele de prim-ajutor, folosit pentru stoparea hemoragiilor în cazuri de urgență/combat.

[10] HEDP - High Explosive Dual Purpose M433 – grenade.

— Luați cu voi cât puteți duce. Lăsați-vă vestele; oricum nu vă vor apăra de creaturile alea.

— Aici!

Macy a găsit două arme ușoare anti-tanc M72. I-a dat una lui Folen, iar pe cealaltă a păstrat-o pentru el.

— Mai e ceva aici…

A scos un tub lung, gol, prevăzut cu un mâner din lemn, ca de pistol.

— Acesta e un *Gustaf*[11], 84 mm, fără recul, l-a recunoscut Morris, jucându-se cu o telecomandă luată dintr-un dulap aflat încă în picioare.

— Vreuna dintre chestiile astea pot doborî creaturile? a întrebat Nielsen.

— Dacă tragi în centrul masei, ar trebui să provoace destule avarii sistemelor mecanice și organice ale *barghest*ului ca să-l oprească total. Iar dacă nu…

Deodată, o cutie mare, metalică, aflată în colț, a căzut cu un zgomot puternic. Un robot cu șenile a ieșit din ea și s-a oprit lângă Morris. Era înalt cam de 1,20 m și prevăzut cu un suport pe care erau montate mitraliere și un sistem de quadruplu de lansatoare de rachete.

— Acesta este MAARS-bot[12], spuse Morris bătând amical robotul cu palma. Este dotat cu o mitralieră XM806 de calibrul .50, alte două de calibrul 7,62 mm, M240L, și o armă incendiară M202AI FLASH[13].

— Mișto, făcu Macy. S-a răsculat și încearcă să ne halească pe noi?

Cuvintele i-au fost aproape acoperite de un urlet venit de undeva din interiorul Centrului. Morris a blestemat:

— *Fuck*, unul dintre cei doi este deja acasă. Trebuie să mergem. Acum. Urmați-mă!

A sprintat afară din încăpere, cu MAARS-bot pe urmele sale. Ceilalți l-au urmat către sectorul bionic, punând rapid pe umeri lansatoarele de rachete.

— Este drept înainte, a strigat Morris când au cotit după un colț. Oh, fir-ar…

*Barghest*ul pe care-l întâlniseră anterior se afla acum drept în fața lor. Pierdea lichid hidraulic și sânge roșu-întunecat. Părea și mai masiv în acest spațiu mic și închis. Urla, cu spinii de pe spinare zgâriind și perforând tavanul.

— *Bursuc* la ora 12! a strigat Folen, lăsându-se imediat într-un genunchi și deschizând focul.

A tras la foc automat, golindu-și magazia de 30 de cartușe în câteva secunde.

— Grenade! a strigat Nielsen când *barghest* a șarjat.

---

[11] Carl Gustaf – armă antitanc fără recul, calibrul 84 mm.

[12] MAARS - Modular Advanced Armed Robotic System – sistem robotizat modular cu arme avansate.

[13] **M202 FLASH** (**FLame Assault SHoulder**) – lansator portativ/de pe umăr de rachete incendiare de 66 mm, compus din patru tuburi.

Proiectilele HEDP au zburat prin aer, fiecare lovind în picioarele din față ale bestiei. Nielsen simțea căldura intensă a exploziei produsă la o distanță atât de mică. A început să tragă și el împreună cu Macy, care trimitea din MK48 un șuvoi continuu de gloanțe perforante drept în monstru.

— Morris, folosește tâmpenia aia de pistol cu raze! a răcnit Macy.

— A murit bateria! a răspuns, aruncându-și rucksackul mare cu un blestem.

A acționat telecomanda pentru MAARS-bot, mormăind o litanie profană pe când ajusta comenzile robotului.

— Acum, Morris! Dă-i drumu'! a strigat și Nielsen.

Barghest era aproape peste ei, devenind parcă tot mai mare, și fără să fie stânjenit litrii de sânge și lichid hidraulic negru pe care-i pierdea din răni.

— Al meu e!

Robotul a *ciripit* plăcut, iar lansatoarele de rachete de pe suportul central s-au trezit la viață. Patru rachete incendiare, de 66 mm, au vuit prin aer, lovind în plin una după alta. Picioarele din față ale monstrului au fost retezate. Una dintre rachete a explodat în interiorul *barghest*ului împroșcându-i pe toți cu sânge, mațe și părți mecanice. Scheletul metalic al creaturii a fost expus la vedere, împreună cu cablurile care provocau scântei, și organe aburinde.

*Barghest*ul lipsit de rațiune, a continuat să înainteze ajutându-se doar cu picioarele din spate. *Kill Team* și-a păstrat tirul susținut până ce acesta a ajuns la câțiva pași de ei. S-a oprit în sfârșit, chiar în fața lui Folen, un scârțâit metalic semnalând *moartea* sursei sale primare de energie.

Folen s-a uitat la fălcile masive și însângerate. A chicotit și i-a tras un șut în ochi.

*Barghest*ul s-a întins înainte și și-a înfipt colții în piciorul lui. Folen a răcnit agonic când bestia a început să-și scuture capul dintr-o parte în alta. Piciorul i-a fost smuls din șold, sânge roșu arterial, țâșnind prin aer.

Și ceilalți au început să strige, băgând gloanțe în capul creaturii până ce acesta s-a transformat într-un terci roșu-negru pe dalele sparte.

Nielsen a venit imediat lângă Folen. Soldatul a strâns brațul sergentului, privindu-l cu un amestec de amărăciune și supărare.

— Nielsen… Spune-i soției mele…

Sergentul i-a strâns mâna.

— O voi face, Foleen. Promit.

— Nu… ascultă. Spune-i soției mele să… - Nielsen se aplecă, până ce buzele lui Folen au fost lângă urechea sa - … *fuck* Trump.

— Fir-ar să fie, a izbucnit Nielsen, ridicându-se când Folen a chicotit scurt înainte de a muri. Macy câtă *ammo* ți-a mai rămas?

— Am *Winchester*ul, a răspuns Macy, aruncându-și la pământ MK48. Voi lua LAW[14]-ul lui Folen. Și M4, ca să am cu ce să mă sinucid când totul se va termina.

— Bună idee.

Se întoarse spre Morris, și-i arătă cadavrul imens ce bloca coridorul.

— Nu-l putem ocoli. Mai este vreo altă cale să ajungem în sectorul bionic?

— Da. Trebuie să ne întoarcem puțin, dar vom ajunge acolo repede, dacă ne grăbim. Urmați-mă!

Sectorul bionic era la fel de mare ca un centru de comandă de nivel brigadă, așa cum văzuse Nielsen. Ecrane imense acopereau pereții. Erau mai multe rânduri de birouri și ceva ce semăna cu un laborator într-o încăpere separată, aproape de capătul estic al sectorului. Nu se vedea nici un semn de violență, cum erau peste tot în Centru; totul era nemișcat – o liniște aproape senină.

— Ar fi bine să mă propui pentru o *Bronze Star*[15] cu *Valor*[16], îi spuse Macy lui Morris, luând o poziție defensivă în spatele unui rând de birouri.

Și-a luat LAW, a extins tubul rachetei, și l-a pus ușor pe umăr.

— Voi contesta orice propunere de medaliere ar face pentru tine, a replicat Nielsen, îngenunchind în spatele birourilor din partea cealaltă a lui Macy. Ai o atitudine greșită. Poate că vei obține un certificat de participare. Poate.

— OK, *doamnelor*, spuse Morris de la unul dintre computere, la care tasta furios. Am trimis comanda de întoarcere acum un minut. Tot ce avem acum de făcut este să așteptăm.

Abia îi ieșiseră cuvintele de pe buze când solida ușă de oțel prin care intraseră a căzut laolaltă cu o mare parte din zid. *Barghest*ul rămas a năvălit înăuntru, direct către Morris și consola de control. Nielsen a blestemat, apăsând trăgaciul lansatorului fără recul, iar Macy a deschis focul cu LAW. Proiectilul lui Nielsen a lovit în laboratorul bionic și a explodat cu un sunet înfundat. Sticla s-a spulberat în toate părțile, bucățile ascuțite silindu-l să se adăpostească.

MAARS-bot a deschis focul cu toate patru mitralierele montate pe șasiu. Gloanțele de 7,62 mm răsunau puternic când penetrau armura subcutanată a monstrului. Gloanțele de calibrul .50 smulgeau bucăți mari din flancurile *barghest*ului. Deși îi lipsea cea mai mare parte din piciorul anterior stâng datorită atacului precis cu rachetă a lui Macy, a reușit să se târască printre rândurile de birouri până la Morris.

A urmat un scurt moment de strigăte panicate, care abia se auzeau peste zgomotele făcute de barajul continuu de gloanțe. Macy a tras cu LAW pe care-l

[14] LAW – light anti-tank weapon – armă ușoară antitanc.

[15] Bronze Star – medalie acordată membrilor Forțelor Armate ale SUA pentru servicii meritorii, sau comportament eroic în combat.

[16] Valor – mic însemn metalic (6,4 mm) sub forma majusculei '**V**' care se atașează la bareta unei decorații. Subliniază faptul că deținătorul și-a obținut medalia pentru eroism dovedit direct în luptă.

recuperase de la Folen, reușind să distrugă complet partea stângă a cutiei toracice a monstrului. Sânge și lubrifiant presurizat a țâșnit în toate părțile, cabluri sub tensiune care scoteau scântei când se loveau unul de altul.

S-a întors cu fața către ei ținând în fălci o parte din ce mai rămăsese din Morris. Consola la care acționase soldatul SF era distrusă, fără putință de a mai fi reparată. *Barghest* a urlat, aruncând prin aer o bucată din piciorul lui Morris.

— *Fuck you!* s-a răstit Nielsen, apăsând trăgaciul lui M320.

Grenada de 40 mm l-a lovit peste bot cu un scârțâit de metal răsucit. Macy a armat și aruncat una după alta două grenade, ambele explodând sub abdomenul mare al monstrului.

MAARS-bot a continuat să-și trimită șuvoiul de tungsten și plumb. Țintă a unei asemenea puteri de foc, pielea exterioară a *barghest*ului a fost zburătăcită în franjuri până ce a rămas la vedere doar scheletul metalic. Acesta a răsturnat robotul pe o parte și a continuat să-l lovească cu sălbăticie cu labele puternice.

— MAARS-bot, nu! a strigat Macy. Salvează-te, prietene!

Robotul a răspuns cu o *ciripitură* slabă, înainte de a exploda trimițând în toate părțile o ploaie de bucăți metalice ascuțite.

Barghest s-a întors asupra lui Macy. Infanteristul s-a dat înapoi precipitat, trăgând rafale scurte, bine controlate în botul bestiei ce înainta către el. S-a împiedicat de un monitor de computer și a căzut. *Barghest* a urlat, ridicându-se pe picioarele din spate, gată să-i dea o lovitură zdrobitoare.

Proiectilul de 83 mm ce-i mai rămăsese lui Nielsen l-a lovit în coaste, în partea dreaptă, detonând cu tunetul unui mortier. A spulberat monstrul din interior către exterior. Partea superioară a trupului s-a lovit de tavan, împrăștiind sânge peste tot. O clipă mai târziu a căzut pe podea, cu ochii uitându-se parcă acuzatori la ucigașul său.

Sergentul s-a apropiat șchiopătând de Macy și l-a ajutat să se ridice. Acesta s-a uitat la cadavrul secționat în două, apoi și-a întors ochii la Nielsen:

— Ăsta-i un rahat!

SFÂRȘIT

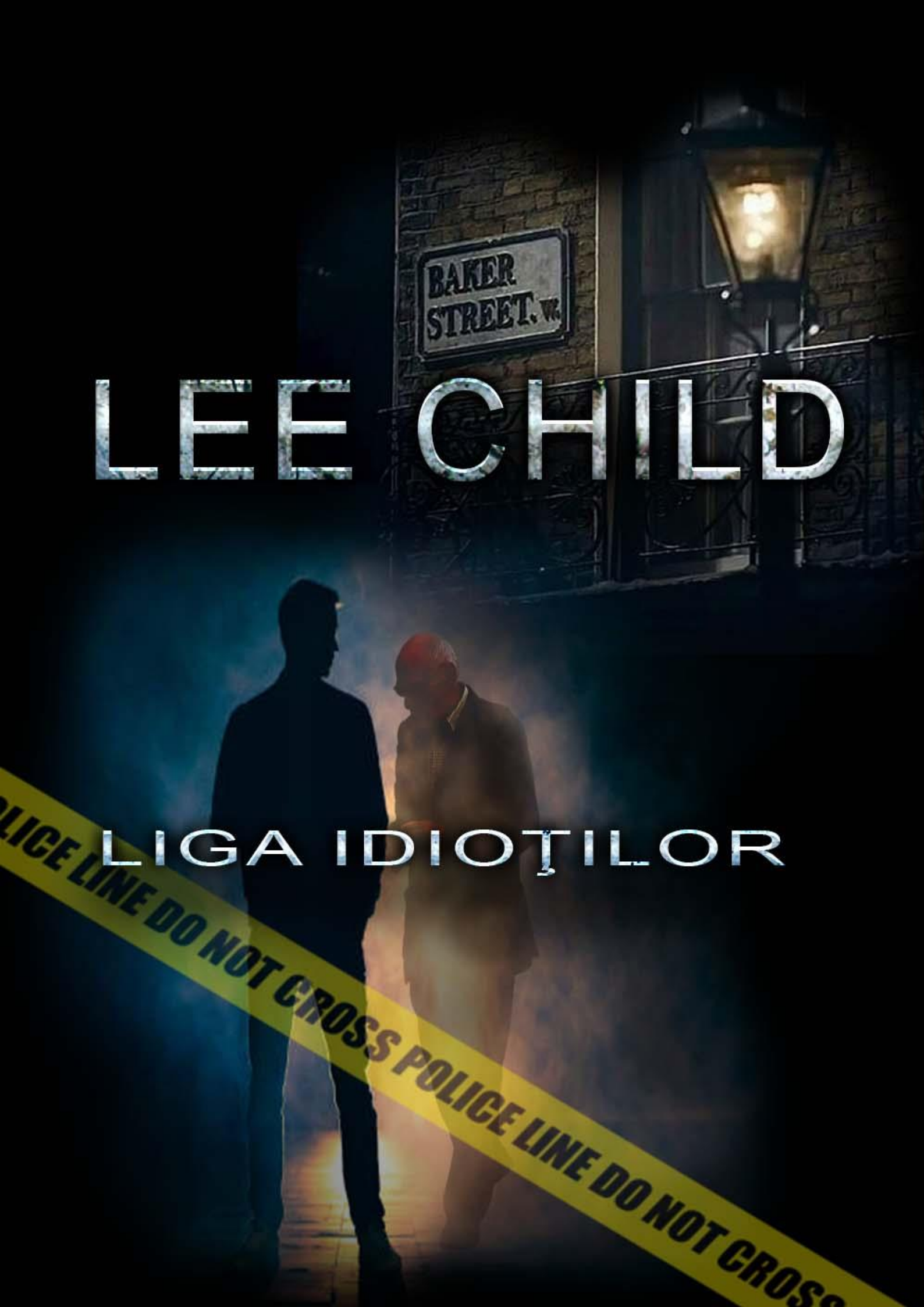
BAKER
STREET. W.
LEE CHILD
LIGA IDIOŢILOR
POLICE LINE DO NOT CROSS POLICE LINE DO NOT CROSS

LEE CHILD

LIGA IDIOŢILOR

Titlul original: *The Bone-Headed League, 2011*
Traducerea: Ştefi Todo

În sfârşit FBI-ul a făcut ce trebuia: a trimis anglofilul în Anglia. La Londra, mai exact, pentru un serviciu de trei ani la ambasada din Grosvenor Square. Plăcerile acolo erau multe, iar îndatoririle erau uşoare. Cei mai mulți agenți făceau verificări de fond ale solicitanților de viză şi ale potențialilor emigranți şi erau atenți la problemele internaționale, dar eu colaboram cu Poliția Metropolitană din Londra când cetățenii americani erau implicați în infracțiuni locale, fie ca victime, fie ca martori, fie ca făptaşi.

Am iubit fiecare minut, aşa cum ştiam că va fi. Iubesc acel fel de muncă, iubesc Londra, iubesc felul de viață britanic, iubesc teatrul, cultura, pub-urile, distracțiile, oamenii, clădirile, Tamisa, ceața, ploaia. Chiar şi fotbalul. Mă aşteptam ca totul să fie bine şi a fost totul bine.

Până când…

Am petrecut o miercuri dimineața umedă de februarie ajutând, aşa cum făceam adesea, la ştampilarea actelor de imigrare, apoi am fost salvat de un telefon de la un sergent de la Scotland Yard, cerându-mi, în numele inspectorului său, să particip la investigarea unei crime la nord de Wigmore Street şi la sud de Regent's Park. La numărul 200 de pe Baker Street, mai exact, ceea ce a fost destul să facă să-mi tresară inima de anglofil, deoarece orice anglofil ştie că adresa ficțională a lui Sherlock Holmes era 221B Baker Street. Era foarte posibil să trebuiască să lucrez chiar sub fereastra fictivă a marelui detectiv.

Şi aşa a fost, precum şi sub multe alte ferestre, deoarece scenele crimelor din metropolă sunt întotdeauna fantastic de elaborate. Avem la televizor *CSI*, unde rezolvă totul în patruzeci şi trei de minute cu ADN-ul, iar poliția metropolitană are ofițeri la scena crimei care petrec patruzeci şi trei de minute închizând străzile şi deviind trecătorii, înainte să petreacă patruzeci şi trei de minute trăgându-şi pe ei costume Tyvek şi cizme Tyvek şi capişoane Tyvek, înainte să petreacă patruzeci şi trei de minute întinzând benzi cu TRECEREA

OPRITĂ între stâlpi de electricitate şi grilajul gardului, înainte să petreacă patruzeci şi cinci de minute ridicând corturi albe şi ascunzând orice ar putea atrage interesul cuiva. Rezultatul a fost că am găsit o imitație acceptabilă a unui circ în călătorie, deja ridicat în acel loc, atunci când am ajuns acolo.

Era un cordon, bineînțeles, cu mai multe straturi în adâncime şi am trecut prin ele arătând legitimația de la Departamentul de Justiție şi menționând numele inspectorului, care era Bradley Rose. L-am găsit şi pe el, mergând încoace şi încolo pe trotuarul umed, la câțiva metri la sud de cel mai mare cort alb. Era un bărbat scund, dar masiv, fără cravată, având ochelari şi cu capul ras. Era un prinzător de hoți londonez de modă veche, care vorbea domol, dar în acelaşi timp nerăbdător cu prostiile, pe care propriul departament i le furnizase în cantități exasperante.

Şi-a îndreptat degetul spre cort şi a spus:

— Bărbat mort.

Am aprobat din cap. În mod clar n-am fost surprins. Nici chiar poliția metropolitană nu folosea corturi şi costume Tyvek pentru furturi de poşete.

A arătat iar cu degetul şi a spus:

— American.

Am aprobat iar din cap. Ştiam că Rose era perfect capabil să determine asta după amprenta dentară sau haine sau pantofi sau stilul frezei sau forma corpului, dar, de asemenea, ştiam că nu m-ar fi implicat oficial fără un indiciu mai clar. Şi, ca şi cum ar fi răspuns la întrebarea nepusă, a scos din buzunar două pungi de plastic pentru probe. Una conținea un paşaport albastru american deschis şi cealaltă conținea o carte de vizită albă. Mi-a dat ambele pungi şi a arătat iar cu degetul şi a spus:

— Din buzunarele lui.

Ştiam că nu trebuie să ating dovezile. Am întors pungile pe o parte şi pe alta şi am examinat ambele probe prin plastic. Poza din paşaport arăta un bărbat ursuz, palid, cu pleoapele lăsate peste ochii care arătau atât evazivi cât şi provocatori. Mi-am ridicat privirea şi Rose a spus:

— Probabil el e. Mutra se potriveşte cu fotografia, destul de mult.

— Ce l-a ucis? am întrebat eu.

— Un cuțit sub coaste, a spus Rose.

Numele de pe paşaport era Ezekiah Hopkins.

— Ai mai auzit vreodată de un nume ca ăsta? a întrebat Rose.

— Hopkins? am spus eu.

— Nu, Ezekiah.

M-am uitat în sus la ferestrele de deasupra mea şi am spus:

— Da, am auzit.

Locul naşterii era în Pennsylvania, SUA.

I-am dat paşaportul înapoi lui Rose şi m-am uitat la cartea de vizită. Era imposibil să-mi dau seama fără să pun mâna, dar părea ceva ieftin. Material subțire, fără textură, imprimare netedă, fără ştanțare. Era genul de lucru pe care oricine poate să-l comande online, o mie de bucăți pentru câteva lire. Pe ea scria HOPKINS, ROSS & SPAULDING, de parcă era un fel de parteneriat cu numele ăsta. Nu exista nicio indicație despre afacerea în care erau implicați. Era un număr de telefon, cu prefixul zonei 610. Estul Pennsylvaniei, dar nu Philly. Adresa de pe cartea de vizită spunea simplu LEBANON, PA. La est de Harrisburg, după câte îmi aminteam. Zona corectă pentru codul 610. N-am fost niciodată acolo.

— Ai sunat? am întrebat eu.

— Asta-i treaba ta, a spus Rose.

— Nu va răspunde nimeni, am spus. Pun pariu că e un număr fals.

Rose s-a uitat lung la mine şi a scos telefonul.

— Ar fi bine să fie fals. Nu am bani pentru convorbiri internaționale. Dacă răspunde cineva în America mă va costa un braț şi un picior.

A tastat 001, apoi 610, apoi următoarele şapte numere. De la doi metri distanță am auzit vocea înregistrată de la compania de telefonie care anunța că numărul nu este alocat. Rose a închis şi s-a uitat din nou la mine.

— De unde ai ştiut? a întrebat el.

— *Omne ignotum pro magnifico*, am spus.

— Ce-i asta?

— Latină.

— Pentru ce?

— Orice lucru inexplicabil pare magnific. Cu alte cuvinte, un magician bun nu-şi dezvăluie trucurile.

— Acum eşti un magician?

— Sunt un agent special FBI, am spus.

M-am uitat din nou în sus. Rose mi-a urmărit privirea şi a spus:

— Da, ştiu. Sherlock Holmes a locuit aici.

— Nu, nu-i aşa, am spus. N-a existat. A fost inventat. Ca şi aceste clădiri. În zilele lui Arthur Conan Doyle, Baker Street avea numere până la optzeci. Sau poate o sută. Restul era o stradă de țară. Marylbone era un orăşel separat, la doi kilometri.

— Am fost născut în Brixton, a spus Rose. Nu ştiam nimic despre asta.

— Conan Doyle a inventat numărul 221, am spus. Ca în filmele şi serialele în care se inventează numerele de telefon pe care le vezi pe ecran. Şi plăcuțele de înmatriculare la maşini. Aşa încât să nu cauzeze probleme oamenilor reali.

— Care-i punctul tău de vedere?

— Nu sunt sigur, am spus. Dar trebuie să îmi dai paşaportul. Când termini cu el, vreau să spun. Pentru că probabil e şi el un fals.

— Ce se întâmplă aici?

— Unde locuieşti?

— Hammersmith, a spus el

— Există vreo bibliotecă în Hammersmith?

— Probabil.

— Du-te şi împrumută o carte. *Aventurile lui Sherlock Holmes*. A doua poveste. Se numeşte „Liga roşcaților”. Citeşte-o în seara asta şi voi veni mâine dimineață să te văd.

Vizitarea Scotland Yard-ului e întotdeauna o plăcere. E o bucată de istorie. E şi o bucată de viitor. Scotland Yard e un loc foarte modern în zilele astea. Plin de computere. Plin de oameni care le folosesc.

L-am găsit pe Rose în biroul lui, care nu era altceva decât un spațiu deschis înconjurat de mobilă. Ca fortul unui copil.

— Am luat cartea dar încă n-am citit-o, a spus. Am de gând să o citesc acum.

A arătat spre o carte groasă de pe birou. Ca să-i las timp, am luat paşaportul lui Ezekiah Hopkins şi l-am dus la ambasadă să-l testez. Era un fals, dar foarte bun, cu excepția unor greşeli atât de evidente încât trebuiau să fie deliberate. Ca nişte ironii sau provocări. M-am întors la Scotland Yard şi Rose a spus:

— Am citit povestea.

— Şi?

— Toate acele nume sunt acolo. Ezekiah Hopkins şi Ross şi Spaulding. Şi, de asemenea, Lebanon, Pennsylvania. Şi Sherlock Holmes spunea cuvinte în latină, ca şi tine. Se pare că era un om educat.

— Şi despre ce era povestea?

— O capcană, a spus Rose. A fost elaborat un şiretlic prin care un anumit domn Wilson a fost ademenit în mod regulat să părăsească locul său normal de muncă pentru o perioadă de timp previzibilă, astfel încât în absența lui se putea realiza o treabă ilegală de o anumită sensibilitate.

— Foarte bine, am spus. Şi ce ne spune nouă povestea?

— Nimic, a spus Rose. Absolut nimic. Nimeni nu m-a ademenit pe mine să părăsesc locul meu de muncă. Ăsta *era* locul meu de muncă. Merg oriunde sunt oameni morți.

— Şi?

— Şi dacă ei *au încercat* să mă ademenească, nu ar fi lăsat indicii în prealabil, nu-i aşa? Nu mi-ar spune asta în avans. Vreau să spun, care ar fi scopul acestui lucru?

— S-ar putea să aibă un scop, am spus.

— Care?

— Dacă ar fi doar un străin înjunghiat până la moarte pe Baker Street, ce-ai face mai departe? am întrebat eu.

— Nu prea multe, să fiu sincer.

— Exact. Doar unul din multe alte chestii de genul ăsta. Dar *acum* ce ai de gând să faci?

— Am de gând să aflu cine face mişto de mine. În primul rând, mă duc înapoi să fiu sigur că n-am ratat alte indicii.

— *Quod erat demonstrandum*, am spus.

— Ce-i asta?

— Latină.

— Pentru ce?

— Te-au ademenit. Au reuşit în ceea ce au hotărât să facă.

— M-au ademenit de la ce? Nu fac nimic important la birou.

A insistat să meargă. Ne-am dus înapoi pe Baker Street. Corturile erau încă acolo. Benzile încă fâlfâiau. Nu am găsit alte indicii. Aşa că am studiat contextul, fizic, căutând felul de infracțiuni grave care ar putea apărea în cazul în care oamenii care aplicau legea ar fi fost distraşi. Nu am descoperit nimic. Pe acea parte din Baker Street era muzeul oficial Shelock Holmes, figurile de ceară, o mulțime de magazine fără nicio importanță şi câteva bănci, dar băncile erau oricum falimentare. Aruncarea uneia în aer i-ar fi făcut o favoare considerabilă.

Apoi Rose a vrut o carte care să explice diversele referințe despre Sherlock Holmes cu mai multe detalii, aşa că l-am dus la Biblioteca Britanică din Bloomsbury. A petrecut o oră cu un compendiu adnotat. A fost distras de erorile geografice pe care le-a făcut Conan Doyle. A început să creadă că povestea pe care o citise ar putea fi abordată oblic, ca şi cum ar fi fost scrisă codificat.

În continuare ne-am petrecut restul săptămânii studiind. Joi, vineri, sâmbătă. Pe puțin treizeci de ore. Nu am ajuns nicăieri. N-am făcut niciun

progres. Dar nu s-a întâmplat nimic. Niciunul din celelalte cazuri ale lui Rose nu s-a dezlănțuit şi nivelul crimelor din Londra nu a crescut. Nu au existat consecințe. Niciuna.

După ce au trecut săptămânile atât Rose cât şi eu am uitat chestiunea. Şi Rose nu s-a mai gândit niciodată la ea, din câte ştiu. Eu da, bineînțeles. Pentru că trei luni mai târziu a devenit clar că eu am fost cel care a fost ademenit. Interesul meu fusese stârnit şi am petrecut treizeci de ore făcând lucruri distractive pentru un anglofil. Ştiau că asta se va întâmpla, fireşte. Au plănuit bine. Ştiau că voi fi chemat la un american mort şi ştiau cum să pună lucrurile în scenă ca să mă facă să mă mobilizez. Trei zile. Treizeci de ore. Afară din clădire, fără posibilitatea să ajut la ştampilare, nefiind acolo să observ cum plăteau educația copiilor aprobând vize care ar fi trebuit respinse pe loc. Şi aşa patru persoane anume au pătruns în State, şi aşa au murit trei sute de oameni în Denver, şi aşa am ajuns – incapabil, în lumina rece a zilei, să-mi dovedesc inocența naivă – să stau singur în Leavenworth în Kansas, unde, din întâmplare, una dintre puținele cărți pe care le permite închisoarea este *Aventurile lui Sherlock Holmes*.

SFÂRŞIT

William Mitchell

Spiritul Dunei

William Mitchell

SPIRITUL DUNEI

În traducerea lui ***Sorin Panait***

EPISODUL II
Capitolul 8

> Pentru a cunoaşte starea multiversului înainte şi după Zeul Tiran, imaginați-vă o clepsidră. Rolul lui reprezintă ideea antică a unui buştean cheie, fiind în acelaşi timp buşteanul ce blochează râul şi eliberatorul valului după aceea. Istoria a făcut loc viziunii lui, a devenit ca o piramidă inversată care duce la Zeul Tiran, aşa cum trecutul devine ceea ce el eliberează în sus în grămada de nisip. Ființa lumii a ținut aproape de această exactă formă a viitorului în care trăim acum. Iar agenda ascunsă este mai evidentă decât ar bănui mulți: viitorul lui este executat de noi, într-un mod care ne găseşte producându-ne noi înşine trecutul. Zeul Tiran devine punctul nul geometric la intersecția a două piramide opuse, care-şi croieşte drumul prin viitor în timp ce este ancorat în baza sa, umanitatea, şi deschis celui mai mare potențial al nostru.
>
> Lecturile Sheeanei pentru ghola Muad'Dib.

Deşertul sudic era căminul unor furtuni de nisip de neimaginat după standardele pierdutului Dune. Aici pe acest Spirit al Dunei, deşertul sudic se întindea la marginea largii mări sudice de dune, unde terenul deschis permitea vânturilor să crească în viteză până devastau granițele vestice cu furtuni de nisip constante. Sheeana şi două duzini de surori făcuseră această zonă o casă constantă în cadrul unei agende pe care o construise pentru ele. Deşertul sudic era casa celor mai activi viermi de nisip şi surselor multor erupții de mirodenie. Iar Marea Dunei era locul unde Tleilaxu fuseseră foarte ocupați de cel puțin câteva săptămâni.

Sheeana se gândea la originile ei Atreides mai mult decât o făcuse vreodată când era Bene Gesserit. Aici, în inima deşertului, monitorizarea progresului viermilor de nisip o făceau constant conştientă de destinul ei, atât personal cât şi istoric. Surorile care o urmau ştiau că avea o viziune, iar mirodenia ingerată constant de toate permitea liniilor să se estompeze întrucâtva, amestecând dorințele ei cu dorințele lor. Ea le ghida în această frontieră nebunească aşa cum un sculptor modela lutul ud.

Talentul a fost mereu în oameni. Trebuia doar să ne întâlnim cu Mirodenia ca să eliberăm ceea ce era încuiat.

Muad'Dib schimbase totul. Muad'Dib dăduse naştere el însuşi Zeului Tiran, o prăbuşire neaşteptată a programului de selecție al Bene Geserit. Acesta era deja un motiv suficient pentru a o rupe cu calea Bene Gesserit.

Rebecca este Bene Gesserit, aici ea poate continua munca lor aşa cum au făcut mereu Bene Gesserit. Apoi, Murbella se va descurca bine adunând bucățelele. Murbella este propriul ei soi de artist, gena sălbatică cere ca ea să fie aşa.

În deşert, visele veniră la Sheeana. Aveau să acapareze momentul, şi ea nu ştia dacă erau imaginare sau reale. Se văzu împreună cu Murbella, dincolo de bula multiversului care adăpostea Spiritul Dunei. Sheeana nu-şi putea da seama dacă vedea visul sau era creat de ea. Şi cu acest gând, ca şi cum ar fi fost într-un vis, era alături de Murbella şi în contact cu dilema ei...

Pentru Murbella era o vreme de contemplare în miezul unei crize. Cei cu Multe Fețe încălcau din ce în ce mai mult ultimele sectoare umane ale Vechiului Imperiu. Câte surori fuseseră pierdute în timpul asalturilor lor neobosite? Faptul că recurgeau la orice mijloace, arzătoare de planete sau arme bionice, pentru a-şi extinde influența era dincolo de orice strategie.

Sunt ca insectele. Dar aceste insecte au un scop! Mai mult decât stupul lor, care este motivul lor? Care este scopul lor, să umple spațiul locuibil cu propria lor formă de biologie metamorfică?

Murbella mergea prin Canonicat, care arăta mai mult ca un câmp de bătălie decât ca un cămin al surorilor. Asistenta ei personală, Laeona, arăta trăsăturile genetice dure ale moştenirii ei de Onorată Matre. Imediat sub aceste trăsături tinere erau trăsăturile lor comune Bene Gesserit.

Aceasta are în mod special o asemănare cu Hwi Noree.

Asta era ciudat, din moment ce Hwi nu dăduse vreodată naştere la copii. Oricum, arheologii genetici cernuseră nisipurile originalei Dune pentru a găsi câteva celule folosibile ale miresei Tiranului pentru propriul lor program de înmulțire.

Hwi Noree era Ixiană, de pe timpul când Ix şi Păstrăvăresele post-Leto erau unite.

Murbella se gândi la faptul că azi nu mai exista vreo sectă a Păstrăvăreselor. Se gândi la viziunea ei, cea în care era pe Terra şi asculta mesajul păstrăvului. Tot aşa cum un cult străvechi şi acum uitat numea cândva această planetă Pământ, leagănul umanității, un popor străvechi de pe Pământ numea terenul cândva fertil dintre cele două râuri ecuatoriale Tigru şi Eufrat – semiluna fertilă. Aceste locuri pot dispărea din univers, dar rămân în noi şi, prin modelarea noastră, continuă să îşi manifeste prezența în viitor.

Expresia feței Laeonei arăta expresia pe care o proiecta Murbella. *Acesta e secretul! Ştiu pe ce cale să-mi duc surorile!* Laeona întrebă, „Maică Superioară, s-a întâmplat ceva rău?"

Murbella răspunse, „Dimpotrivă, Soră, totul este deodată bine...”

Momentul se estompă, iar Sheeana se regăsi înapoi în deşert, la periferia revelației Tleilaxu. Surorile ei se mişcau în ritualul de zi cu zi, care era obiceiul aici în adâncul deşertului, în timpul unei furtuni de nisip de o asemenea intensitate. Gânduri despre Leto îi umplură conştiința. Leto însuşi realizase că talentul nativ nu era de ajuns – de aceea o prăsise pe Siona.

Acum suntem cu toții copiii Sionei.

Se gândi la programele de prăsire. Chiar existaseră asemenea lucruri? Ar putea măcar să existe azi o asemenea noțiune naivă? Un om ar putea să fie reanimat din celule de 5000 de ani vechime. Un om ar putea fuziona cu un vierme de nisip. O rasă de Maeştri Dansatori Față poate schimba corpul şi poate elibera conştiința? Leto avea nevoie de programul de prăsire ca o reparație, în timp ce respingerea acelei căi de către Muad'Dib a asigurat o opțiune diferită, doar recent realizată de Sheeana.

Şi acum că l-am reînviat pe Muad'Dib, am o poziție unică.

Această aventură în deşert a servit multor scopuri. O echipă de surori fusese trimisă să aducă filtrele de mirodenie aşezate în nisip, în timp ce Sheeana condusese acest al doilea grup să descopere ce aveau de gând Tleilaxu. Sheeana le dăduse lui Scytale şi Tleilaxu o fărâmă de libertate pe luna lor Novo Tleilax în schimbul ghola Paul. Doar o dată, în toți anii care trecuseră pe această nouă Dune, trebuise Sheeana să intervină în acțiunile consiliului Tleilaxu. O mică echipă condusă de Teg pe Novo Tleilax pentru a rezolva problema.

Fără ghola ale lui Leto! Nu se folosesc celulele Ghanimei sau Jessicăi în tancurile axlotl!

Sheeana distrusese ultimele celule ale lui Leto, şi-l adusese pe Scytale în pragul morții ca să-i dea o idee despre importanța judecății lui în construcția tancurilor axlotl. Acum Scytale punea la cale o construcție în adâncul deşertului, care fusese inaccesibil pentru o vreme din cauza furtunilor. Tleilaxu aleseseră o zonă calmă în miezul celor mai crâncene furtuni de nisip pentru a debarca un număr neştiut de Dansatori Față Hibrizi şi replicatori pe Spiritul Dunei, pentru un scop încă nedescoperit. Sheeana trimisese un mesaj lui Teg cu sora Isha referitor la descoperirile lor şi o schimbare se abătu asupra ei privind în vânturile de nisip dure.

Shaitain îmi ştie gândurile. Şi eu sunt una cu Shai-Hulud.

Posibilități diferite păreau acum să se întâlnească şi să se despartă într-un mod cu care se obişnuia. Ea conducea umanitatea pe o altă cale decât Poteca de Aur. Acum că idea unei căi pentru umanitate fusese stabilită de către Leto, Sheeana realiză că cea aleasă de el era doar una din multe poteci.

Să devină un Vierme de Nisip!

Sheeana începu să realizeze intențiile Zeului Tiran. Acuzase Bene Gesserit pentru că nu porniseră pe Poteca de Aur pe care el o inițiase prin auto-sacrificiu, deşi Comunitatea Surorilor văzuse desigur nevoia de o

asemenea Cale pe care să păşească umanitatea. Mai mult, Leto prevăzuse căderea Comunității Surorilor.

Noua Comunitate a Surorilor a Murbellei va deveni în cel mai rău caz o birocrație. Cel mai bun lucru la care poate spera este o şcoală cum n-a mai fost alta, cu toate punctele tari ale familiei şi nici o slăbiciune.

Înțeleg visul lui Leto. Fiecare din noi îl facem chiar acum posibil.

Sheeana putea urmări mare parte din raționamentul lui Leto în devenirea unul cu viermele de nisip. Începu să vizualizeze timpul când făcuse prima dată transformarea. Păstrăvul de nisip, micii Făuritori, se mişcau în mod natural spre încapsularea apei, iar Leto folosise această tendință naturală în avantajul său. Ei îi acoperiseră încet corpul, şi în timp corpul lui se adaptase. Cu trecerea secolelor (câtă atenție la un proces atât de lent!) visul lui fusese îndreptat continuu spre un fel de prefecțiune nefirească. Sheeana plângea când se gândea la ceea ce abandonase Leto (ce durere îndurase) în stabilirea Potecii de Aur. Asemenea vise deja îi veneau Sheeanei. Avusese o sclipire a lui Arafel, norul de întuneric de la capătul universului, şi era sigură în anumite feluri că deşi putea indica faptul că Poteca de Aur era în pericol, mai erau multe Noi Poteci încă nevisate.

Alunecă în vise, nu în timp ce dormea ci în timp ce mergea, doar ca să se trezească la câteva mile de unde începuse. Alte dăți, visele interveneau în mijlocul unei propoziții, trăind un scenariu elaborat, doar ca să se trezească exact în punctul de unde plecase, fără să arate vreo pauză. Un vis, cel mai pătrunzător şi profetic, îi arăta că viitorul determina trecutul în acelaşi timp în care trecutul determina viitorul. Se văzuse pe ea şi surorile ei ca viermi de nisip în viitor, urmare a luptei lor ce le definea acum în trecut, toate Noile lor Poteci separate convergând înapoi spre Poteca de Aur. Simțea că îi dădea Tiranului o şansă să-şi exprime dragostea pentru Hwi Noree, şi că ele toate îi dădeau tânărului Leto ceva pentru care să lupte, o ieşire din umbra lui Muad'Dib. Şi îl văzu pe Duncan acolo. Şi îi văzu pe cei din viitor observându-l pe Duncan. Înainte ca visul să se termine, se văzu pe ea însăşi departe în viitor visând ideea de mirodenie pentru prima dată, creînd-o astfel încât umanitatea să poată țese cărările destinului.

Cine a fost primul care a cunoscut melanjul? Trebuie să aştept atât de mult ca să răspund la această întrebare.

Când visul trecu, sora Maia îi vorbea.

„Maică Superioară, furtuna de nisip va izbucni chiar dincolo de coama aceea din vest."

„Tabăra Tleilaxu va fi acolo," Sheeana învățase să iasă din vis la fel de uşor cum s-ar fi răzgândit cineva.

„Care sunt instrucțiunile tale pentru noi?" Maia avea privirea viselor asupra ei. Sheeana asigurase asta în toate surorile ei prin aprovizionarea constantă cu melanj. „Am văzut ceea ce am putea găsi acolo. Visez... ceva ce nu sunt sigură că înțeleg."

Sheeana o îmbărbătă. „Eşti o Bene Gesserit, aşa că ştii cum să-ți controlezi temerile. Dar te-am eliberat de o parte din asta, aşa că lasă frica să se ridice puțin dacă vrei să înveți din ea.”

Maia aprobă din cap. „Începem?”

Singurul răspuns al Sheeanei fu să continue să meargă spre vest înspre Tleilaxu, surorile ei una cu ea într-un destin împărtăşit.

Maia are nevoie de mai multă dezvoltare. Are temeri şi regrete dar acționează chiar şi aşa. „Mai bine să-mi trăiesc ultimele zile ca om şi să-mi eliberez umanitatea, decât să-mi fie luată de către Cei cu Multe Fețe.”

Capitolul 9

> Aşa cum a fost Dune, aşa va fi din nou! Iar Deşerturile pe care le vedem se retrag, prin voința lui Shaitan, aşa cum a fost stabilit de Muad'Dib. Nu vă temeți, Fremenii mei, căci încercarea este a voastră. Faptul că Deşertul dispare nu înseamnă că trebuie să vă abandonați traiul de deşert. Căci deşertul trebuie să fie în inima voastră, iar vânturile furtunii de nisip ar trebui să fie urletul sufletelor voastre. Iar după ce Deşertul s-a dus iar oamenii devin graşi de apă, va cădea asupra voastră să păstrați credința. Iar credința voastră va fi precum arşița soarelui amiezei. Şi veți ține strâns de căile voastre, ca de scumpetea apei în cele mai fierbinți anotimpuri. Doar atunci deşertul se va întoarce.
>
> -Scrisori reconstituite ale lui Harq Al-Alda către Fremeni

Thunhun se aşează pentru un moment, după ce Yanima explicase transmisiunea de la sora ei, Yeshika. Stăteau în grădina publică de pe Ouadra, nori de furtună deasupra lor şi briza răcoroasă a ploii ce avea să vină. Uruieli slabe ale tunetelor îndepărtate făcură mai uşoară ruperea tăcerii.

”Yeshika nu glumeşte niciodată în felul cum a făcut-o în acea transmisie. Cred că e în pericol.” Yanima se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi.

Thunhun auzise ceea ce spunea ea, dar urmărea un gând pe care ea îl evocase cu câteva momente înainte până atinse o concluzie aproape de Mentat.

”Maeştrii Dansatori Față au infiltrat Consiliul Ixian, sunt sigur. Mai este ceva ce nu ți-am spus. Am făcut nişte cercetări personale în istoria continuă a lui Duncan. Cred că unul dintre ei are abilitatea de a mă vedea cum îl privesc.”

”Ce? Asta nu pare posibil. Care Duncan?”

”DUNCANUL. Duncanul care a trezit amintirile ghola-ului Paul. Fondatorul Idah-Mirabla. Crezi că are ceva de-a face cu Plasa Duncanului?”

După ce el vorbise, Yanima remarcase cât de mult semăna Thunhun cu Duncanii. Nefiind unul din acei Duncan din Şcolile de Renaştere a Duncanilor, cum era Hayt-Idah, putea trece drept o clonă.

Sunt mereu surprinsă că Idah-Mirabla a lăsat o ghola atât de asemănătoare să scape.

Răspunsese la întrebarea lui Thunhun cu o întrebare.

”Care sunt atunci implicațiile Viselor Mirodeniei? Asta e tot ce au nevoie oponenții noştri ca să-şi alimenteze campania împotriva noastră. Vom cădea în marginalitate ca Mesmerismul sau Hipnoza Regresivă.”

”Poate nu avem nevoie de ajutorul lor.”

”Ce ar trebui să însemne asta?”

”Am extrapolat puțin, luând ceea ce am înțeles din faptul că Duncanul ne priveşte şi ceea ce am aflat până acum despre Cei cu Multe Fețe. Dacă Plasa lui Duncan i-a permis să vadă Maeştrii Dansatori Față, şi ştim că, într-un fel, Cei cu Multe Fețe sunt o facțiune a acelui grup, ştim că ei ar putea să-l vadă pe Duncan.”

”Unde vrei să ajungi cu asta?”

”Cred că amenințarea Celor cu Multe Fețe se întâmplă prin spațiu-timp. Perfecțiunea lor în schimbarea formei a trecut dincolo de orice ne-am imaginat. Au găsit un mod de a se răspândi ca un cancer prin prezent, trecut şi viitor. Nu sunt sigur de intențiile lor, sau cum sunt în stare să facă asta, dar nu apare prea bine pentru copiii umanității.”

”Toate acestea ne duc la Yeshika şi Ix.”

”Ix este o răscruce în mai multe feluri.”

”Crezi că orice o face pe Yeshika să fie alarmată are legătură cu Spiritul Dunei?”

”Trebuie să vorbim cu sora ta. Imperatorul Tehnocrat al Ixului ar putea fi nevoit să dezvăluie secretul camuflajului Ixian al acelei planete. Trebuie să aflăm adevărul despre Sheeana.”

Într-o epocă a maşinilor de pliat spațiul şi a mirodeniei sintetice, s-ar crede că o călătorie interstelară ar deveni un eveniment obişnuit. Datorită schimbării modului de a călători în timpurile mitice ale Zeului Tiran, care se făceau doar din voia Lui şi cu alocarea resurselor de către el, călătoriile deveniseră surprinzător de neobişnuite. Sărbătorirea milenară a Şcolilor Păstrăvăreselor fusese o excepție pentru o societate care nu era interesată în călătorii, în ciuda uşurinței cu care deveniseră posibile. Răspândirea tehnicilor de Schimbare a Sinelui cu câteva secole înainte ajutase la declinul dorinței de a călători. Cum spunea vorba populară, ”Nu am fost vreodată acolo, dar am Împărtăşit cu cineva care a fost,” împrumutarea experiențelor altora ducea în sine la o atitudine mai pasivă față de loc.

Totuşi, un oarecare nivel de călătorie era mereu necesar, iar GIOAD reuşea să adune anumite beneficii şi să stabilească precedente de stil care mențineau interesele anumitor Şcoli prin interesele unui anumit număr de indivizi strategici din cadrul Şcolilor cheie. Unele din companiile de

transport ale GIOAD, care se specializaseră în transportul interstelar de bunuri, găseau din ce în ce în ce mai greu oameni care să accepte aceste slujbe, până când au sponsorizat curierii Schimbării Sinelui din regiunile îndepărtate.

Lipsa de cerere şi interesele Şcolilor specializate ale Păstrăvăreselor avuseseră ca rezultat un sistem de călătorie sever reglementat, care făcea să fie dificil pentru oamenii obişnuiți să călătorească în afara lumii. Yanima avea legături cu Înaltul Consul Ixian, iar statutul ei ca soră a Yeshikăi Ampre îi dădea drepturi familiale la un nivel pe care atât GIOAD cât şi Şcolile Păstrăvăreselor îl recunoşteau ca o carte blanche de facto. În câteva zile, Thunhun şi Yanima rezolvaseră problemele atît de repede cât se putea aranja o plecare şi erau în drum spre Ix cu un transportor GIOAD.

Transportorul semăna cu trans-spațialele tradiționale din antichitate, acestea erau pilotate de Piloți Ghildari (călătorii păreau să observe o călătorie mai lină), imaginându-şi mecanica drumului cu ajutorul ultimelor noutăți în Mirodenia sintetică.

Thunhun era nerăbdător să reia Visele Mirodeniei pe timpul plierii spațiului. Împărtăşise Sinele cândva cu un fizician în Multiversuri care pretindea că tehnica de pliere amplifica accesibilitatea liniilor temporale deviate. Piloții Ghildari trebuiau să studieze tehnici elaborate pentru a-şi putea concentra călătoriile printr-o asemenea imensitate de cauzalități.

Thunhun îi spuse Yanimei despre teoria sa, că ar putea fi capabili să perceapă un fel de Zgomot de Vis rătăcit atunci când spațiul se plia.

”Sunt surprinsă că nu ai mai încercat asta până acum,” îl întărâtă Yanima. ”Probabil nu mai eşti atât de curios cum erai când ne-am întâlnit prima dată, cu toată noua recunoaştere la Idah-Mirabla.”

”Când mai călătoreşte vreun individ? Nu am mai avut ocazia înainte.”

”Acum că ai vorbit la Sărbătorile Milenare, sunt sigură că vei fi un oaspete de onoare în întregul univers.” Thunhun zâmbi. Yanima avea deseori acest efect asupra lui, deşi nu Împărtăşeau Sinele atât de mult cum era obişnuit între prieteni.

Noi Visăm despre un trecut în care oamenii vorbeau unul cu altul pentru a comunica. Într-un univers unde Împărtăşirea Sinelui devenise o tranzacție de afaceri, suntem prieteni cu acelaşi interes în această formă străveche de artă.

”Acum vreau să te relaxezi, să nu te concentrezi pe nimic.” Yanima îi luă mâna. ”Relaxează-te şi nu te îndepărta prea mult de mine. Dacă va fi să captăm un Zgomot de Vis prea dur sau fragmentat, te vreau aproape.”

Se ținură aproape până când realitatea alunecă de lângă ei...

...brusc, din toate direcțiile, ei apar în întuneric.

Cei cu Multe Fețe priveau la Multivers prin propriul lor tip de simțuri. Îşi extindeau fiecare gest ca o undă într-un bazin tridimensional, valuri de simțuri extinzându-se în afară, găsind obiectele gândurilor lor comune ca nişte sonare. Ecourile se întorceau ca idei şi impresii, un amestec de lume fizică şi lume a ideilor. Se schimbaseră dincolo chiar de Maeştrii Dansatori Față în mutabilitatea lor, permițând formei şi formatului să sălăşluiască

împreună în ființa lor. Iar amintirea constantă a Indivizilor din care evoluaseră acționa ca un virus limitator, o legătură comună cu noi, pe care Maeştrii Dansatori Față ajunseseră cumva să o respecte, deşi într-un mod care era destul de inuman. Cei cu Multe Fețe vedeau Individul ca propria lor variantă de Păcat Originar. Decăderea lor din mutabilitatea supremă pentru care se străduiau. Căutau eradicarea Indivizilor nu pe baza vreunei răutăți, căutau să-i îndepărteze în rolul lor ca o atracție ciudată de genul Ordinului, care le distrăgea atenția de la Haosul Suprem pe care căutau să-l îmbrățişeze...

...o întrebare în întuneric, voci distorsionate, cheamă şi răspund.

CEREM STATUTUL INDIVIZILOR.

Ne Supunem Cererii Noastre Cu Rapoarte Segmentate Din Sectoare Variate.

(imagini ale lui Duncan şi Scytale într-o zonă, Sheeana şi Leto în alta, Paul, Teg)

(Vocea Sheeanei: ”Cărarea de Aur dezvăluită? Din diversitatea omenirii.”)

RECUNOAŞTEREEA SUPUNERII ACCEPTATĂ. VOM ÎNCEPE...

Valuri de simțuri extinzându-se în jurul concentrării. Ecouri revenite cu idei pe care întrebările le invocaseră. Ei îmbrățişau acest Haos, atât de atenuat de chiar existența Ordinului Indivizilor, trimițându-i pe Cei Cu Multe Fețe prin Multivers în căutarea unui mod de a îndepărta conceptul de Individ. Ei Căutau Eliberarea. Distrugerea noastră mutuală era Jihadul lor. Cei Cu Multe Fețe revedeau ceea ce rezultase, regrupându-se, planificând...

Rapoartele Sectorului Unu arată Şcoala de Păstrăvărese oferind rezistență puternică fiutarilor şi schimbătorilor noştri de formă.

(imagine Murbella, mai multe surori în luptă)

(vocea Murbellei: ”Vreau unul din ei capturat viu. Trebuie să le luăm urma până la creatorii lor.”)

Proiecțiile temporale o arată pe Murbella reuşind cu asistență din partea Vechiului Tleilaxu să CONTINUE umanitatea cu ajutorul concepțiilor ghola şi posibilitatea de a aduce îmbunătățiri.

SUGERĂM STUDIEREA ŞCOLILOR DE PĂSTRĂVĂRESE

Sectorul Doi raportează că se fac paşi pentru descoperirea Spiritului Dunei.

(imagine a Maestrului Dansator Față Lrolan şi Nro Pathay)

Cei din care am evoluat, acei Maeştri Dansatori Față au ales acordul cu Indivizii. Ei privesc Indivizii ca teren solid pentru Sinele de bază. Indicațiile sunt rezistență la Împărtăşirea Memoriilor între mai multe grupuri cheie.

CONTINUĂM OBSERVAREA... ÎNTRERUPERE !

...ochi în întuneric privind înapoi.

CINE NE PRIVEŞTE? RELOCARE IMEDIATĂ A CONCENTRĂRII SPAȚIU-TIMP.

Gesturile produc unde, valurile bazinelor simțite interior, deprivând obiectele de protecția lor comună. Ecouri pălind şi pliate în afara

conştienței, o impresie slabă diminuându-se şi mai mult, un amestec al lumii fizice cu vidul până când nimic... întuneric... liniște... dispărut...

Visul Mirodeniei se sfârşi brusc, în acelaşi moment în care se făcea anunțul că transportorul intra din pliuri în spațiul real. Starea de bună dispoziție de cu câteva momente mai înainte era eclipsată de această revelație cruntă. Atât Yanima cât şi Thunhun rămaseră tăcuți mai multe minute după Visul Mirodeniei.

Yanima rupse prima tăcerea, ”Am fost dați afară forțat din Visul Mirodeniei. Nu ştiu dacă a fost din cauza ieşirii din Pliul Spațial sau dacă acei Dansatori Față au ceva de-a face cu asta.”

”Cei cu Multe Fețe ne-au scos din Vis. Ce mă îngrijorează e cât de bine a coincis ieşirea din Pliul Spațial cu Visul nostru.”

Thunhun gândi următoarea propoziție în tăcere:

Dacă Pilotul Ghildei a fost înlocuit de un Maestru Dansator Față, asta ar explica potrivirea Visului nostru.

Thunhun o apucă pe Yanima şi se apropie de urechea ei. ”Împărtăşeşte Sinele cu Mine.” Şopti asta lipit de capul ei, sărutându-i părul.

Strâns apropiați, permiseră amestecul amintirilor şi experiențelor lor. Puteau să îşi comunice imediat tot ceea ce gândiseră, dar nu doreau să vorbească cu voce tare. Împărtăşirea Sinelui nu permitea secrete şi deschidea posibilitatea ca alții să îți afle secretele dacă Împărtăşeau cu cineva cu care Împărtăşiseşi. Aceasta nu era o vreme pentru secrete.

Yanima şi Thunhun erau curând înlănțuiți în gândurile lor comune...

Fluxul ideilor lui Thunhun o izbi ca un manual tehnic al vieții lui. Idei. Permutări ale acelor idei. Meta-idei.

Maeştrii Dansatori Față sunt în război cu Cei Cu Multe Fețe. Ei țin la Individualitate în timp ce Cei Cu Multe Fețe caută distrugerea ei.

Cancerul a infectat multiversul ca şi cum ar fi fost un individ. Paraziți ai altor paraziți. Cancere în alte cancere. Se întind atât în trecut cât şi în viitor. Fără limite.

Fluxul ideilor Yanimei era grațios, conştient de arta visării, avea estetică. Formă menținută de Grijă.

Maeştri Dansatori Față în Ghildă? Asta înseamnă că Maeştrii Dansatori Față caută să semene câmpiile cunoaşterii cu prezența lor veghetoare. Se ascund în GIOAD. Stau în aşteptare pe Ix. Eram meniți să-i 'descoperim' pe Cei cu Multe Fețe.

Ei ne ajută, să ne mențină în viață. Ei sunt apicultorii. Noi suntem albinele care produc mierea dulce a Individualității şi Sinelui. Ei au nevoie de noi.

La terminarea Împărtăşirii, fiecare rămase cu un sentiment de urgență. Că Ix şi Spiritul Dunei erau înlănțuite într-o cursă care vorbea despre viitorul Individului şi al multiversului. Şi un gând final, personal, între ei doi...

În timp ce treceau din transportor în nava care avea să îi ducă în stația de tranzit de jos, pe Richese, amândoi se întrebau ce însemna să iubeşti pe cineva în asemenea timpuri de restrişte.

Capitolul 10

> Înainte ca tehnica Visării Mirodeniei să poată fi folosită pentru a săpa în trecut după adevărul acțiunilor, fuziunea dintre Bene Gesserit şi Onoratele Matres, realizată de Murbella, era văzută ca rezultat al amenințării iminente a Maeştrilor Dansatori Față întorşi din Dispersie. Întoarcerea a avut mai puțin de a face cu decizia ei, care se baza pe doi factori din trecutul îndepărtat. Murbella fusese condusă spre un concept antic pentru care a ales numele de Şcoala Păstrăvăreselor. Şi a fost condusă acolo de către răutatea pe care bătrânul Harkonnen a reuşit să o imprime Sfintei Alia, de dincolo de mormânt.
>
> - Memoriile Yanimei Ampre

Deoarece avea câteva ore înaintea întâlnirii ei cu dubioşii oaspeți, Murbella petrecu dimineața înarmată cu o nouă armura de luptă care îi amplifica măiestria ei de luptă prana-bindu, deja foarte suplă. Kitrana Blaise o asistă pe Murbella în echiparea cu armura, în timp ce o punea la curent cu noile îmbunătățiri. Blaise fusese promovată de la funcția de Custode al Armelor şi Antrenamentului de Luptă, rol pe care-l deținea de la lupta Bene Gesserit cu Onoratele Matres de pe Taltios, la titlul de Generalal Forțelor Bene Gesserit.

A venit vremea să luptăm cu Cei Cu Multe Fețe.

”În plus față de noile arme modulatoare de plasmă montate la încheieturi, am adăugat un scut bio-magnetic, în cazul în care încearcă să obțină memoriile prin atingere.” Kitrana era călită în luptă şi profundă. Îl întâlnise o dată pe primul Miles Teg în lupta sub acoperire dusă de acesta, în care ea îi echipase trupele cu anumite arme pe care le dezvoltase sora ei.

Antrenamentul Murbellei era deja hipercinetic. Imprimarea sexuală a Onoratelor Matres mergea mai departe decât erotismul, contopea conştiența celulară cu fiecare regiune a corpului ei. Piciorul ei putea lovi într-o situație de luptă fără vreun impuls direct de la creier. Faptul că purta un copil nu îi stânjenea câtuşi de puțin abilitatea de luptă.

Pur şi simplu trebuie să fiu conştientă de uter, să-l protejez de pericol şi să țin de parte stresul situației prin voință. Aduc calmul asupra mea prin voință.

După demonstrație, Murbella şi Kitrana discutară ştirile celor două bătălii recente cu Cei Cu Multe Fețe, una dusă de Bene Gesserit iar cealaltă de Onoratele Matres.

Poate inamicul nostru comun va uni aceste două comunități.

Murbella şi Onoratele Matres. Era o idee complexă pentru ea, fiind crescută de surori renegate care perfecționaseră varianta lor deviată a tehnicilor Bene Gesserit în cei două mii de ani ai Dispersiei.

Odată ce ne-am antrenat ca Onorate Matres şi intrăm în modul de luptă, vai tuturor celor ce stau în calea noastră.

În timp ce mergeau să-şi primească oaspeții, Kitrana îi comunică faptul că avanpostul Bene Gesserit de pe Chasuba fusese nimicit şi doar câteva surori supraviețuiseră.

Kitrana interpretă tăcerea Murbellei ca dezaprobare a efortului ei de război, ”Te asigur, Maică Superioară, că fiecare mişcare a Maeştrilor Dansatori Față a fost sub supraveghere constantă. Măcar cu atât ne-am ales din acest sacrificiu.”

Murbella nu se obosi să se îmbăieze sau să se schimbe într-o ținută mai formală pentru întâlnirea ei cu trimisa Onoratelor Matres.

În timp ce Kitrana citea statisticile celor mai recente două victorii ale inamicului comun, Murbella îşi împărțea planurile în posibile şi probabile. Ştia că Sheeana plănuia probabil cea mai radicală schimbare pe care o văzuse Universul. Rebecca, plecată cu Sheeana în pliurile non-spațiului, devenise singura legătură cu vechiul ordin Bene Gesserit şi cu noua Comnitate a Surorilor care avea să apară dacă vreuna din ele avea să supraviețuiască Celor Cu Multe Fețe.

Mă cramponez de idea că Rebecca e încă o adevărată Bene Gesserit, pentru că sigur Sheeana nu este. Şi nici eu.

Gândurile ei fuseseră la Sfânta Alia, sora lui Muad'Dib, şi tragica ei moarte care izvorâse zeci de religii majore şi sute de culte de-a lungul timpurilor.

Nu trebuie să le dezamăgesc pe Onoratele Matres sau pe Bene Gesserit aşa cum am dezamăgit-o pe ea. Există un răspuns pentru cele care reprezintă marginea şi ruptura unei societăți. Răspunsul e să le aduc la centru.

Murbella se concentrase pe acest moment ca fiind zorii unei integrări între cele două lumi ale sale. În timp ce Kitrana termina raportul, două surori le flancară înainte de a intra în sala de recepție.

Murbella aruncă o privire către Kitrana. ”Am cerut să nu am escortă.”

Kitrana avea răspunsul pregătit. ”Cu tot respectul, Maică Superioară, în rolul meu de comandant militar am considerat ce e în interesul tău şi am ordonat escorta eu însămi.”

Murbella aprobă din cap.

Măsuri drastice pentru vremuri întunecate.

În sala de recepție stătea Onorata Matre Guerin şi două tovarăşe cu aspect periculos. Guerina o cunoscuse pe Regina Păianjen pe care o deposedase Murbella şi reprezenta facțiunile mai conservatoare, rezistente la schimbare.

Trebuie să înfrâng voința acestei Guerina astăzi.

Întîlnirea nu servea decât la a o plictisi pe Murbella privind cât de greşit era cadrul filosofiei Onoratelor Matres.

Sunt gonite din Dispersie într-un exod în masă, o întoarcere forțată de frica lor de Maeştrii Dansatori Față, care sunt doar începutul haosului mai mare.

Ar fi fost bine să fi păstrat unele din vechile zicale Bene Gesserit.

”Există facțiuni între Onoratele Matres. Unele te-ar vedea ca Marea onorată Matre, în timp ce altele văd calea ta ca fiind slabă şi caută să-ți uzurpe poziția.”

”Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?” Făcu un gest către cele două surori ce o flancau, gata să ucidă în orice moment. ”Ai venit să implori ajutor şi acum îmi pui la îndoială puterea.”

Escortele Guerinei se pregătiră pentru un posibil incident, dar Onorata Matre le făcu semn să stea pe loc. ”Spun doar ceea ce se aude printre cele din Întoarcere.”

Murbella ridică Vocea strategic. Acum vorbeşte conducătoarea Bene Gesserit şi a Onoratelor Matres ! ”Nu voi da atenție nici uneia din aceste vorbe negândite.” Vocea reveni la normal. ”Facțiunile Onoratelor Matres care sunt împotriva mea nu vor ajutorul verişoarelor lor Bene Gesserit?”

Murbella se întoarse către Kitrana. ”Cîte lumi ale Onoratelor Matres au fost distruse până acum?”

Kitrana extrase datele din arhiva sa de Mentat. ”Conform ultimelor rapoarte din această dimineață, lumea Alcius a Onoratelor Matres tocmai a căzut, aducând numărul de lumi ale Onoratelor Matres distruse la treizeci şi patru.”

Treizeci şi patru de lumi distruse, sute de miliarde de vieți sfârşite sau asimilate, şi javrele astea îmi pun la îndoială conducerea.

Guerina îşi aplecă capul auzind numerele.

Culoarea dispare din fața ei. Aceste numere o vor întoarce de partea mea.

Guerina ridică capul. ”Poate că pot face ceva să conving facțiunile că o alianță e singurul curs de acțiune, Mare Onorată Matre.”

Murbella se uită în ochii Guerinei cu o privire fermă dar liniştitoare, ”Fă asta repede, pentru că Dansatorii Față nu aşteaptă să ucidă.”

Capitolul 11

Roiul era agitat; multe noi apariții fuseseră filtrate prin pliurile sale -Duncanul, Scytale-ul, Sheeana temporală. Dar cea mai nouă reapariție, *Iarăşi Muad'Dib*, cauzase unde... nu... - furtuni – în întregul colectiv al Celor Cu Multe Fețe. Când întregul era deranjat la acest nivel, simțeau nevoia să treacă la acțiune. Undele sinelui săgetau şi se reflectau printre milioane de experiențe, şi totuşi nu puteau străpunge adăpostul aroganței lor, a noutății carapacei în care roiul lor se încastrase adânc. Muad'Dib-ul fusese cunoscut multora. Atât de mulți erau încă mişcați de mitul lui. Căutăm să îngrijim ceea ce iubiții noştri Individuali căutau în iubitul lor Iarăşi Muad'Dib. Deoarece bogata lor experiență asigură cea mai suculentă

recoltă de experiență de viață furată atunci când căutăm să culegem recolta noastră mortală.

- Comentariu al unui Maestru Dansator Față

Când Duncan Idaho şi Miles Teg intrară în Centrul Tleilaxu, nou construit, Scytale era aşezat în spatele unui monitor, flancat de fiecare parte de o gardă personală. Gărzile erau evident Dansatori Față, dar pe cât erau de colosali erau şi de ageri. Duncan observă că genele folosite pentru a-i crea pe aceştia doi proveneau din gărzile Păstrăvărese ale Tiranului – cu îmbunătățiri față de fenotipurile obişnuite. Scytale se folosea bine de arhivele de reproducere Bene Gesserit pentru a uşura crearea noilor sale produse axlotl.

Scytale ridică privirea de pe ecran pentru a-i saluta.

”Capodoperele mele. Două exemple ale folosirii geniului la creațiile noastre ghola, una construită după specificațiile noastre, iar cealaltă dincolo de visele noastre, reconstruită pentru scopurile noastre. Lumina albăstruie a monitorului arunca o aură supranaturală asupra trăsăturilor sale de elf.

Cine e mai mult fantomă, el sau noi?

Gândurile lui Duncan săriră de la aparențe la istoria personală. Puțini aveau o istorie împreună cum aveau ei. Lui Hayt nu-i păsase de Scytale al lui, lui Duncan nu-i păsa de acesta.

Teg aşteptă ca trăsăturile lui Scytale să-şi piardă rânjetul Tleilaxu înainte de a vorbi.

”Suntem aici pentru răspunsuri, nu întrebări.” Scytale nu fu mişcat de poziția lui Teg.

De câte ori doriseră ghola răspunsuri? Data asta nu era cu nimic diferită de oricare alta, doar că acum începuse să recapete speranțe pentru un viitor Tleilaxu.

Sunt eu alesul? Ultimul care a fost salvat pentru a dovedi cât de aproape am fost noi, Bene Tleilax, să dispărem total. Am fost trezit.

Gândurile lui erau deseori punctate de cuvintele ”Târfe” sau ”Vrăjitoare”, şi totuşi trebuia să recunoască că asocierea lui cu Bene Gesserit îi arătase posibilitatea încrederii printre powindah. Iar Onoratele Matres dovediseră că nici un inamic nu trebuie subestimat.

Ce aveau de gând aceştia doi?

Teg vorbi. ”Sheeana distruge cuvele axlotl care conțin ghola Jessicăi şi Aliei, chiar în timp ce vorbim noi.” Scytale păli iar după un moment de tăcere Teg continuă. ”Ți-am atras atenția acum?” Scytale nu se simțise atât de încolțit ca în acest moment de la încarcerarea sa pe Non-navă toți acei ani. Cu toate acestea reuşi un zâmbet, unul pentru care Tleilaxu erau renumiți, care să trădeze cu superioritate toate gândurile sale: Powindah ! Shokran. Tot uneltele mele vă dovediți a fi.

Scytale schimbă direcția conversației întorcându-se de la Teg spre Duncan.

”Poate vreunul dintre voi măcar să înceapă să audă aroganța cu care vorbiți – voi sunteți creațiile noastre ! Ce puteți voi şti despre măreția către care lucrăm?”

”Nu sunt singurul vostru proiect care a 'depăşit aşteptările', Scytale – nu înțelegi că metoda voastră, măreția Tleilaxu, a devenit învechită – Maeştrii Dansatori Față şi Cei Cu Multe Fețe nu mai sunt nici pe departe umani. Sunt monştrii voştri, ați reuşit doar să creați ceea ce poate fi numită doar o specie extraterestră. Şi ei sunt interesați în fiecare mişcare pe care o faceți. Ştiu asta.”

Scytale era cu fața spre Duncan, făcând un pas spre el, ceea ce nu-i stătea în caracter.

Duncan vorbeşte cu ei – cum se poate asta?

Duncan citi reacțiile pe fața lui Scytale şi continuă. ”Vă agățați de idei care nu mai au valoare intrinsecă. V-a scăpat printre degetele voastre alunecoase Tleilaxu. Ați păstrat regulile atâtea milenii, dar jocul s-a schimbat, jucătorii au plecat. Iar Teg şi cu mine nu suntem singurii care se întorc furioşi.”

În acel moment, cu Scytale păşind înapoi cu încetinitorul de lângă el, Realitatea se schimbă, ca şi cum Duncan brusc realizase că visase întreaga scenă. Duncan se regăsi agățându-se de Rețeaua sa, atrăgând spre el o imagine din multe altele care veneau. Ei erau deja în pliul spațial, iar Duncan putea aproape să audă algoritmii plierii spațiului ai unui navigator al mirodeniei, de felul celor ai Ghildei, concentrându-şi destinația intenționată asupra Spiritului Dunei.

Vin după noi ! Teg, Scytale şi eu. Doar că nu ştiu cine sunt.

Duncan observă că Scytale nu terminase încă pasul înapoi, când o serie de imagini şi viziuni explodă în mintea sa. Îl văzu pe Tiran cerând Universului să devină Leto şi Maeştrii Dansatori Față adulând această răsturnare a istoriei pe care o ştia. Duncan îi văzu pe Cei Cu Multe Fețe temându-se de Paul, continuau să se refere la el drept Iar Individul, şi Paul care nu era Paul.

Şi Duncan Idaho realiză că rolul său în univers fusese darul unic al Tiranului.

Am devenit întruchiparea prietenului omenirii. Loialitatea mea Atreides a evoluat peste toate aceste milenii în starea sa cea mai de bază: loialitate către omenire.

Rețeaua sa oraculară capturase acum mai multe grupuri disparate, pe care acum le vedea ca parte a ceea ce avea să fie viitorul umanității. Cancerul reprezentat de Cei Cu Multe Fețe; sentimentalismul Maeştrilor Dansatori Față care evadaseră care să ne prevină şi să protejeze conceptul de umanitate individuală; hibridizarea Bene Gesserit cu Onoratele Matres pe care Murbella o cultiva; surorile Sheeanei care vor deveni viermi aşa cum făcuse Leto.

Pentru prima dată Duncan realiză o folosință a Melanjului care îi scăpase înainte.

Metaforă. Melanjul, cu toate îmbunătățirile şi secretele pe care ni le-a revelat de-a lungul anilor, avea o utilizare pe care am trecut-o cu vederea. Este o metaforă pentru amestecul tuturor acestor elemente într-o nouă umanitate, în perpetuă schimbare. Asta e Poteca de Aur a lui Leto, pe care merg eu acum ! Ce ironie să fiu eu însumi un "profet" al marii Via Guldur.

Teg spunea deodată ceva, ceva ce-l făcuse pe Duncan să se îndepărteze de Rețeaua sa, înapoi spre locul unde era. În camera lui Scytale, Teg arăta spre o vidcarte portabilă.

E pe cale să ne avertizeze de ceva, îmi dau seama după expresia lui.

Ceva îl reținuse pe Duncan din interiorul viziunii sale, o forță care nu-l lăsa să se elibereze.

Teg mă avertizează de ceva ! Dar nu pot răspunde.

Duncan extinse limitele privirii, uitându-se într-un mod care pur şi simplu părea să se întâmple, în ciuda faptului că părea ne-natural, îşi folosi voința spre a privi în interior. Maeştrii Dansatori Față veniră la el, doar după ce aruncă o privire spre colțurile vederii sale periferice hiper-realiste. Erau mai mulți, în locuri strategice ale percepției sale ascuțite, fiecare reținându-i o formă specială atenției, fiecare atrăgându-i atenția în afara cadrului normal al momentului. Duncan îl văzu pe Teg arătând spre uşă, şi o îngrijorare bruscă pe fața lui Scytale.

Vin după noi, şi mă țin aici neajutorat !

Duncan încercă să imagineze o ieşire din dilema sa. Paralizia corpului său părea să-i dea mental timp suplimentar, timp poate în care să pună la cale un plan.

Ca şi cum ar sta cu un picior în viziunea mea.

Frica lui Duncan crescu pentru un moment şi îi aminti de o anumită moarte pe care o suferise din partea lui Leto, în care fusese țintuit sub corpul masiv de vierme de nisip al lui Leto, sufocat lent şi strivit sub greutatea sa. Ceva începu să cedeze printre temnicerii săi nevăzuți.

Morțile pe care le-am trăit îi distrag. Asta e cheia pentru reținerea mea.

Duncan începu să treacă rapid amintirile multelor sale morți prin minte, strat după strat, ca o vopsea. Maeştrii Dansatori Față care îl capturaseră în viziunea sa începură să-l piardă din vedere pe Duncan cel viu, datorită ciudatei şi alunecoasei naturi a unei morți rememorate.

Încep să scap din captivitatea lor.

Brusc Teg se mişca cu viteză normală, şi prinse o jumătate de propoziție, "...că vor sosi exact la coordonatele noastre. Nu-mi pot da seama cum ne-au găsit, şi cât de repede se mişcă în sistemul solar local." Duncan intui ce se întâmplase, dar nu pierdu timp să-i explice lui Teg.

"Unde ai fost plecat?" reveni Teg, realizând din expresia lui Duncan că ceva se întâmplase.

"Nu e timp de explicat. Miles, vin după noi. În special după Scytale şi după mine." Scytale nu-şi pierdu abilitatea de a părea imperturbabil, chiar când era înspăimântat.

Duncan continuă, ”Aşa e, Scytale. Creațiile tale te vor. Vor să ştie cum e să mori de atâtea ori de câte am murit noi.”

Capitolul 12

> Aşa cum primul Sihastru când a luat mirodenia a Ştiut, aşa şi Muad'Dib a Ştiut. Aşa şi Propovăduitorul deşertului Ştie. Protejați mirodenia, căci ea este Shai-Hulud. Pentru că n-a învățat Sihastrul dintru început să urască deşertul şi viermele de nisip pentru că i-a luat pe ai lui? Nu a învățat să-şi împietrească inima şi să plece în deşert pentru răzbunare? Iar în anii ce au urmat, nu a învățat secretele deşertului, şi nu deşertul atât i-a golit cât şi umplut inima? Şi acolo a învățat el despre viermele de nisip şi împărtăşirea mirodeniei. Şi unirea sa vicioasă cu Shai-Hulud.
>
> - Predica Propovăduitorului Deşertului către Fremeni.

Sheeana se uita la o reproducere perfectă a unui sietch de pe vechiul Dune, în întregime în zona coloniei Novo Tleilaxu a lui Scytale.

Deci asta căuta Scytale să obțină! Nu numai că a regenerat Vechiul Consiliu Tleilaxu, reproduce o întreagă populație Fremenă. E toată chestia asta doar în beneficiul lui Mahadi, pentru ghola Muad'Dib?

Scena era oribilă. Tehnicieni hibrizi Tleilaxu, crescuți rapid doar cu cele mai specializate aptitudini, fuseseră produşi cu miile pentru a obține o echipă de construcții de sclavi. Erau programați să îndeplinească anumite funcțiuni şi să moară atunci când sarcinile lor erau terminate. În acest mod creaseră acest sietch Fremen în doar câteva săptămâni.

În timp ce eu mă ocupam de Shai-Hulud în adâncul deşertului, aceşti Tleilaxu au reuşit să reconstruiască un oraş Fremen!

Fiecare detaliu era la locul lui: distilstraie care păreau să fi fost purtate, pentru confort şi autenticitate, capcane de vânt pentru umezeală construite după străvechile specificații (de ce nu ar fi, Scytale e din timpurile lui Arrakis), de-a lungul zidului exterior al sietchului spre o culme joasă a unei dune, exista chiar şi o grămadă de Cârlige de Făuritor aliniate gata pentru o petrecere a mirodeniei de chemare a unui vierme.

Aceşti Fremeni Tleilaxu nu vor călări viermii mei de nisip! Această şaradă trebuie oprită.

În apropierea unei zone nou construită a dioramei sietchului, hibrizi Tleilaxu încărcau cadavrele altor hibrizi în unitățile de recuperare. Întregul loc mirosea grețos de dulce a carne arzând şi transpirație, o combinație care părea să treacă neobservată de hibrizi (unii dintre ei păreau să fi fost crescuți fără față, cu atât mai puțin cu abilitatea de a mirosi). Oripilată aproape până la a recita Litania Împotriva Fricii, Sheeana transformă oroarea în altă lecție pentru surorile ei.

”Scaldă-te în oroarea acestui eveniment, şi cunoaşte repulsia umană. Într-o zi, curând, nu vei mai avea instinctul tău uman să te ghideze, iar această amintire va fi un nou mit care va fi transmis unei noi generații.”

Momentul trecu pe lângă ea, brusc era conştientă amintindu-şi că a spus acele cuvinte, un deja vu dintr-un trecut cu două mii de ani înainte. Sheeana era acum una cu viermele de nisip. Şi îşi imagina că toate acestea nu se întâmplaseră vreodată, şi totuşi se întâmplaseră. Şi începu să-şi amintească prima dată când ingerase mirodenia, într-un fel în care nimeni nu-şi mai amintise vreodată, ca şi cum rememorarea trecutului era de fapt o scriere a trecutului. Şi asta era ceea ce scrisese, nu pe un cristal ridulian sau pe foi de hârtie, sau pe un cititor de film. Sheeana scrisese aceste vorbe pe însăşi istoria umanității, nu pentru ca umanitatea să-şi poată aminti vorbele ei, ci pentru ca ea să poată cere umanității să cheme aceste vorbe în existență:

PRIMA CARTE A LUI SHAI-HULUD

Înainte de mirodenie fusese viermele de nisip. Înaintea ochilor albastru în albastru ai dependenței.

Ar putea istoria melanjului să ne readucă la deşert şi Shai-Hulud – la furnalul lui Shaitain? Oh, micii Făuritori şi trecerea lor în linie prin nisipurile zilelor arse de soare, spre o bănuită apă a vieții.

Cine este primul Fremen care a luat melanjul, care să ştie, să se minuneze în mrejele sale? Aici se numără zilele dinainte de marca albastrului în ochii albaştri. Priveşte acum în lumea acestei vremi.

Ceea ce a fost înmânat Fremenilor în acel moment a fost timpul însuşi.

Înainte de ochii albastru în albastru, mult mai devreme privim, la ingerarea pentru prima dată a melanjului. Devine un punct de referință, întipărit în gustul său pe limbă, care împarte nisipurile timpului şi amintirile în *înainte şi după melanj*.

Legenda spune că era un pustnic, într-o mare sudică de pe Dune – dar că fusese cândva parte a unui clan străvechi al cărui singur membru supraviețuitor era.

Aşa că alesese calea sa oferinde-se deşertului, dar nu fără a lupta. Deşertul avea să trebuiască să-l ia prin luptă – pentru că avea să sfideze soarele, şi nisipul, şi mai presus de toate, avea să-l sfideze pe Shaitain. Pustnicul nu avea să i se predea, iar deşertul mai avea până să-i ceară prețioasa apă.

Pustnicul se educase în secretele lui Shai-Hulud şi în metodele deşertului pe care Fremenii încă nu le învățaseră. Pentru că Fremenii erau noi în această lume. Legenda spune că pustnicul fusese primul călăreț al viermelui de nisip, şi că atunci când luase prima dată melanjul de mirodenie, mirodenia îi furase secretele. Pentru că mirodenia este pe cât de neiertătoare, pe atât de crudă, iar ceilalți Fremeni care mai târziu aveau să-l emuleze luând mirodenia aveau să învețe bogăția deşertului prin mirodenie,

şoptită în minţile fiecăruia din cei ai căror ochi aveau să poarte semnul albastrului în albastru…

Visul se destrămă lăsând loc desfăşurării evenimentelor din jurul Sheeanei şi duzinei de surori care rămăseseră cu ea. Celelalte fuseseră trimise să-i îndeplinească planurile, pregătiri pentru Noua Cărare a Sheeanei.

Acum trăiesc în prezent. Dar de asemenea trăiesc în cel mai îndepărtat trecut şi în cel mai enigmatic viitor. Sunt din nou sculptorul.

În timp ce construcţia continua în jurul lor, cu sietchuri construite în stânga şi în dreapta, observară o construcţie Tleilaxu care avea rol şi de centru de comandă. Un număr de Tleilaxu arătând a Mastif comandau hibrizii pentru construcţii, când observară alaiul Sheeanei.

Unul dintre Mastifi, înconjurat de un grup de hibrizi de luptă, se opri din îndatoririle sale şi începu să se apropie de Surori. Sheeana opri înaintarea surorilor ei cu un gest, în timp ce ea continuă să meargă.

”Maică Superioară, trebuie să vă sfătuiesc împotriva întâlnirii cu ei fără a avea pe cineva alături.” Cea care protestase era Maia, dar Sheeana îi aruncă doar o privire rapidă şi Maia înţelese.

Surorile mele îmi ştiu intenţiile din cel mai mic gest. Multe din ele aud chemarea lui Shai-Hulud. Timpul se apropie.

Hibrizii de luptă mărşăluiră spre stânga, în timp ce Mastif-ul Tleilaxu merse mai aproape spre Sheeana. Spre deosebire de hibrizii specializaţi pentru construcţii, care erau mai mult ca nişte bio-maşinării, lipsiţi de mai mult decât conştiinţa de bază, hibrizii de luptă reţineau mai multe aspecte umane. Tleilaxu descoperiseră că fără nevoi umane, nici chiar soldaţii ghola nu puteau atinge nivelul de îndemânare de luptă necesar pentru o manevră militară.

Mastif Nahual o salută pe Sheeana, deşi era încă destul de departe de ea, astfel încât trebui să strige.

”Bun venit, onorat oaspete, în acest loc care este cea mai umilă ofrandă a noastră pentru Zeu.” Sheeana îi putea vedea dinţii în timp ce zâmbea, chiar de la acea distanţă.

Ea se reţinu din a vorbi în timp ce mergeau unul spre celălalt. Viziunea ei încă îi începoşa mintea şi avea o amintire vagă(Cealaltă Memorie? Nu-şi mai putea da seama) că în timpul în care Muad'Dib fusese orbit şi cutreierase deşertul ca Predicator, vorbise de acest Pustnic.

Încurc imaginaţia cu realitatea? Mi s-a dat cumva dreptul să visez trecutul în felul meu? Acum că îmi amintesc evenimente care încă nu s-au întâmplat, nu mai este trecutul stabilit?

Mastif Nahual vorbi din nou. ”Ar trebui să fii mulţumită de gestul nostru, re-creem Dune ca omagiu pentru ghola Muad'Dib. O adevărată realizare pentru puţinii ani de când lucrăm, maximizând unele probleme ale muncii şi eficienţei.” Din nou zâmbetul.

Emană dispreţ şi frică de mine mai mult decât a făcut-o vreodată Scytale.

”Îți dai seama că nu sunt mulțumită, Nahual,” Sheeana adăugă o cantitate incertă de Voce, mai mult ca artă decât ca să influențeze, ”când Tleilaxu încalcă cele mai simple tabu-uri ale mele.”

”Am dorit doar să creem aceşti ghola ca să-i dăm tânăruui Paul o mamă şi o fiică, poate ca tovarăş de joacă. Am aflat ceva mai devreme de distrugerea ghola Jessica şi Ghanima. Îți dai seama, Sheeana, că acele celule ale Jessicăi sunt imposibil de recuperat, am blocat o posibilitate genetică pentru viitor.” Nahual zâmbi larg. ”O tristă pierdere.” De acum hibrizii de luptă erau între Sheeana şi surorile ei.

Nu e vremea să acționez ca amenințare, ci să câştig un aliat.

”Nahual, surorile mele au fost afară în furtună săptămâni întregi. Ai putea să ne oferi alinare după un asemenea chin?”

”Desigur. Curând vom găsi cu toții alinare în noua noastră casă Fremenă.”

Capitolul 13

> Inversiunea Tleilaxu a afectat mai mult decât istoria corpului, aduce în discuție rolul nostru în univers. Ce este ecologia? Ce este natural? Dată fiind schimbarea umanului, cum putem răspunde cu adevărat la oricare din aceste întrebări? Modelele pe care le folosim pentru a ne guverna viețile pe o anumită planetă cedează, acum că sunt extinse la scara universului. Punctul nostru de vedere cultural se prăbuşeşte. Extinde aceste reguli pentru a cuprinde însăşi realitatea, şi îşi pierd din însemnătate. Se pierd din amintire cum se pierd din cauzalitate. De aici, de pe partea noastră de râu întrebăm, ”Ce reprezintă un râu într-un asemenea univers?” şi ascultăm, aşteptând răspunsul.
>
> - din Şcoala de Păstrăvărese Idah-Mirabla

Yeshika Ampre stătea în fața unui obiect puțin mai mare ca o palmă, pe un stativ metalic de un metru înălțime. Yanima şi Thunhun sosireră mai devreme, şi cei trei se întâlniseră în camerele Yeshikăi pentru intimitatea dar şi securitatea pe care le ofereau. Obiectul dintre ei, aproape sferic, cu circuite expuse aşa cum era moda în ultimii ani pe Ix, era în atenția Yeshikăi. Yeshika făcu un gest către cele două gărzi care stăteau lângă uşă, la care aceştia ieşiră din cameră şi închiseră uşile în urma lor. Erau singuri.

”Am intrat în posesia unor... informații, care cred că vă vor fi foarte benefice,” spuse Yeshika, în timp ce gesticula deasupra părții superioare a sferei.

Dispozitivul deveni brusc activ. Thunhun îşi aminti că toți Ixienii se năşteau cu implanturi bio-electronice care puteau interfața cu orice dispozitiv extern, dacă erau programate astfel. Tradiția începuse cu un cult al lui Hwi Noree.

Trei platouri se ridicară puțin de pe suprafața dispozitivului, care se ridică încet de pe stativ până când plutea liber în fața lor ca un licuriglob. Într-o clipă, camera fu înghițită în întregime de întuneric.

”Acest dispozitiv va proiecta o hartă holografică a universurilor cunoscute din jurul nostru.” Yeshika explică referințele de pe hartă şi imediat fură înconjurați de o proiecție de galaxii şi stele. ”Aceasta este o reprezentare a universului nostru, iar acesta este spațiul ocupat în prezent de Cei Cu Multe Fețe.” Zonele exterioare, regiunile din Dispersie dincolo de Vechiul Imperiu, fură brusc înghițite de o tentă roşie, care se extindea pe toată harta proiectată, ocupând mult din regiunile locale ale spațiului.

”Acest al doilea display foloseşte compresia undelor multidimensionale pentru a descrie multiversul.” Display-ul licări şi se răsuci amintindu-i lui Thunhun de schimbarea formei Dansatorilor Față Tleilaxu. Produsul final era o versiune tridimensională a celorlalte dimensiuni.

”Imaginea seamănă cu un arbore de funcții modulare.” Yanima privi către sora ei şi întrebă, ”Fiecare mugur reprezintă un univers?”

”Exact, dar priveşte ce se întâmplă când interpolez cu influența Celor Cu Multe Fețe.” Yeshika făcu câteva gesturi iar tenta roşie se extinse din mugurele care era universul nostru şi se revărsă în mugurii reprezentării multiversului.

Thunhun interveni, ”Vrei să spui că se extind în alte dimensiuni dincolo de propriul nostru univers.”

”Gândeşte-te, dacă oamenii din Dispersie au putut explora alte universuri, cu mii de ani în urmă, de ce n-ar putea aceste creaturi să cucerească alte universuri.” Yeshika făcu un semn către dispozitiv şi imaginea dispăru.

”Nu există soluții simple la această dilemă.”

Yanima vorbi direct, ”Yeshika, Thunhun şi cu mine suntem aici pentru că trebuie să găsim Dune. Avem o teorie despre Sheeana şi trebuie s-o găsim, să vorbim cu ea. Trebuie să fim noi cei care vor face acest pas.”

Înainte ca Yeshika să poată răspunde, uşile camerei se deschiseră forțat şi mai multe gărzi personale ale Yeshikăi intrară, mergând în alergarea uşoară a unei acțiuni polițieneşti.

”Ce înseamnă asta! Cine v-a dat...” Yeshika fu întreruptă de intrarea lui Nro Pathay. Yeshika observă micile detalii pe care le-ar fi ratat până şi un mimic prana-bindu.

Acesta nu este Nro!

Un moment, toți rămaseră tăcuți. Apoi se auzi sunetul schimbării formei. A privi metamorfoza unui Dansator Față era o privelişte cu care cu greu te puteai obişnui, desigur, dacă nu erai Tleilaxu. Chiar cu puternicul antrenament Mentat, inerent Scolilor Păstrăvăreselor, imaginea cărnii răsucindu-se, transformându-şi atât forma, cât şi culoarea şi textura, era mai mult decât puteau digera simțurile. Mentații împărțiseră aceeaşi lume de origine cu Tleilaxu în timpurile străvechi, gândi Thunhun, şi totuşi

privelişte a jumătate de duzină de gărzi şi Pathay transformându-se era tulburătoare.

Deci, aceştia sunt Maeştri Dansatori Față care au infiltrat lumea Ixiană. Între Ix şi Ghildă, mă întreb cât de departe se extind în afara regiunilor Integral Economice ale GIOAD?

Sunetul schimbării formei într-un spațiu închis şi silențios era cu atât mai tulburător. Cum nimeni nu vorbea, trosniturile cartilajelor articulându-se în noi poziții, scârțâitul muşchilor peste muşchi şi încheieturi şi simpla transformare a îmbrăcăminții creau o cacofonie care declanşă o cascadă de întrebări în mintea Yeshikăi.

Atât de mulți printre noi şi nu am bănuit măcar. Toate precauțiile noastre au fost fără folos împotriva acestor monştri.

După ce falşii Ixieni îşi arătaseră originile Tleilaxu, Dansatorul Față care fusese Nro Pathay, acum revenit la starea neutră, fu primul care să rupă tăcerea.

”Permite-mi să mă arăt în adevărata mea formă, Tehnocrat Suprem Ampre.” Tonul Dansatorului Față era jos, respectuos, aproape sensibil la dificultatea situației curente. ”Poți continua să-mi spui Nro Pathay, deoarece ai putea găsi acel sine mai familiar ca să te relaționezi cu el la nivel personal. Sau aş putea să-ți ofer un nou sine, Lrolan, cu care te-ai putea simți mai confortabil să discuți. Nu avem un sine de bază, dar Lrolan a fost un străvechi diplomat, şi pare potrivit pentru situația asta.”

Nu au nume! Asta e marca unuia pentru care cultura roiului în sine e o creație străveche.

Thunhun înțelese cuvintele la limita lor extremă, că Maeştrii Dansatori Față aveau o cultură de roi. Alegerile lui Lrolan referitoare la cuvintele sine şi relaționare, aceste cuvinte vorbeau despre o nouă dezvoltare.

S-au revoltat aceşti Dansatori Față împotriva dictatului unei culturi de tip roi avansată, ca a Celor Cu Multe Fețe?

Implicațiile unei culturi roi dusă la extreme îi împingea mintea la limită, orientată cum era spre Visarea Mirodeniei. Oricum, Thunhun era înainte de toate istoric, iar rezultatul a mare parte din această deliberare era deja cunoscut.

Maeştri Dansatori Față! Aceşti rebeli reprezintă un grup marginal. Interacțiunea cu Sinele individual e o atracție pentru ei. Asta e Revenirea lor, dintr-un roi care a scos în afara legii Individualitatea până la nivel de genocid.

Yeshika îşi temperă furia. ”Cât timp ai fost Nro Pathay?”

Nu înlocuit ci fost. Îl acceptă şi deja accesează potențialul aliat în acest nou Lrolan.

”Doar recent. Aş fi continuat să rămân ascuns sub fața lui dacă nu ar fi fost graba cu care Visătorii noştri ai Mirodeniei o caută pe Sheeana.”

Yanima îl întrerupse, ”Deci ştii că încă e în viață.”

”Mai mult de atât. Face planuri. Aşa cum fac şi Cei Cu Multe Fețe. Aşa cum toți facem planuri. Sheeana doreşte sosirea noastră. Poate chiar o face să se întâmple de pe ascunsul Dune.”

Yeshika Ampre cântări opțiunile şi răspunse, ”Ceri foarte mult. Dacă dezvălui criptarea cuantică ce ascunde Dune, oare nu salvez universul nostru de Cei Cu Multe Fețe doar ca să-l predau să fie jucăria Maeştrilor Dansatori Față?” Zvonuri de o mie de ani spuneau că Maeştrii Dansatori Față erau legați de Mânuitorii de Fütari în timpul Întoarcerii, şi că impresia generală despre ei era de stăpâni de sclavi ai umanității. Yeshika întoarse spatele grupului şi merse spre o mică masă lângă fereastra cea mai mare a camerei. Ridică de pe ea un mic dispozitiv, un simplu ac de stocare din cristal, nu mai mare ca un bold, genul folosit pentru a transfera date de la un implant neural.

Nro/Lrolan vorbi cu ea în timp ce ea era încă întoarsă cu spatele. ”Poate avem altceva să îți oferim în schimb.” În timp ce Yechika introducea acul de stocare într-un slot cranial în spatele urechii ei stângi, observă ceva în tiparul cuvintelor pe care le folosea Nro/Lrolan. Antrenamentul ei Ampre-Noree cuprindea culmea tuturor cuceririlor gândirii tehnologice Ixiene. Tipare, Criptografie, Analiză erau toate o a doua natură pentru ea.

Lrolan vorbeşte din voința lui, dar nu observă codul din spatele 'alegerii' cuvintelor lui.

Yeshika avea nevoie să-l audă vorbind mai mult, ca să decodeze ceea ce bănuia.

Un mesaj de la Nro Pathay?

Yeshika continuă conversația, ”Care este oferta ta?”

”Dă-le acul lui Thunhun şi Yanima. Voi trimite trei dintre tovarăşii mei cu ei la Dune cel ascunsşi Sheeana. Oricum, Yeshika Ampre, tu ar trebui să mă însoțeşti la o nouă destinație. Vom pleca spre originala planetă Dune, să observăm ce a devenit această lume.”

Iată-l, un Şir Fibbonacci cu plasarea literelor în frazarea lui. Prima, a treia, a cincea... a cincisprezecea.”

Yeshika decodă un scurt mesaj.

'Ix fidel.' Nro este încă fidel lui Ix. Ce înseamnă asta?

Garda lui Lrolan îi făcu semn Yeshikăi să meargă spre Thunhun şi Yanima. Yeshika înmână acul Yanimei şi îi luă mâinile surorii ei în ale sale.

Două grupuri pleacă acum spre două Dune. Noree va veghea asupra noastră, aşa cum cu siguranță face şi Sheeana.

Capitolul 14

SHAITAIN: "Unde te găseşti acum?"

PUSTNICUL: "Aici e doar om şi Shai-Hulud."

SHAITAIN: "Dar trecutul şi viitorul?"

PUSTNICUL: "Se întâlnesc aşa ca şi noi acum, pe nisipurile deşertului."

SHAITAIN: "Ce spune vocea deşertului acum?"
PUSTNICUL: "Că Timpul şi Observatorul trebuie să stea nemişcați unul față de celălalt. Asta şi numai asta."
SHAITAIN: "Dar Celelalte Voci?"
PUSTNICUL: "Toate se adăpostesc de vânturile furtunii de nisip."
SHAITAIN: "Nu eşti tu altceva decât apă?"
PUSTNICUL: "Nu este Shai-Hulud focul Soarelui?"
SHAITAIN: "Ce acțiune vei adopta?"
PUSTNICUL: "Aşteptarea."
SHAITAIN: "Atunci viermele de nisip te va consuma."

- Apocrifa Pustnicului.

Tunetul navelor apropiate deveni mai puternic. Teg număra cu voce tare ca să facă numărul lor cunoscut.

”Două, trei nave... Scytale, trebuie să fim înarmați dacă vrem să salvăm vreuna din viețile noastre.” Scytale făcu un gest scurt cu mâna către gărzile lui. Câteva momente mai târziu, mai mulți hibrizi de război se întoarseră cu plasm-arme, iar Teg arătă poziții diferiților oameni. Sunetul armelor cu energie descărcându-se se puteau auzi în afara Centrului Neo Tleilax. Două din gărzile masive ale lui Scytale păzeau singura intrare în cameră.

Duncan se gândi la Paul.

Soarta lui e în mâinile Rebeccăi şi a oamenilor pe care Teg a muncit atât de mult să-i antreneze.

Teg ordona hibrizilor de război pozițiile cheie. Se întoarse spre Duncan, ”Mai bine l-ai muta pe Scytale spre un loc mai sigur. Voi trimite vorbă oamenilor lui Rabbi că avem o problemă.” Abia apucase Duncan să se uite spre Scytale că uşile camerei se vaporizară cu ceața caracteristică a unei raze de plasmă. Când ceața se risipi, două gărzi erau căzute pe podea. Raze de plasmă străpungeau ceața din afară. Duncan îl apucă pe Scytale de braț şi-l smuci spre o uşă din spatele camerei.

Teg se grăbi în spatele consolei de comunicații, pe care Scytale o folosea să monitorizeze camerele de producție axlotl, ca şi pentru a comunica cu diferiții Maeştri de pe solul Dunei. Teg privi cum mai mulți hibrizi de război fură pulverizați de focuri de plasmă venind din afară. La comanda lui, răspunseră cu foc.

”Voi trei, retragerea cu mine! Ceilalți, răspundeți cu foc până ajung oamenii mei! Avem nevoie de mai mulți oameni.” Mirosul arsurii de plasmă îi ajunse în nări pe când se lansa în acțiune.

Teg acoperi retragerea a trei gărzi personale ale lui Scytale şi apoi se îndreptă spre aceeaşi uşă prin care trecuse Duncan. Chiar înainte de a intra prinse o imagine a inamicului care avansa în Centru.

Cei cu Multe Fețe! Nu Maeştri Dansatori Față! Nici măcar pe departe umani, aceşti monştri. Cum au găsit calea aici? Trebuie să fi descoperit criptarea plierii spațiului.

Duncan şi Scytale fugiră prin mai multe holuri care duceau la laboratoarele axlotl. Scytale se zbătu în strânsoarea lui Duncan.

”Vor distruge toată munca noastră. Am reuşit noi permutări ale celulelor ghola, nu pot lăsa în urmă această muncă.” Zece ani de amestec ghola vor fi pierduți azi.

Duncan îl ținu ferm pe Scytale. Fugiră după un colț ce ducea după zidurile albe ale camerelor axlotl, doar ca să descopere mai mulți Cei Cu Multe Fețe.

Trebuie să fi găsit o a doua intrare!

Mai multe creaturi vag umanoide blocau capătul holului lung şi steril. Duncan căută o cale alternativă dar nu exista nici una.

În capcană.

Apoi Cei Cu Multe Fețe executară ciudată topire care le dăduse numele din partea puținilor supraviețuitori ce trăiseră să povestească cum evoluaseră aceşti oribili Dansatori Față. Schimbarea formei căpătă o nouă dimensiune, în timp ce figurile umanoide începură să se dizolve una în alta, formând o capcană. Curând, o rețea de carne şi membre se repezi spre ei.

Reflexele rapide ale lui Duncan îi permiseră să-l tragă şi pe Scytale înapoi, în afara razei de acțiune a zecilor de brațe încercând să-i rețină.

Unde le sunt armele? Vor să ne captureze în viață.

Duncan trase în multicreatură cu arma lui cu plasmă, după ce se retrăsese să scape de priza lor. Fiecare descărcare făcu câteva găuri în trunchiurile centralizate.

Destul de mari ca să sar prin ele.

Creatura urlă, mai multe urlete întrepătrunse. Cu răsuflarea repezită şi inima bătându-i repede, Duncan se uită repede în urmă şi văzu că Scytale dispăruse, fugit după colț.

Nu am timp să-l iau acum.

Ignorând duhoarea groaznică, Duncan sări prin rană, ieşind pe cealaltă parte a multicreaturii. Capete se mutară în spatele ei ca să găsească prada pierdută, dar era prea târziu.

Multicreatura era inertă în spatele lui. O explozie răsună din camerele axlotl.

Oricât aş regreta, trebuie să ajung la Bătrânul Maestru Tleilaxu înaintea acestor chestii.

Duncan fugi înapoi, în direcția exploziei. Teg era încă lângă intrarea camerei principale, mai mulți hibrizi de război trăgând focuri spre pătrunderea inițială.

”Nu avansează prea puternic. Cred că asta ar putea să fi fost o distragere.” Atunci auziră a doua explozie. Duncan şi Teg fugiră pe hol în direcția celei de a doua explozii. Acolo, Scytale fusese învăluit într-o multicreatură similară primei, o cuşcă de membre şi mâini alungite ce îl rețineau pe Scytale, zbătându-se în timp ce era mutat. Pe şase picioare, cu o mişcare ca un amestec de păianjen şi cal, se grăbea spre o gaură ce străpungea capătul sălii axlotl, spre exterior.

Scytale începu să țipe, dar o mână îl apucă de gură, în acelaşi timp pătrunzându-i în gură, şi-i astupă strigătele.

Teg ridică arma cu plasmă să tragă, dar multicreatura, cu o viteză de reacție uimitoare, îl expuse pe Scytale, între posibila rază de plasmă şi sine.

Dacă încercăm să ochim, ne vede mişcarea şi îl pune pe Scytale în linia de tragere.

Duncan se gândi să tragă la extremitățile sale, dar multicreatura îl mută iar pe Scytale în linia de tragere. Duncan şi Teg erau la câțiva paşi în urmă, când se repezi prin gaura din zid. Odată ieşită afară, țâşni cu viteza unui cal în galop spre navă. Înainte ca Duncan sau Teg să poată reacționa, o a doua multicreatură blocă gaura şi începu să avanseze spre ei.

Cei doi se opriră să tragă în monstru, dar dincolo de sunetul descărcărilor de plasmă şi membrele zburând ale creaturii, tunară motoarele navei. În câteva momente, a doua multicreatură era distrusă, iar Duncan şi Teg priviră cum nava decola şi dispărea din vedere.

Sunetele de focuri de plasmă se răriră pe măsură ce celelalte nave decolară. Teg comanda hibrizii de război să mențină una din multicreaturi în viață, dar gândurile lui Duncan erau la Scytale.

Probabil au avut nevoie doar de unul dintre noi. Dar unde te duc, Scytale, e o întrebare la care sper că vei putea să ne dai un răspuns.

Capitolul 15

> M-am întrebat ce vom găsi pe acest Dune ascuns, în special ce s-a întâmplat cu ghola Muad'Dib. Îl va fi tratat această lume ca o figură marcantă sau un zeu, la atâtea mii de ani de la renaşterea sa, se va fi depăşit el însuşi sau va fi făcut ideea de Kwisatz Haderach depăşită? Ce mă aşteptam să găsesc aici, o reproducere perfectă a Puritanismului ortodox, o retrogradare la nivelul culegerii mirodeniei şi călăririi viermilor de nisip?
>
> - *Memoriile Ghanimei Ampre.*

Acul cheie de criptare fusese scos din locaşul cranial al Yanimei şi dat Maestrului Dansator Față, care purta forma unui pilot ixian de non-navă, înainte de a intra în navă. Thunhun uitase că ea era ixiană, şi gradul în care cultura Ixiană îi propulsase din timpurile mitice ale Zeului Tiran.

Şi dacă te gândeşti că a existat cândva un Jihad Butlerian împotriva unor asemenea lucruri. Învățații vor folosi Visul Mirodeniei pentru a vedea acea vreme timp de secole înainte ca orice judecată, dacă au avut dreptate sau nu, să poată fi făcută.

Ceilalți Maeştri Dansatori Față care-i însoțeau purtau fețele tovarăşilor Visători ai Mirodeniei ai Yanimei, şi intrară în navă ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit. Pilotul îşi ocupă locul în fața stației-pivot metalice care servea drept control al navigației. Yanima îi urmări fiecare mişcare în timp ce

intrau în navă, în special poziția acului după ce programase planurile Non-navei de pliere a spațiului.

În buzunarul de la piept. Cel cu clapă. Acel ac este acum cel mai valoros secret din univers.

Yanima se aşează aproape de Thunhun iar nava Ixiană începu procesul de pliere a spațiului care avea să-i ducă pe acea Dune ascunsă din timpurile Sheeanei.

Acestea încă sunt timpurile Sheeanei.

Yanima apucă strâns mâna lui Thunhun, un gest pe care el îl consideră afectuos. Când procesul de pliere a spațiului începu, se întoarse să-i citească expresia feței.

Yanima ştie ceva ce nu spune.

În timp ce momentele încetineau, cei doi intrară într-o formă subtilă de Împărtăşire a Sinelui ce scăpă neobservată Maeştrilor Dansatori Față prezenți. Cei doi lăsară gânduri să treacă între ei, mascate ca nişte gânduri răzlețe ale conştiinței ordinare, dar codat în amintirile personale pe care fiecare învățase să le folosească drept cod în limbaje private pe care doar spionii, hoții şi, în acest caz, iubiții învață să le folosească.

Thunhun primi gândurile ei, abia „auzind" ce avea de împărtăşit:

Yeshika mereu ascundea lucruri în cele mai ciudate locuri când eram mici. Eram lăsate singure să ne jucăm. Prințese gemene. Locuri micuțe.

Apoi, când ea era Imperator, trebuia să se mulțumească cu cei de genul extremiştilor ca Nro. Euri ca al lui nu sunt vreodată uitate cu adevărat. Ațe.

Yeshika câştiga mereu aceste jocuri. De asta ea e politician iar eu visătoare.

Thunhun evita să se gândească la conexiuni, dar simți implicațiile.

Ață în ac. Nro Pathay, nu tocmai dispărut.

Yanima îl distrase din gândurile sale punând o întrebare.

„Ce nu pot încă să-mi dau seama este, de ce Tej-Chani?"

„Ce vrei să spui?" Thunhun nu reuşea să o urmărească.

„Doar asta - dacă Chiani a trăit în timpul lui Muad'Dib, iar Teg a trăit în timpul Sheeanei, mii de ani mai târziu, de ce să ai o Şcoală de Păstrăvărese bazată pe linia lor comună de sânge? Nici nu a existat o bază genetică precedentă."

„Poate amicii noştri Maeştri Dansatori Față au oferit inspirația." Yanima nu era mulțumită.

Nu se leagă. De ce amestecul ăsta?

Echipajul Ixian fals ocupa poziții pentru ieşirea din pliurile spațiului. Yanima îşi menținu privirea pe cel care ducea acum acul criptat.

Cred că secretul nostru ținut de multă vreme a funcționat. Trebuie să fiu atentă pe acela. El e cheia pentru mult mai mult decât a ajunge acasă.

În timp ce spațiul pliat se egaliza cu spațiul real, ajunseră pe Spiritul Dunei. Primul lucru pe care îl remarcară fură cele cinci luni.

Ca în Visul Mirodeniei.

Unul dintre Maeştrii Dansatori Faţă deghizat ca una dintre mai tinerele Visătoare ale Mirodeniei, Hilia, alese acest moment să revină la o formă mai neutră. Trăsăturile lui se împliniră şi se estompară, astfel că arăta mai rotund. Yanima presupuse că asta era probabil un comportament învăţat, o stare mai relaxată pentru o astfel de fiinţă. Hibridul care fusese Hilia lătră o comandă scurtă.

„Pregătiţi-vă pentru intrarea în orbita planetei." Aleseseră un loc de aterizare în afara zonelor locuite, dar destul de aproape pentru ca alaiul să ajungă repede la un loc unde să poată afla mai multe informaţii. Primul lucru pe ordinea de zi era procurarea distraielor pentru deşert. Yanima privea planurile grăbite pe care Maeştrii Dansatori Faţă păreau să le pună în aplicare.

Vor să ne amestecăm printre localnici, ca să o găsim pe Sheeana. De unde ştiu ei că nu Sheeana va fi cea care ne va găsi?

Distraiele fură uşor de procurat. Întâlniseră o bandă de indigeni la o oră după aterizare. Thunhun observă asemănarea dintre aceşti oameni, care călătoreau pe jos, cu un par înalt şi un steag orizontal, şi oamenii din timpurile străvechi.

Fremeni. Şi duc totemul unui pelerinaj în deşert.

Cel mai în vârstă din grup vorbi primul. „Sunt Amyn, din pelerinajul Sia'aba. Ce nebuni sau demoni umblă în adâncul deşertului fără distraie?" Maeştrii Dansatori Faţă se apropiară de ei în timp ce alţii îi păzeau pe Yanima şi Thunhun. Înainte ca Thunhun să-şi dea seama ce se întâmplă ca să strige un avertisment, Maeştrii Dansatori Faţă căsăpiseră micul grup rapid, într-o mişcare neclară ca un roi, absorbind cunoaşterea şi înfăţişarea lor Fremenă. Cel care ducea acul luă rolul conducătorului grupului, care se numise Amyn.

„Repede, în costumele astea. Păstraţi cadavrele, poate vom avea nevoie de ele pentru apa lor." Thunhun ştia că ar fi o prostie să se opună la a purta distraiele morţilor. Simţul istoriei îl făcu să realizeze că trebuia să se conformeze planurilor Maeştrilor Dansatori Faţă.

„Sunteţi pe malul unei noi mări," auzi Thunhun vocea, şi se uită la Yanima să vadă dacă şi ea auzise.

Era vocea Sheeanei.

Capitolul 16

Continuă Bene Tleilax Cărarea de Aur a lui Leto? Cărarea lui Leto este a creaţiei fără sfârşit. Acesta este Platonismul inversat, unde adevărul nu este în ideal, ci în ceea ce este creat, lumea făcută să se manifeste de către oamenii care o creează. Asta este religia, adevărata credinţă. Ştiinţa din spatele Ghola devine renaşterea însăşi a Dunei,. Într-un univers Tleilaxu, rolul „naturii" se schimbă. Nu mai suntem sub vraja naturalului – care implică o plimbare prin pădure, ci sub a

manifestării, cum suntem fiecare legați în actul creației. Nu mai suntem la bunul plac al naturii, legați de actul creației de simpla biologie. Ascultați, căci este sunetul artistului în acțiune.

- *Noile Cărări ale Sheeanei.*

În non-nava Celor cu Multe Fețe, Scytale era ținut captiv într-o stare de corpuri amestecate. Se întrebă care era agenda lor, şi dacă Duncan se va obosi să-l salveze.

Mă vor pentru un motiv anume. Are oare ceva de-a face cu facțiunile pe care le suspecta Duncan – vor să mă studieze ca individ extins? Să se opună propriilor facțiuni dizidente. Cu excepția poate a lui Duncan, sunt cea mai veche personalitate unică.

Cei cu Multe Fețe deveniseră agitați în întregul roi. Scytale simțea cumva fiecare gând al lor ca şi cum ar fi fost între ei.

Această facțiune doreşte să exploreze Individualul pentru a-i distruge misticismul. Ar fi vrut să-l captureze şi pe Duncan, sunt sigur.

Individualul era ceva cu care ei pierduseră contactul, ceva ce Maeştrii Dansatori Față doriseră să păstreze (în mod pervers). Oricum – din moment ce ei nu mai puteau fi indivizi, dar puteau asuma prin atingere toate personalitățile unui individ – pierduseră imaginea a ceea ce înseamnă a fi individual.

Nu mai existau individuali pe care să-i poată studia, nu mai exista nici un individual la nivelul de care aveau ei nevoie. De aceea aveau nevoie de un hiper-individual, un nemuritor. Duncan şi cu mine am fost aproape de asta.

Scytale gândea de unul singur, dar se trezi că spune vorbele cu glas tare.

”Erau zei – şi îl căutau pe Dumnezeu. Nu cunoşti idea de credință în Dumnezeu.” Scytale simți ceva mişcându-se la baza craniului. Apoi o scurtă durere intensă, când ceva îi perforă pielea lângă şira spinării.

Mă sondează. Un fel de versiune organică a sondei-T.

Îşi descoperi gândurile năvălind în afară, ca şi cum erau vise cu ochii deschişi iar cineva lua note din plin. Scytale auzi o voce venind din interiorul minții sale.

”Salutări. Te rog să te referi la mine ca Thrynthl”. Foloseşte numele unui mentat antic, un nume mitic Tleilaxu. Accentul lui… ciudat… deformat.

Gândurile lui Scytale alergau mai repede decât putea să le stăpânească.

Mi-au blocat abilitatea creierului de a opri gândurile. Sunt singur pe drumul ăsta.

”Te rog să nu rezişti sondei. Noi care suntem Cei Cu Multe Fețe dorim doar să ne apropiem de originile noastre, ca să putem urma mai deschis multitudinea de cărări prin haosul etern.” Poate erau pur şi simplu pasul următor în progresul vieții dacă se transformau la acest nivel. Scytale se descoperi relaxându-se cumva în timp ce gândurile începeau să-i alunece dincolo de conştiență.

Galaxiile se ciocnesc într-o distrugere atât de groaznică încât nu mai există apoi nici măcar o asemănare cu fostele lor forme – doar nebuloasa de

sori sfărâmați şi un miez nou de gravitații amestecate şi adunate care se încăpățânează în permanența lor.

La naiba cu Zeul Tiran... nu puteam să fi descoperit mai curând natura lui Duncan... toți acei ghola... frânarea a fost programul de înmulțire... reflectând asupra istoriei noastre comune toate precauțiile şi credința noastră... cât de separați suntem eu şi Duncan.

Cei cu Multe Fețe descompuseseră memoria la nivel de conştiență celulară şi dincolo de ea – transcendeau limitele materiei fizice – şi în acest proces ajungeau pe partea opusă a curbei clopotului – conştiința infinită se deplasa spre absența conştiinței – sau cel puțin – o transformare. Puteau să se întoarcă uneori la un grup de sub-entități separate – deşi rareori o făceau – ce se numărau cu cvadrilioanele, deseori călătoreau în grupuri variate de capsule – fiecare capsulă compusă din numeroase sub-grupuri. Cei Cu Multe Fețe vor supraviețui şi se vor extinde. Scytale realiză asta, în timp ce sonda-T biologică continua să mâture trecutul.

Eurile multi-viață mereu revin... entitatea călătoreşte singură... Întotdeauna, două, viața curentă şi viețile care s-au dus... Imaginea unui mare vierme cu fața Sheeanei... Kull Wahad... Dumnezeu are amândouă genurile... chiar credința mea mă tachinează. Cu toții am fost îngrădiți, până la urmă. Toate schemele noastre mărețe să extindem limitele Limbajului lui Dumnezeu, să prezentăm măreția genetică într-un corp care era culmea adorării, au ajuns în ruină.

Tleilaxu din Dispersie s-au întors, dar ei adus adevărata integrare... au devenit emanații ca... Cei Cu Multe Fețe... Oribil şi Minunat. Nu am visat vreodată că vor realiza atât de multe... Cel ce-şi spunea Thrynthl executa un fel de folosire schimbată a sondei biologice...

Scytale aproape că o putea simți dar nu reuşea să o prindă. Deodată realiză că Thrynthl sonda fiecare multinivel al său individual, separându-le şi recombinându-le în alt proces.

Scytale avu un frison în timp ce anii săi se desfăşurau încet la comanda Celor Cu Multe Fețe.

Cu toții am devenit puțin învechiți.

Capitolul 17

Căile observatorului şi observatului se încrucişează.
Căile omului şi viermelui de nisip se încrucişează.
Căile conştiințelor se încrucişează.
Viitorul e acum Shai-Hulud.
Destinul umanității este Shaitain.
Îngerul melanjului îi duce mesajul.
Faptul că Shai-Hulud mă consumă este soarta umanității.
Faptul că visul-mirodeniei îi păstrează secretul şi toate secretele este soarta lui Shaitain.
Faptul că melanjul este mesagerul este soarta tuturor viitorurilor.

-Noile căi ale Sheeanei.

În al treilea an al său printre surori – impulsurile sexuale începură să apară în tânărul ghola Paul. Cum Teg era cel mai apropiat ca vârstă fizică de ghola Paul, mai în vârstă cu vreo şase ani, Paul era mai înclinat să-l întrebe pe el în problemele legate de sex. Sexualitatea lui Teg era un joc pe care-l juca cu surorile renegate mai tinere, şi chiar întreținea o anumită relație reținută cu Maia.

”Am citit în istoriile mele că Jessica era perechea lui Leto. Tu şi Maia sunteți pereche acum?” Teg fusese intim cu Maia curând după capturarea lui Scytale, în urmă cu câteva luni, dar în nici un caz nu erau o pereche. În această zi, ziua în care memoriile lui Paul trebuiau trezite, Paul îl abordase pe Teg în chestiuni sexuale cu care nu se simțea confortabil să-l întrebe pe mentorul său Duncan.

”Care este puterea pe care o au Onoratele Matre asupra bărbaților? Vreau să spun, cum funcționează?” Această consiliere îi ocupă gândurile lui Teg cu originile sale Atreides.

Aceasta e o lume nouă, unde linii de sânge cum e a mea, a Sionei, a tuturor Atreizilor, cad în uitare.

”Sexul nu e un lucru obişnuit, băiete. Nu e o jucărie, indiferent ce vezi printre surorile Sheeanei, sau zvonurile pe care le auzi despre puterile Onoratelor Matres. Vorbeşte cu Maica Rebecca, sunt sigur că-ți va spune destule.”

Paul se gândi un moment. ”Duncan vorbeşte mereu de antrenament, de aptitudini de Mentat. Totuşi nu vorbeşte niciodată de legătura lui cu Murbella.” Duncan nu era un subiect uşor – co-subjugarea lui cu Murbella îl făceau o alegere ciudată pentru sfătuirea unui adolescent.

Paul întreabă acum, dar curând îşi va aminti totul ca Muad'Dib. Aşa cum eram şi eu naiv înainte ca Duncan să mă facă conştient de viața mea trecută. Singurul tău răspuns azi, băiete, e tăcerea, căci adevărul va veni mult prea curând.

Teg cumpăni tradițiile numelor de familie onorate de-a lungul timpului, Harkonnen, Atreides, Corrino.

”Asta e o monedă care nu mai are valoare.”

Aceştia erau zorii unei noi vremi, unde persoane cheie depăşeau în greutate calea colectivă. Desigur, Paul, şi Leto, şi Siona… toți Atreizii – şi toate genele lor erau propagarea unicității lor.

Dar statutul lor ca indivizi? E vorba doar de faptul că umanitatea însăşi a investit în succesul familiei.

De acum, Sheeana şi surorile ei, alaiul Rabinului, Teg, Duncan şi Paul se stabiliseră toți în seitch-ul Tleilaxu, construit numai pentru ei ca să slujească credința Tleilaxu. De la răpirea lui Scytale, mulți dintre Tleilaxu de pe Novo Tleilax veniseră să se stabilească aici, conduşi de Vechiul Tleilaxu Nahual, deşi majoritatea Vechilor Maeştri aleseseră să rămână în

izolare pe luna lor. Aici aveau să fie trezite memoriile lui Paul. Aici avea să bea Paul Apa Vieții.

Seitch-ul devenea o copie funcțională a Seitch-ului Tabr, completat cu noile achiziții ghola produse de Tleilaxu pe luna Novo Tleilaxu, numită L'Katib printre aceşti ghola vorbind limba fremenă.

Teg observă că toți ghola păreau tineri, nici unul trecut de adolescență.

De ce să-i ții la vârsta asta? Cu siguranță Tleilaxu îi puteau îmbătrâni pe ghola la o vârstă fixată exact, mai ales cu noile lor cuve axlotl îmbunătățite cu sonde-T.

Teg o observă cu atenție pe o anumită femeie fremenă. Purta un distrai tradițional şi mergea cu alte ghola fremene.

Cum o privea Teg, realiză cine era ghola, iar sângele i se încălzi aşa cum înainte pățise doar în luptă.

Ghola e Chani ! Iubita soție a lui Paul.

Teg nu mai era tânărul ghola al fostului său sine. Nu mai era tatăl copiilor săi sau soțul soției sale de mult decedate. Nu mai era generalul care acum petrecea o a doua viață în serviciul unui stil al umanității pe care îl găsea că merită protejat. În timp de ghola Chani trecea pe lângă el, Miles Teg era doar un bărbat.

E frumoasă.

Teg găsi ciudat că ghola Paul nu observase acest nou lot de ghola, în timp ce se apropiau de o fântână să umple containerele etanşe pe care aveau să le folosească să ducă apă lucrătorilor ce construiau seitch-ul. Teg urmări fiecare mişcare a ei, în timp ce ea aştepta rândul să umple pielea sintetică cu apă. Paul părea nerăbdător, întrebându-se ce-l putea distrage într-atât pe Teg.

Pentru el încă nu e Chani.

În momentul în care Teg se întoarse spre Paul, încercând să-şi amintească ce discutaseră, el se întorsese şi o văzuse pe ghola Chani stând cu brațele deschise, oferind apă în pielea sintetică.

Ea vorbi, ”Apă pentru cei vii?” Era o întrebare de genul vechilor fremeni.

Acest ghola e copia strămoşului meu.

Ochii lui Teg îi spuseră că e frumoasă. Chani răspunse, în timp ce Teg unea un tub cu sursa de apă, ”Ochii tăi par cel mai însetați, Miles Teg.” Sângele îi năvăli în cap lui Teg.

”Ne-am gândit că ai putea fi încântat de ea.” Vocea îl luă pe Teg prin surpriză, era a lui Tleilaxu Nahual, care venise în spatele său. Chani şi ceilalți ghola fremeni se întorseseră şi-şi continuau sarcina de a duce apă celor vii, în timp ce Vechiul Maestru Tleilaxu îl zgândărea pe Teg.

Se joacă cu țesătura ființei mele. Totuşi sunt un Bashar.

Nahual, însoțit de unul din hibrizii săi de război, spuse cinstit. ”N-am fost niciodată de acord cu fascinația lui Scytale pentru tine, Teg – sau cu Duncan. Dar amândoi jucați un rol mare în venirea noului Muad`Dib.”

Teg spuse cu sarcasm, ”Încă sunt Atreides, dacă asta vrei să spui.”

”Desigur. Reprezinți ceva foarte special pentru Paul al nostru. Eşti atât tată cât şi fiu, nu-i aşa, m-am gândit că e potrivit să înveți din acel aranjament cu un stimul în plus.”

Sunt menit să fiu atras de Chani.

„Vorbeşti de `*credință*`, Nahual, dar de jur împrejurul tău sunt atitudini şi pregătiri de război.”

”Eşti un războinic, Miles Teg. Doar îți ofer şansa de a duce un război cu tine însuți. Vei fi atât învingătorul cât şi învinsul. Şi vei sluji cu credință.” Nahual făcu semn hibridului de război să-l urmeze, cu un gest pe care cineva l-ar face unui câine feroce. Cum plecau, Nahual întrebă, ”Ce ar crede tânărul Paul de acest aranjament dacă ar fi să fie trezit?”

Paul fusese derutat de întreaga scenă. ”Cred că acea fată fremenă te place, Miles. Îşi dai seama după ochii ei, zâmbetul ei. E genul de fată pe care aş putea-o iubi.”

Teg răspunse cu tăcere.

Capitolul 18

> Nu a venit Muad'Dib să arate că universul aparține Fremenilor? Şi cu ce preț au băut Fremenii din cupa Elixirului Vieții Lui! Şi nu a arătat Zeul-Tiran Guldur că sufletul fremen poate fi pierdut dacă ne abatem de la Cărarea sa de aur? Aşa cum apa era cândva deficitară, era şi Dune deficitar. Iar Sia'aba a venit să arate Fremenilor că pe Noile Ei Cărări, Dune însuşi nu mai e deficitar ci îşi revarsă ploaia asupra universului.
>
> - din cartea Sia'abei

Străzile erau împânzite de o multitudine de oameni. Mirosurile erau copleşitoare pentru Thunhun şi Ghanima, dar curând se obişnuiră cu ele. Mirosurile se schimbau de la mizerie la aer curat. Pe întreaga durată a plimbării lor prin acest sat fremen, Maeştrii Dansatori Față erau însoțitorii lor permanenți.

Îi imitau pe aceşti oameni Fremeni cu precizie, şi chiar le oferiră lui Thunhun şi Ghanimei salutări de tip comun, moduri diferite de a vorbi dialectele şi cum să se mişte într-un mod care să îi facă să pară mai naturali.

Yanima îşi aminti ceva ce bătrînul Fremen spusese înainte ca Maeştrii Dansatori Față să-l ucidă şi să-i adopte forma.

„Venim de la Pelerinajul Sia'abei” ... Sia'aba este Sheeana!

Primiră foarte puțin ajutor în găsirea Sheeanei. Deşi mulți erau familiarizați cu numele Sia'aba, mulți vorbeau despre ea ca despre ceva la fel de comun ca un crucifix pentru un Creştin Terran. Puțini o priveau ca pe ceva real, şi mulți bălmăjeau despre Shaitain furându-le sufletul, sau

murmurau despre satul lor distrus de Shai-Hulud. Mulți plecau în grabă sau începeau un descântec într-o derivație a vechii limbi islamiate renăscută pe această lume.

Se opriră la un vânzător de mâncăruri, gătind la vedere în timp ce patronii stăteau în corturi care-i ocroteau de razele fierbinți ale soarelui. Yanima observă că sursa de căldură era una cu care nu era familiară, o mică diademă strălucind sub fiecare vas de gătit, înconjurată de o rețea de ceea ce părea a fi o duzină concentrată de mici oglinzi.

Folosesc soarele să supraîncălzească un tip de cristal. Dar nu poate fi diamonit, nu şi-ar păstra structura cristalină mai mult de câteva folosiri. Şi cum ar face-o ieftin?

„Străinii sunt bineveniți aici oricând. Duncanul nostru ne-a spus că unii ca voi se vor prezenta curând." Ospătarul întinse ambele mâini într-un soi de salut, iar Yanima îi întoarse gestul, strângându-şi fiecare mână.

Dialectul e ciudat, dar vorbeşte limba noastră. 'Unii ca voi'? Suntem atât de diferiți de ceea ce au devenit ei? 'Se vor prezenta'? Se întind ei pe mai multe fluxuri temporale?

Thunhun întoarse de asemenea dubla strângere de mână şi vorbi cu gazda lor.

„Îl putem întâlni pe cel pe care-l numiți Duncan?"

„Sigur că puteți. Dar întâi e timpul să vă alăturați nouă la masă. Apoi vă vom duce la Duncanul nostru." Mâncarea era o Harayra de mirodenie, servită cu lipie. Friptura era condimentată cu ceea ce nu putea fi decât Melanj şi ceva iute, dar mâncarea era servită cu o pastă făcută din fructe dulci uscate. Puteai amesteca dulceața pentru a contracara iuțeala condimentelor, fără a trebui să bei multă apă. După ce mâncară, Thunhun era nerăbdător să-l găsească pe Duncanul de care vorbiseră.

„Ne poți duce acum la Duncan, aş vrea să ne vadă?"

„Nu vă poate vedea, căci e orb, dar va vedea mai mult în voi decât oricine. El poate vedea ce gândiți cu ochii săi de metal."

Ochi de metal. Ca ai lui Duncan din Şcolile Idah-Hayt.

Nu peste mult timp, aveau un nou ghid să-i conducă la Duncanul cu ochi de metal. Doar unul dintre Maeştrii Dansatori Față îi însoți, ceilalți se scuzară discret din grup.

După o plimbare scurtă prin sietchul deschis erau în fața Duncanului. Iar ghidul fu instruit de Duncan să fie lăsat singur cu Thunhun şi Yanima.

Ochii săi de metal priviră la Yanima şi Thunhun. Era ghola lui Duncan cu ochi de metal. Avea un pachet de cărți de Tarot Dune şi se aşează pe covorul Fremen de mirodenie țesut cu modele specifice.

Noaptea venise instantaneu, iar cele două luni interioare rapide se ridicaseră în miezul cerului în câteva momente, în timp ce în depărtare marea lună al-Akrab strălucea plină la zenitul cerului.

Duncanul vorbi, „Sia'aba aşteaptă venirea voastră. Vă rog, aşezați-vă şi aşteptați soarta citirii voastre." Yanima presupuse că se referea la citirea cărților de Tarot şi întrebă de unde ştia că au nevoie de o citire.

„Citirea va veni curând, dar trebuie să aşteptăm momentul potrivit. Undeva, Din-noul Muad'Dib îşi începe călătoria mirodeniei. Aşteptăm această trezire care e deja mult întârziată."

Thunhun gândi:

Oare visează el trecutul prin mirodenie? Aşteaptă el vreo sinergie din vreun moment mistic trecut pentru a-i amplifica citirea? Ce aspect al rețelei lui Duncan a descoperit acest ghola şi cum a învățat să măsoare pulsurile reapariției sale pentru a-i accesa puterile?

„Undeva Sia'aba visează primul din toți Fremenii care a ingerat mirodenia." Yanima avea impulsul de a intra într-un Vis al Mirodeniei pentru a observa prima ingerare a Apei Vieții de către Din-nou Muad'Dib.

Duncanul răspunse dorinței ei nerostite: „Sia'aba e de acord că ar trebui să aflați despre acel timp. Dar vă cere să vă uitați nu la evenimente ci la altceva." În acest moment Duncanul cu ochi de metal trase o carte din pachetul de tarot şi o aşează cu fața în sus. Cartea era Rătăcitorul.

„Rătăcitorul duce o boccea, dar nu ştie ce conține bocceaua. Aşa ar trebui şi voi să cărați tot ce vedeți, dar să nu mergeți pe o cărare stabilită, cu pasul neritmat al deşertului."

De acum Thunhun şi Yanima îşi ocupaseră locurile, aşezați în fața Duncanului, pe covorul de mirodenie. Yanima văzu semnificația următoarei cărți pe care o întoarse Duncanul. Thunhun observă că Yanima părea să fie atrasă în Visul Mirodeniei, datorită profundei ei sensibilități şi aptitudini. Îi ținu strâns mâna pe când ochii de metal ai Duncanului se ridicară din următoarea carte întoarsă.

Cartea Alam al-Mithal. Rosteşte judecată: „Cel ce doarme trebuie să se trezească!"

Cu asta Yanima se scufundă în brațele Visului Mirodeniei.

Visul era diferit de oricare îl mai avusese anterior. Sunetul vocii Duncanului părea să fie parte a visului. Visa oare mâna lui Thunhun? Întâi pierdu simțul prezentului, erau doar formele din covor care o mențineau ancorată în prezent. Concentrează-te pe simbolurile din covor. Şi pe cărțile de tarot ale Duncanului. Visul Mirodeniei fusese anterior ceva cu totul diferit, şi fusese întotdeauna despre trecut. Iată! Acel model. Murbella scrie piesa *Răzbunarea Sfintei Alia*! Iar acolo, un ghola Paul ia Apa Vieții alături de primul Muad'Dib. Şi alt Duncan mă priveşte. Acum ceva îi forțase mintea pe o altă cărare, un nou drum pe care nu-l descoperise până acum. Acum viitorul prinde formă pe covor. Sheeana, Sia'aba este Viermele. Yanima încă nu îşi putea da seama dacă Duncanul întorsese următoarea carte sau dacă o visa din vreun trecut uitat. Era Wawi. Bărbatul şi femeia ținându-se de mână, privind la luna ce răsărea. Cei Doi care sunt Unul. Împrejurimile deveniseră deodată una cu corpul, şi deodată ea ştiu. Covorul părea să aibă viață în jurul ei. Mai mult, îşi dădu seama că Visa covorul, Tarotul şi mâna lui Thunhun care părea atât de reală cu o clipă înainte. Yanima înțelese că ceea ce gusta era ceva ce Cei Cu Multe Fețe nu puteau savura. Din interiorul visului ei, acum deschis şi coexistent cu prezentul ei, Yanima

deveni locul unei noi dezvăluiri. Amândouă timpurile... toate timpurile sunt acum! Acesta era secretul lui Kwisatz Haderach. Al-wahid al-kathir este Unicul/Multitudinea. Visul Mirodeniei va deveni realitatea.

Yanima reveni din Visul Mirodeniei, găsind insula prezentului întâi pe covor şi apoi în atingerea mâinii lui Thunhun. Dar ochii ei vedeau atât visul cât şi realul ca un tot.

Thunhun încă ținea mâna Yanimei, iar ea i-o apucă pe cealaltă. Duncanul întoarse ultima carte, a sorții.

Universul.

Yanima trase mâna lui Thunhun la buzele ei şi-l asigură, „Sheeana ne va trezi pe toți."

Capitolul 19

> Metafora era extinsă când noi oamenii am fost introduşi în ecuația viermilor şi mirodeniei. Vierme. Mirodenie. Omenire. Cele ce apar natural şi această nouă natură care s-a născut din curtarea omului şi mirodeniei au fost înlănțuite pe vecie cu unirea omului şi viermelui.
>
> - crezul Sia´abei.

Ceremonia ingerării mirodeniei de către ghola Paul urma să aibă loc la seitchul tânărului ghola Liet Kynes. Rebecca conducea procesiunea şi aplicarea în fapt a Apei Vieții, şi câteva surori care compuneau alaiul. Rebecca se opusese planului Sheeanei şi păstrase mai multe din tradițiile Bene Gesserit. Sheeana considerase potrivit ca Rebecca să administreze întreaga afacere în absența ei.

Membrele alaiului Rebeccăi care erau sau deveniseră surori Bene Gesserit pline o făcuseră pe acest Spirit al Dunei cu ajutorul Apei Vieții de la viermii Sheeanei. Aşa cum se întâmplase de mai multe ori de la sosirea non-navei, un vierme fusese pregătit de membrele alaiului Rebeccăi prin înecare în apă, astfel eliberând toxina care avea să devină testul suprem al viitorului ghola Paul.

Ne jucăm cu alt Kwisatz Haderach astăzi. Tatăl meu nu ar fi de acord dacă ar fi în viață azi.

Tatăl Rebeccăi fusese conducătorul alaiului ei. Erau Iudei, ceea ce nu însemna nimic pentru oricine altcineva la această vârstă. Dar pentru Rebecca şi alaiul ei, ei reprezentau un grup care păstraseră o legătură comună cu originile umanității cu mai multe zeci de mii de ani în urmă.

Faptul că încă supraviețuim poate reprezenta doar încăpățânarea noastră ca oameni de a ne opune schimbării. Faptul că ne păstrăm tradițiile poate fi nu numai un semn că suntem Iudei, ci poate fi singurul lucru care ne uneşte ca oameni.

Duncan îl conduse pe ghola Paul într-o zonă deschisă cu consiliul seitchului Kynes, flancat de ghola Fremen, observatori Tleilaxu împreună cu membre ale sororității Sheeanei. Sheeana însăşi era absentă, surprinzător pentru mulți, deşi Duncan şi Rebecca ştiau exact unde se afla acum.

Ea caută micii păstrăvi chiar acum, când continuăm aici. Faptul că nu e prezentă vorbeşte clar despre o grabă în aceste situații care urmează.

În timp ce Duncan îl lăsă pe Paul în mâinile acestor surori, Teg şi Chani fură văzuți sosind împreună spre finalul consiliului Kynes. Duncan îl privi pe Liet cum ia act de prezența celor doi şi i se păru ciudat.

Miles, ai grijă cum păşeşti. Te joci cu imaginea soției unui posibil Muad´Dib.

În timp ce Paul se aşează pe covorul în stil Fremen, Rebecca şi surorile ei formară un cerc în jurul lui. Duncan ştia că Sheeana deja văzuse acest eveniment şi se gândi iar la decizia ei de a se îmbarca în căătoria ei. Anunțase plecarea sa lui Duncan, şi desigur surorilor ei.

Înainte ca Sheeana să plece în deşert singură, noaptea dinainte, se întâlnise cu surorile ei într-o ultimă adunare care avea să devină un ritual al vreunei viitoare religii. Sheeana vorbise simplu fiecărei surori şi le spusese că avea să se întoarcă pentru fiecare dintre ele. Apoi plecase, dar înainte de a se îndrepta spre deşert vorbise o ultimă dată cu Duncan. Duncan îşi aminti această întâlnire în timp ce Paul era pregătit pentru Apa Vieții.

Sheeana vorbise despre reunirea lui cu Murbella, despre cum ei vor forma o şcoală ce va continua progresul pe care unamitatea îl avusese de la naşterea sa.

“Viermii şi Mirodenia s-au dovedit cândva marile realizări ale lui Paul – şi secretul lui Kynes. Tleilaxu de pe L´Katib au făcut un mare efort să reînvie nu numai corpurile dar şi amintirile fremenilor noştri. Învață în special de la ghola Kynes, Duncan.”

”Vorbeşti despre Vierme şi Mirodenie de parcă ar fi o cantitate fixă, ca şi cum ar fi parte a umanității noastre.”

”Nu o cantitate fixă, ci o metaforă. Doar Leto a văzut-o ca o metaforă pentru înfăptuirea Cărării sale de Aur – o cale pentru umanitate la care niciodată nu avea să participe pe deplin.”

”L-am cunoscut, adu-ți aminte. L-am cunoscut ca mai mult decât un om, dar avea visurile unui tată. Un tată care dădea naştere visurilor predecesorilor lui.”

Duncan privi la acest ghola Paul şi se întrebă ce simboliza el în acest univers. Acesta nu era un Arrakis naiv aşa cum îl cunoscuseră strămoşii. Când Sheeana fusese transformată într-un vierme de nisip, Duncan ştiuse să rolul ei nu va fi de tiran sau salvator.

Să întrebi despre viitorul lui Paul şi Sheeana pare o irosire a limbajului. Nu este nimic ce poate fi spus care ar putea cuprinde rolurile acestor ființe.

Surorile Rebeccăi îl flancară pe ghola Paul, dar Maia îi administră Apa Vieții, turnând lichidul în gura ghola-ului Paul.

Încă mai trebuie să i se trezească amintirile, totuşi Sheeana a insistat să se facă astfel.

Teg aruncă o privire către Duncan, singurul prezent care fusese trezit din amintirile trecute. Privirea era dezaprobatoare.

Şi de oroare.

Pe măsură ce Apa Vieții începu să se strecoare în ființa lui Paul, şi ciudata atingere a agoniei transformării puse stăpânire pe el, Duncan auzi provocarea Sheeanei din noaptea anterioară.

”Duncan, ai vrea să înțelegi acest mister, dar nu îți este disponibil. Eşti o parte a cărării lui Leto. Şi doar acea cărare o pot întuneca, acționând pentru a ne deschide Noii Cărări. Trăieşti într-un paradox frumos dar mortal, Duncan. În această privință te invidiez şi-mi este milă de tine.” Ghola Paul scoase un țipăt şi-i aminti lui Duncan de propriile apropieri de nebunie ale Murbellei şi posedarea ei de amintirile Aliei.

Toate ororile se reîntorc la Harkonnen în mintea mea. Este prima şi cea mai prețuită cicatrice a mea. Măsura mea pentru uman şi inuman.

La ingerarea Apei Vieții, Paul simți că sufletul i se topeşte în transă. Nu se putea mişca, chiar mişcarea degetelor mâinii îi provoca mari dureri. Muşchii din jurul ochilor se încordară şi-i forțară ochii să stea deschişi, dar nu asta era calea prin care imaginile îi intrau în minte. Ochii îi priveau orbi dincolo de niciodată. Bătăile inimii îi deveniră slabe, respirația aproape oprindu-se.

Soseşte agonia Apei Vieții!

Rebecca privi în sus, doar pentru a-l vedea pe Duncan ferindu-şi privirea.

Paul se zvârcolea în timp ce nu numai amintirile lui personale se revărsau în mintea sa, ci şi amintirile tuturor strămoşilor lui. Amintirile dădeau năvală în conştiința lui şi apoi în jos, mii de ani într-o secundă.

Strigă într-o aramaică perfectă: ”Trădat, de acest ultim Paşte al meu!” rebecca prinse referirea.

Sângele mielului pentru protecție, dar el este propriul său miel.

Paul scoase din nou un strigăt lung: ”DE CE? De ce să mă readuceți iar?”

Paul lăsă să-i scape un ”nu” printre hohote, în timp ce surorile se adunară în jurul lui, ocupându-se de trupul lui slăbit.

Duncan simți privitorii din nou, de undeva, şi se văzu pe sine printre ei. Gândurile lui Duncan evadară din scenă, tânjind după singura pace pe care o cunoştea. Şi se regăsi concentrat pe femeia pe care o iubea.

Locul meu nu mai e aici. Trebuie să mă întorc la Murbella.

Capitolul 20

> Aşa că am ajuns să ştim ceea ce ştiau strămunii, că există doi ochi. Un ochi e cel prin care este perceput cel ce trece prin transmutație, în timp ce al doilea ochi este cel prin care

este percepută transmutația însăşi. Acestea sunt două din Noile Cărări care au fost clarificate Posesorilor celor Doi Ochi.
- Zicerile Sia´abei

Planeta era cândva cunoscută drept Dune. Acum era o stâncă arsă şi lipsită de viață, orbitând în jurul soarelui ei. Steaua fusese vizibilă pe cerul uitatei Terra şi fusese numită Canopus. Dar nu asta o preocupa pe Yeshika Ampre în timp ce Maeştrii Danatori Față ce o capturaseră o escortau afară la suprafață. Purtau costume de protecție, căci atmosfera fusese de mult arsă în timpul războaielor dintre Bene Gesserit şi Onoratelor Matres în timpul Întoarcerii.

Yeshikăi i se păru că aude sunetul ploii căzând.

Yeshika Ampre era escortată de un Maestru Dansator Față iar ceilalți doi mergeau alături de ei. Îl urmări pe Lrolan în căutarea unui semn care să arate de ce erau aici.

Un semn despre Nro Pathay poate.

Lrolan vorbi prin dispozitivele de comunicare din toate căştile costumelor de protecție, ”Maeştrii Dansatori Față vă oferă totul vouă, oamenilor, şi Raiul de asemenea. Cerem atât de puțin în schimb, doar acceptarea modului nostru de a vă călăuzi, pentru a putea celebra acest lucru pe cale de dispariție numit Individual.”

Savoarea umanității voastre s-a pierdut de atâta vreme, nici măcar Bene Gesseritul vostru nu i-a mai putut reaprinde focul muribund.

”Nu cerem să fim salvați, nu cerem Raiul.” Yeshika încă nu văzu nimic, deşi prezența secvenței Fibbonacci în foneme şi silabe continua să străbată mesajul.

Lrolan zâmbi prin plaz-ul căştii, ”Nu vă putem lăsa să dispăreți de mâna celor pe care-i numiți Cei cu Multe Fețe.”

Yeshika rămase atentă, privind. Apoi se întâmplă. Observă momentul exact când veni schimbarea, deşi însoțitorii lui Lrolan nu detectară schimbarea subtilă. Lrolan însuşi nu apucă să-şi dea seama pe de-antregul ce se întâmplă cu el; la momentul când conştiința lui Nro Pathay reapăru – Lrolan nu mai exista. Yeshika simți de parcă visa un phoenix ridicându-se din cenuşă, dar nu-şi putea da seama dacă era renaşterea lui Nro sau renaşterea Dunei.

Sunt în Visul Mirodeniei? Ce mi se întâmplă?

Primele gânduri ale lui Nro Pathay după reapariția din conştiința Maestrului Dansator Față erau de victorie asupra corpului pe care acum, uimitor, îl locuia.

Toate teoriile mele au fost corecte. Acum ale cui tehnici au valoare, Yeshika Ampre?

Rămase coerent. Primul său curs de acțiune va fi să scape de însoțitorii lor Maeştri Dansatori Față. În fiecare din mânecile mantiei care acoperea costumul de protecție erau două stilete subțiri. Nro făcu un gest Yeshikăi către Maestrul Dansator Față de lângă ea.

Nro plănuieşte să ucidă cei doi Maeştri Dansatori Față de lângă el, lăsându-mă pe mine să mă ocup de al treilea. Şi de cel din navă.

Pe neaşteptate, cele două stilete străluciră din mânecile sale, tăind prin pelerine şi costumele de protecție. Un fâsâit se auzi în timp ce oxigenul ieşea prin găuri. Maeştrii Dansatori Față cu fețele şocate, se contorsionară încercând să-şi schimbe forma ca să astupe găurile din costume şi în acelaşi timp să se apere de atacurile liderului lor. Dar acest corp al lui Lrolan, condus de noul său stăpân, continuă să înfigă lamele în costume şi mai adânc în carne.

Yeshika permise Maestrului Dansator față să îşi schimbe atenția către vălmăşeală şi apoi acționă. Concentră antremanentul prana-bindu care fusese parte a liniei Hwi Noree în pumnul strâns. Apucând pelerina victimei de umeri, aşteptă întoarcerea lui rapidă spre ea pentru a dezlănțui lovitura unică. Pumnul străbătu plaz-ul limpede al căştii costumului de protecție, amestecând fragmente de plaz şi metal cu oasele sparte ale frunții craniului. Moartea cerebrală fu aproape instantanee.

Yeshika se uită spre Nro dar el deja lăsase cele două cadavre şi fugea în interiorul navei. În timp ce el intra în navă să îl termine pe ultimul din Maeştrii Dansatori Față, surprinse ceva la marginea câmpului vizual. La început, părea un artefact ixian, frumos, periculos şi puternic, dar curând se dovedi a fi doar o umbră aruncată de o stâncă şi o bucată de metal care era vreo maşinărie.

Un ornitopter sau poate o maşină de recoltat Mirodenia.

Yeshika uită de Nro pentru o clipă, de cadavrul ce zăcea la picioarele ei, şi privi la umbră. Griul şi negrul îi jucau feste. Un întuneric gnostic, un punct crescând de la orizont şi iluminând în mai multă întunecime, ca şi cum i-ar fi spus, ”Uite, aici este!”

Ceva urma să se întâmple aici pe vechiul Dune. De aceea Maeştrii Dansatori Față erau atât de interesați să vină aici.

Yeshika nu observase că Nro Pathay venise lângă ea.

”Am rămas doar noi doi, Imperator tehnocrat.”

”Explică, Nro Pathay, cum ai aranjat o asemenea întorsătură a evenimentelor.” Yeshika vorbea geniului şi ego-ului lui, pentru că nu prea ştia cu ce avea de-a face.

Va urma...

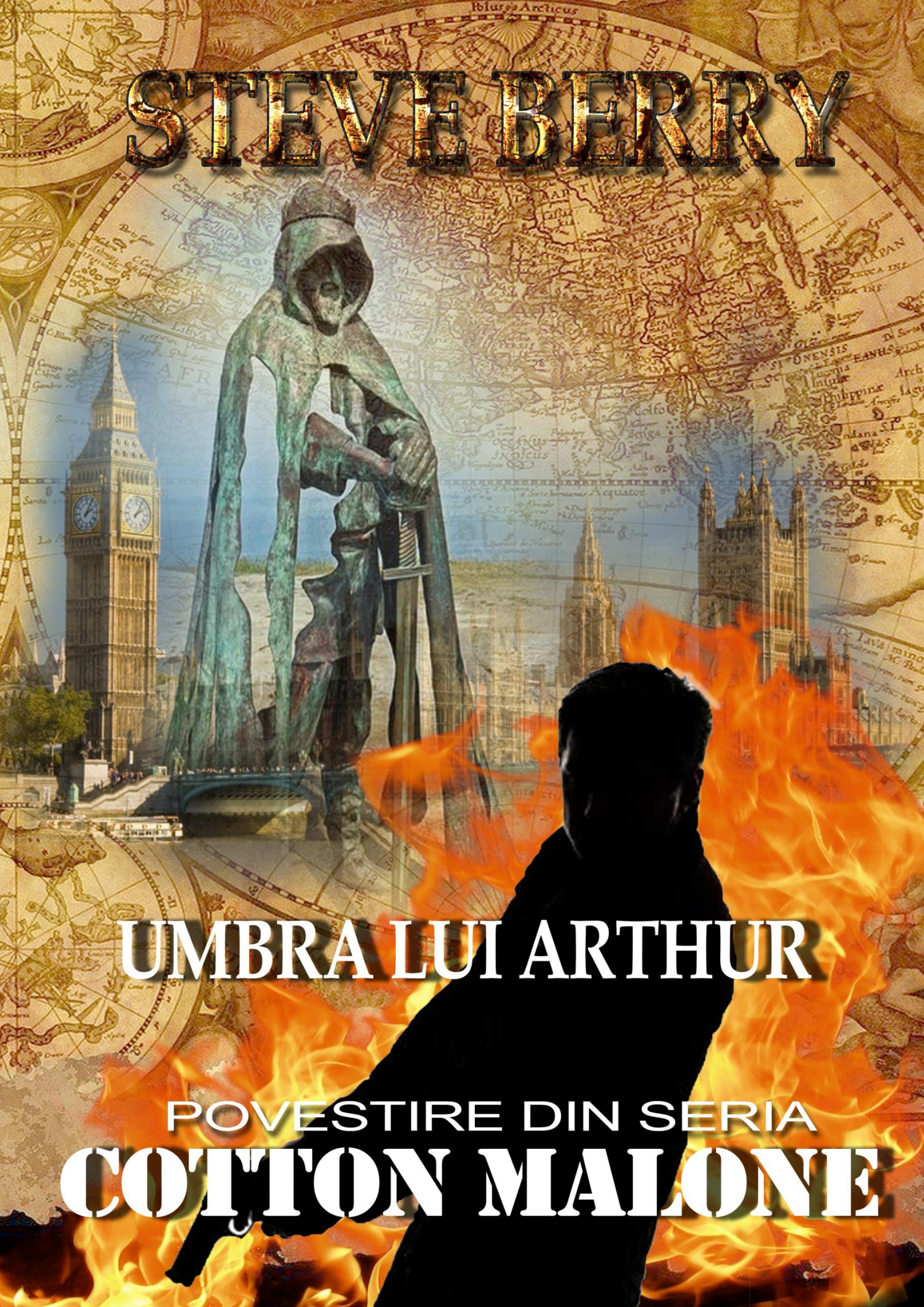
STEVE BERRY
UMBRA LUI ARTHUR
POVESTIRE DIN SERIA
COTTON MALONE

STEVE BERRY

UMBRA LUI ARTHUR

Titlul original: *The Tudor Plot, 2013*
Traducerea: Ştefi Todo

EPISODUL II

CAPITOLUL PAISPREZECE

Malone şi-a pus centura în partea din spate a elicopterului. Profesorul Goulding stătea lângă el. Un pilot al RAF s-a instalat la manşă şi a pornit motorul. Câteva minute mai târziu, ei s-au ridicat în dimineața islandeză rece şi întunecoasă.

Un avion militar i-a transportat pe amândoi de la Londra la o bază NATO din Keflavik. Pe drum Malone a vorbit pe o linie securizată cu Stephanie Nelle, informând-o despre ce s-a întâmplat ieri la Turn cu racheta. A reuşit chiar să doarmă câteva ore noaptea trecută şi şi-a luat haine potrivite pentru condițiile arctice, îmbrăcând haine de corp cu izolare termică, cămaşă şi pantaloni din lână groasă, mănuşi şi o haină cu căptuşeală de blană şi cu glugă. Goulding făcuse la fel. Îl luase pe profesor ştiind că s-ar putea să aibă nevoie imediat de experiența lui. Regina îi ceruse personal să meargă acolo şi Goulding fusese nerăbdător să plece. La ordinul lui Stephanie el îi dezvăluise reginei ce aflase despre mormântul lui Arthur, dar a ținut secretă implicarea MI6.

Povestea oficială de ieri a fost că un exercițiu militar a dat greş şi racheta armată a căzut în Tamisa şi a explodat sub apă.

Dar Malone ştia cine fusese în spate.

Peter Lyon.

Care a rămas în libertate.

Avusese întrebări pentru Sir Thomas Mathews, dar şeful MI6 nu era nici el de găsit. De fapt asta nu era o surpriză. Având în vedere implicațiile. Îi raportase totul lui Stephanie, inclusiv toate suspiciunile lui. În zborul transatlantic, Goulding îi adusese la cunoştință trei detalii importante pe care nu i le spusese ieri. Primul era un jurnal, scris în timpul ocupației catolice a Islandei, aflat la British Museum.

Aşezările irlandeze din Islanda au fost abandonate în anul 900 când au ajuns vikingii, dar au mai apărut câteva mânăstiri noi în secolele de după, toate închise în timpul Reformei, când danezii au interzis catolicismul. Înaintea evacuării uneia dintre mânăstiri de lângă Skriðuklauster, pe coasta estică, un călugăr sârguincios a înregistrat ceea ce a găsit prin vechile arhive. Călugărul povestea despre o peşteră bântuită de o fantomă, în care era îngropată o persoană de mare importanță. Se presupunea că locul se află la sud de un vârf în formă de piramidă, dincolo de un defileu maroniu-roşiatic, în fața unei stânci abrupte *cunoscute numai de păsări*. Jurnalul era schematic, reflectând un timp în care predominau miturile şi magicul şi, în mod normal, povestea ar fi fost ignorată. Cu toate acestea, Goulding observase desenele din jurnal, gravuri pe care se presupunea că le-au văzut localnicii care s-au aventurat în peşteră, care se potriveau cu plăcile de pe vasul ceremonial.

O altă confirmare a fost găsită în cea de-a doua dezvăluire.

În timpul celui de-al doilea război mondial aliații au avut o bază pe coasta estică pietroasă a Islandei. Un colonel britanic repartizat acolo a fost fascinat de legenda peşterii bântuite. Călătoriile sale în munții din jur au fost documentate într-un jurnal pe care Mathews reuşise să îl obțină de la strănepotul soldatului. Scrierea vorbea despre o peşteră găsită în umbra unui vârf în formă de piramidă, dincolo de un defileu maroniu-roşiatic. Erau desene şi începuturile unei hărți a unui tunel. Din păcate, colonelul s-a pierdut în munți, probabil victimă a unei avalanşe şi niciodată nu a documentat pe deplin amploarea descoperirii sale. Şi totuşi, referințele sale trecătoare au fost suficiente pentru a concluziona că legenda ar putea fi realitate.

Ultima probă a apărut în totalitate din întâmplare. Un fermier din West Sussex deschidea o fântână veche când a observat că nişte pietre folosite pentru consolidare erau gravate. Mathews a aflat că Yourstone a cumpărat pietrele şi şi-a dat seama că inscripțiile erau originare din secolul al VI-lea. Vorbeau despre un loc unde pământul erupea în flăcări şi unde gheața potolea flăcările. Un loc îndepărtat în care locuiau războinici, unul în mod deosebit cu descendență impresionantă şi importantă. Nu era menționat niciun nume, dar referința la un pământ de foc şi gheață părea încă o confirmare că traseul către mormântul lui Arthur se termina în Islanda.

— Yourstone a căutat acolo, a spus Goulding în timp ce se uitau pe fereastră la cerul de culoarea somonului în soarele dimineții.

— Dar a găsit vreodată locația?

— Nu ştiu. Mathews nu mi-a spus niciodată.

Fiorduri adânci brăzdau coasta de sud-est, de unde începea iarba tundrei umede. Urmele oilor erau evidente prin câmpurile bolovănoase. Pâlcuri de mesteceni şi plopi punctau un peisaj altfel arid. Un fluviu curgea spre nord,

mai mult un lac îngust pe o mare parte din lungimea sa, apa calmă strălucind într-o nuanță albastră glaciară.

Pilotul păstra direcția elicopterului în aerul rece.

— Am citit câteva legende islandeze, a spus Malone. Vorbesc despre gnomi, elfi şi pitici care trăiesc în munți. E uşor de văzut cum o legendă despre o peşteră bântuită ar fi supraviețuit. S-a uitat în jos la craterele care punctau suprafața aridă. Locul ăsta e ca luna cu apă.

— Există o zicală. Dacă te pierzi în pădurea din Islanda, doar ridică-te în picioare.

O coloană de abur se ridica în zare.

— Gheizere, a spus Goulding. E multă activitate vulcanică aici. Pământul de Foc şi Gheață, îți aminteşti? Ce contradicție încântătoare.

La vest dominau ghețarii, din care unul îşi retrăsese laba de gheață şi lăsase o câmpie de prundiş negru cu nervuri de muşchi verde. Şi undeva acolo era un vârf în formă de piramidă lângă un defileu maroniu-roşiatic. Din păcate, după cum stăteau lucrurile, acolo erau o mulțime de vârfuri în formă de piramidă. Toți versanții erau înalți şi zimțați.

Elicopterul s-a înclinat spre dreapta şi a pierdut atitudine pentru a se feri de o zonă de nori denşi care se apropia. Au ocolit un vârf mic şi Malone a văzut în față un sat, cu clădiri din lemn, piatră uscată, ziduri din turbă şi acoperişuri din tablă ondulată. Oile hoinăreau prin sat. Un grup de căprioare urcau pe un versant din apropiere. Pilotul se îndepărtă de ambele turme. Goulding aflase despre aceşti locuitori din jurnalul din cel de-al doilea război mondial.

— Aceasta e cea mai apropiată aşezare de locul pe care l-ai menționat, a spus pilotul în căşti. Am de gând să aterizez.

A aşezat elicopterul pe un câmp cu iarbă şi au ieşit în aerul rece, închizându-şi rapid fermoarul la haine. Era o plimbare de cinci minute până în sat. Un drum pavat împărțea satul pe jumătate. Exista o varietate de magazine, unul – un magazin de pietre care expunea pietre semipreționase în vitrina din față, altul – un magazin universal plin de marfă. La capătul străzii lungi era o biserică din lemn. O femeie înfofolită într-o haină de lână mergea pe stradă îndepărtându-se de biserică. S-a apropiat de magazinul universal şi a băgat o cheie în încuietoare.

L-a lăsat în urmă pe Goulding şi s-a prezentat, aflând că magazinul e al ei.

— Am auzit elicopterul cu câteva minute în urmă, a spus femeia într-o engleză clară dându-şi la o parte de pe ochi părul castaniu brăzdat cu şuvițe cărunte. Era de vârstă mijlocie şi avea fața rotundă şi roşie ca o sfeclă.

— Va suna un pic ciudat, a spus el, dar există în munți vreun vârf în formă de piramidă?

— Multe.

— Şi încă o întrebare stupidă. Nişte defilee brăzdate cu maro şi roşu?

Ea a zâmbit.

— Prea multe pentru a le număra.

I-a spus despre legenda peşterii bântuite.

— Sunteți vânători de comori? a întrebat femeia.

— Deloc, a spus Malone.

— Ceilalți au spus acelaşi lucru şi cred că şi ei mințeau.

Declarația ei arăta dispreț.

— Care ceilalți? a vrut el să ştie.

— Bărbații din munți. A arătat spre vest, spre vârfurile acoperite cu zăpadă. Au spus că sunt colecționari de roci. Căutând jasp şi obsidian.

— De cât timp sunt acolo? a întrebat el.

— Cam o lună. Coboară la câteva zile pentru provizii.

Acum era interesat.

— Ce v-a făcut să credeți că mințeau?

— Prea nervoşi. Excursioniştii şi oamenii de ştiință au răbdare. Aceşti bărbați se grăbeau. A făcut pauză. Sunt în grabă.

Începea să aprecieze intuiția femeii.

— Ştiți unde sunt pe acolo?

— Unul din păstori mi-a spus că erau dincolo de lacul musculițelor, deasupra depresiunii Álar. Dealurile sunt scobite. O mulțime de peşteri şi tuneluri. Dar nu este nimic acolo. Oamenii i-au cercetat de secole.

— Le-ați spus asta? a întrebat Malone.

L-a studiat concentrată.

— Aşa cum vă spun şi dumneavoastră. A ezitat un moment. Alt motiv pentru care cred că sunt vânători de comori.

— Care e? a întrebat el.

— Nici ei nu m-au crezut.

A fost nevoie de o jumătate de oră de discuții înainte ca ea să se îmbuneze. A ajutat faptul că Goulding părea familiarizat cu regiunea şi înțelegea unele dintre particularitățile locului. O sută de dolari au asigurat închirierea pentru o zi a Range Rover-ului ei.

Au plecat din sat pe singurul drum existent.

Drumul tăia un canion prin pereți de roci roşii în care se vedeau straturi geologice de istorie. Vârfurile şi dealurile de dincolo aveau nuanțe ruginii şi galbene, punctate cu zăpadă. Resturile abrupte ale vechilor vulcani le-au atras atenția.

Absența gheții a captat interesul lui Malone.

— Pentru un loc atât de rece, e puțină umiditate.

— Întotdeauna am crezut că şi numele e ciudat, a spus Goulding. Islanda[1]. Şi totuşi nu e gheață aproape deloc. Aerul e prea uscat.

[1] În engleză, Iceland – Pământul de Gheață

Proprietara magazinului din sat le-a spus despre minele de sulf abandonate, formate atunci când bulele de aburi au ridicat lava prin rocă şi ea s-a întărit înainte să erupă, rezultând un labirint de pasaje şi încăperi. Şi, deşi acum toate minele sunt dispărute, urmele lor au rămas.

Au urmat direcția pe care le-a indicat-o ea, drumul înrăutățindu-se progresiv până când a ajuns mai mult o potecă pietruită decât o şosea. Au apreciat că erau la vreo cincizeci de kilometri de sat, izolați, fără niciun semn că exista cineva sau ceva.

— În conformitate cu ce ne-a spus ea, a spus Goulding, e o excursie pe jos printre acele dealuri drept înainte.

Malone a oprit maşina şi au urcat pe scurgerea de lavă colonizată de licheni. Sălciile pitice punctau pământul negru cu petice împrăştiate. Tundra se întindea spre nord şi un câmp plin de zăpadă spre vest.

I-a condus spre o pantă.

Urcarea pe acel teren a fost ca şi cum ar fi mers pe rulmenți şi era recunoscător pentru cizmele pe care armata i le-a recomandat mai devreme. Căutau un *nemeton*, cuvântul celtic pentru un loc sacru dintr-o localitate îndepărtată. Manuscrisele antice se refereau la *uşa muntelui*, notând poziția sa în raport cu vârful în formă de piramidă. Zonele montane străpungeau cerul într-o varietate de forme, bazalt, tuf şi riolit, în mod clar deformate în timp. Şi-a dat seama că ceea ce era o formă de piramidă în secolul al VI-lea ar putea să nu mai existe – forța vulcanică, gheața şi mişcarea tectonică au schimbat cu siguranță totul în jurul lor.

S-a uitat la ceas. 9:45 a.m.

Se simțea şi arăta ca şi cum ar fi fost 5:00 p.m., în mod special deoarece nu dormise decât puține ore.

Apoi a văzut.

Pe o creastă la o jumătate de milă distanță, înainte de o deschidere neagră pe fața stâncoasă, a văzut un camping cu trei corturi supradimensionate. A studiat vârful de deasupra şi a observat că într-adevăr era triunghiular – o piramidă strâmbă, dar fără discuție o piramidă. Nu a văzut pe nimeni lângă sau în preajma corturilor.

— Să ne apropiem din partea îndepărtată, a spus el, arătând spre un pâlc de frasini.

— Te îngrijorează ceva?

A detectat reținerea din întrebare.

— Eşti în regulă?

— Nu sunt agent, dar am servit patru ani în infanterie.

A pus mâna pe umărul profesorului.

— Nu te îngrijora. Doar urmează-mă.

Tabăra era pustie.

VP MAGAZIN

Un zumzet scăzut, continuu, din unul dintre corturi şi două cabluri negre şerpuind în munte, semnalau prezența unui generator. O varietate de urme de paşi era încadrată de zăpada împrăştiată, toate ducând spre munte. Tunelul de la intrare era surprinzător de lat, ceea ce îl ajuta având în vedere spaima lui de spațiile închise. Becuri agățate de stânci dizolvau întunericul, dezvăluind ziduri aspre, ascuțite pe alocuri, podeaua fiind un amestec de nisip şi pietriş.

— Această pantă e naturală, a şoptit Goulding. Formată de lavă cu milenii în urmă.

Au ajuns într-o încăpere cam de cincisprezece metri pătrați cu un tavan înalt, boltit. La capătul îndepărtat, iluminat de un suport de lumini cu halogen, era ceva ce părea un altar, o placă dreptunghiulară de piatră înnegrită, susținută de doi stâlpi de piatră, toată structura ridicată pe o platformă săpată în stâncă. Goulding a fost atras de altar şi s-a concentrat pe nodurile din spate şi de deasupra de pe pereții camerei.

— Celtic. Simbolul creşterii spirituale eterne a omului. Dar acolo. Vezi? Urmele creştinismului.

În spațiul din spatele altarului erau sculpturile unui bărbat, unui leu, unui viței şi unui vultur.

— Bărbatul îl reprezintă pe Matei. Leul, pe Marcu. Vițelul pe Luca. Şi vulturul, pe Ioan. Cei patru evanghelişti. Peşterile păgâne ca asta au devenit în cele din urmă biserici.

Lui Malone i-a atras atenția o cruce, dintr-o nişă din partea dreaptă. Un cerc îi umplea centrul, iar brațul inferior era mai lung şi mai lat decât cele două laturi. Cercul era împărțit în patru şi ornamentat, dând adâncime şi claritate unei suprafețe altfel plate.

— E celtic, a spus Goulding.

Era în alertă. Unde erau bărbații care ridicaseră tabăra? Apoi a observat ceva. De-a lungul încăperii, pe podeaua de pietre. A păşit şi s-a aplecat. Pete întunecate. Uscate. Greu de spus.

— E sânge? a întrebat Goulding.

— Ar putea fi.

Două urme apăreau în nisipul de pe podea, ducând într-o linie dreaptă în alt tunel, ca şi cum cineva ar fi fost târât, cu călcâiele pe jos.

A pus mâna pe Beretta pe care o avea de la Magellan Billet.

— Stai în spatele meu, i-a spus lui Goulding.

— Acum ar trebui să fiu îngrijorat?

— Bună întrebare.

Au intrat în tunelul îndepărtat. Mai multe becuri le luminau drumul. Pasajul deschidea o cărare fără nicio ramificație până în capăt, unde era o altă încăpere, mai mică decât prima, dar fără îndoială celtică – aceleaşi noduri desenate punctau suprafața de piatră. Pe peretele îndepărtat, un bec lumina o inscripție.

EFFIGIEM CHRISTI QUI TRANSIS PRONUS HONORA – ANNO MCCCVI

— Tu, cel care treci în grabă, onorează imaginea lui Christos – 1306 d.Ch., a spus Goulding, citind cuvintele.

Urmele din nisip făceau o cale prin cameră şi spre unul din alte trei tunele de ieşire. Acelaşi prin care treceau cablurile. Au mers pe acolo, noul pasaj fiind mai îngust decât primele două, cu pereții mai ascuțiți şi mai deschişi la culoare. Becurile erau rare, cam la zece metri unul de celălalt. Aerul era mai rece, cu adevărat ca într-un cavou, condensul din respirația lor marcând drumul. Au trecut pe lângă deschideri dincolo de care era întuneric beznă. Nişe făcute de mâna omului apăreau periodic în fațada de piatră. În câteva pietre erau cioplite inscripții latine.

Urmele duble se continuau în fața lor.

Era condus?

Tunelul urma o cale mai adânc în interiorul muntelui. Nivelul lor s-a modificat de două ori şi drumul urca uşor. Pasajul s-a terminat în altă încăpere ca o catedrală, aceasta având un tavan din piatră zimțată, cu o nuanță albăstruie dată de becurile cu halogen. Un piedestal de piatră domina centrul, având cam şase metri pătrați. Simboluri celtice decorau marginile, împreună cu mai multe litere latine.

Dar corpurile le-au atras atenția. Trei bărbați. Îmbrăcați în haine groase şi cu cizme. Cu găuri de gloanțe în cap.

— Acum poți să fii îngrijorat, a spus el.

Dar nu era surprins. Mizeria trebuia curățată. Nimic nu putea fi lăsat în urmă.

— E oribil, a spus Goulding.

Din cauza căldurii era greu de spus de cât timp erau morți.

Şi-a întors atenția către cameră, îngrijorat că s-ar putea să nu fie singuri. Dar erau prea tare implicați ca să dea înapoi acum.

Oare asta a şi fost ideea?

— E mormântul lui Arthur? a întrebat el.

Goulding a îngenuncheat în fața piedestalului.

— Inscripțiile vorbesc despre Christos, Fecioară şi sanctitatea suveranului. Dar celții n-ar fi îngropat niciodată o căpetenie în acest fel. Mormintele lor sunt mult mai personale. Intime.

Ceasul lui interior i-a spus că au părăsit Keflavik cu trei ore în urmă.

— Uită-te acolo, a spus profesorul.

Văzuse şi el.

Un alt cablu, dispărând într-o fisură din perete. S-au apropiat şi au examinat ieşirea, apoi au intrat. Douăzeci de paşi şi au ajuns la o poartă făcută de mâna omului, creată din fațade sculptate în stâncă. Desene celtice îi decorau baza.

Camera de dincolo era luminată.

Au intrat.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Yourstone a intrat în castel. A fost convocat mai devreme, surprins că regina era acum în vestul Londrei, la Windsor. Masiva fortăreață fusese odată locul ei favorit de retragere, dar în timp ce Parkinson-ul îi consuma încet muşchii, devenise tot mai dificil pentru ea să călătorească confortabil. Cu toate acestea, dintr-un anumit motiv, curtea părăsise oraşul şi era acum rezidentă într-un loc pe care regalitatea l-a ocupat continuu din vremea lui William Cuceritorul.

Era încă uimit de evenimentele de ieri. Reportajele de ştiri continuau să vorbească despre o dronă militară căzută din greşeală în Tamisa. Armata şi-a asumat toată responsabilitatea. Unii membri ai Parlamentului au fost chemați pentru o investigație.

Dar se îndoia că va avea loc.

Oricine ar ține frâiele acestei povestiri va muşamaliza orice anchetă oficială. Ceva rău s-a întâmplat. Avea nevoie de detalii. Dar Eleanor nu s-a întors la casa din oraş, iar încercările lui de a vorbi la telefon cu vocea cu care vorbise de multe ori au fost inutile. Andrew s-a dovedit cel mai enervant. Neştiind de legătura dintre rachetă şi Albert, fiul lui făcuse presiuni pentru a afla detalii despre cum va deveni rege.

Dar nu era nimic de spus.

— Lord Yourstone.

S-a oprit la auzul numelui său şi când s-a întors l-a văzut pe Richard mergând pe un covor care împărțea în două galeria largă. Prințul avea o ținută neoficială, ca şi cum nu era niciun pericol să apară pe-aici vreun ziarist băgăcios.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Pe fața moştenitorului se putea citi preocuparea.

A fost condus într-un salon din apropiere, o cameră cu ferestre din sticlă tăiată. Richard a închis uşa în urma lor.

— Ce se întâmplă? a vrut să ştie Yourstone. Am fost convocat aici fără să mi se spună de ce.

— Trebuie să-mi spui adevărul. Nu voi tolera nicio minciună. Ai conspirat să-l ucizi pe Albert?

Întrebarea i-a confirmat frica despre eroarea de la Turn.

— Eşti nebun?

— Nu te burzului la mine. Răspunde la întrebare.

Şi-a regăsit sângele rece şi s-a calmat.

— De ce întrebi aşa ceva?

— Mama crede că tu conspiri cu sora mea să uzurpați Coroana. Nu pot să cred că ai face vreodată aşa ceva. Spune-mi, te rog, că nu-i adevărat.

Richard era naiv ca de obicei. Dar trebuia să afle tot ce putea. Aşa că a spus:

— Trebuie să îmi spui ce se întâmplă. Sună ca şi cum regina a început să-şi piardă mințile.

— Crede că ai fost implicat ieri într-un atentat la viața lui Albert. Ceva despre racheta din Tamisa. Şi Albert însuşi crede asta.

— Albert e aici?

Richard a scuturat din cap.

— A plecat cu scurt timp în urmă. La un loc sigur.

— Nu e posibil să crezi că aş face ceva care să-ți rănească fiul. Eu însumi am fost ieri la Turn.

— De asta am vrut să vorbesc cu tine înainte s-o vezi pe regină. Am vrut să aud eu însumi explicațiile tale.

— Dar tatăl tău? Şi el crede acelaşi lucru?

— Absolut.

Mintea lui jongla cu posibilitățile. Trebuia să vorbească cu Eleanor. Dar gândurile i-au fost întrerupte de deschiderea uşii. Victoria a fost adusă în cameră într-un scaun cu rotile împins de un angajat în uniformă. Eleonor a intrat în urma lor. Angajatul s-a retras şi a închis uşa.

Regina s-a uitat la fiul ei.

— Ți-am spus să-l însoțeşti pe Lordul Yourstone la mine.

Richard arăta ca un şcolar certat.

— Am vrut să vorbesc eu primul cu el.

— Vei învăța vreodată să respecți instrucțiunile?

Prințul se uita la Yourstone.

— A vrut să te păcălesc. Să te aburesc. Să obțin o mărturisire. Dar nu voi lua parte la aşa o nebunie. Nu cred că eşti capabil de trădarea asta.

— Eşti un prost, a spus Victoria. Iar sora ta este o uzurpatoare.

— Resping asta, a spus Eleanor.

— Eşti o femeie ambițioasă şi periculoasă. Amândoi ar trebui să fiți recunoscători că tatăl vostru nu e aici. Furia lui e prea puternică. L-am rugat să mă lase pe mine singură să mă descurc cu asta.

— Ce contează? a întrebat Eleanor. Curând vei fi în capela St. Albert, îngropată cu restul familiei Saxa-Coburg.

— S-ar putea să te dezamăgesc.

— Nu cred.

— Eşti la fel de rea pe cât e fratele tău de prost.

— Nu recunosc să fi făcut ceva.

Eleanor a mers prin cameră spre razele mijlocului zilei care intrau prin ferestre.

— Nu trebuie să recunoşti că ai făcut ceva, a spus regina. Dovada a fost găsită în geanta ta.

— Mă îndoiesc că vă veți implica propria fiică într-un complot care să ducă la răsturnarea Coroanei.

— Ce spui, Ellie? a întrebat Richard.

— Mama are dreptate. Eşti prost. Aproape ne-ai pus în pericol pe toți.

— Ai participat la atentatul la viața lui Albert?

Eleanor n-a spus nimic.

— Ai fi vărsat sânge Saxa-Coburg? Sângele fiului meu?

— Tu ai distruge reputația noastră? a răspuns ea. Onoarea familiei noastre?

— Fiul meu e mai important.

— De când, Richard? L-ai evitat în mod constant. Comentariile tale publice nu sunt cele ale unui tată iubitor. De fapt, pari să-l respingi pe Albert, aşa cum a observat presa în repetate rânduri. De când reprezintă fiul tău totul pentru tine? Te gândeai la el când erai în pat cu Lady Bryce?

Ochii fratelui ei erau aprinşi de furie. Pentru o clipă, Yourstone a văzut o sclipire din moştenirea scoțiană de la tatăl lor.

Apoi a reapărut confuzia.

— Poți să mă crezi ignorantă, i-a spus Victoria fiicei ei. Plăpândă şi nu în deplinătatea facultăților mintale. Dar greşeşti. Şi tu şi Yourstone veți fi judecați şi condamnați la închisoare pentru trădare.

— Nu vei face nimic, a spus Eleanor.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Albert. Vrei să fie rege. Dacă oamenii vor afla că un vlăstar regal a complotat să dărâme monarhia, familia Saxa-Coburg va fi terminată. Mulțumită lui Dickie, aici de față, nivelul de toleranță al publicului față de noi este aproape inexistent. Nu. Nu vei face nimic care să pună în pericol succesiunea lui Albert.

Regina s-a mişcat cu scaunul cu rotile.

— Tatăl tău nu vrea să te mai vadă vreodată.

— Dacă asta e singura pedeapsă, pot suporta pierderea.

— Şi vei fi ştearsă de pe lista civilă. Niciun ban.

A ridicat din umeri.

— Soțul meu e bogat.

— Şi rudele soțului sunt trădătoare.

— Dar şi asta va rămâne secretul nostru, a spus Yourstone. Nu-i aşa?

Regina nu a spus nimic, dar disprețul de pe fața ei era pătrunzător. Richard s-a retras în capătul îndepărtat al camerei.

Altceva din înțelepciunea lui Sun-Tzu de acum 2.500 de ani i-a venit în minte. *Cunoaşte-ți inamicul şi cunoaşte-te pe tine însuți şi în o sută de bătălii nu vei fi niciodată înfrânt.*

Atât de adevărat.

Era liber.

— Richard, împinge-mă afară din cameră înainte să vomit, a spus regina. Tu poate poți fi iertat pentru idioțenia ta. Sufletul tău e total lipsit de răutate. Dar acest diavol, sora ta şi trădătorul de socru al ei nu pot.

Prințul a apucat scaunul cu rotile.

— Amândoi veți părăsi palatul imediat şi niciunul dintre voi nu va mai pune piciorul aici vreodată.

— Până când vei muri, a spus Eleanor.

— Nu Ellie, a spus Richard.

Ochii prințului o străpungeau.

— Acest ordin va rămâne în domnia mea şi în cea a fiului meu şi a copiilor lui pentru totdeauna. Asta îți jur că se va face.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Malone s-a uitat prin camera luminată, privirea lui concentrându-se asupra a ceea ce părea o canapea enormă. S-a apropiat şi a atins marginea de sus.

— Bronz?

— Celții lucrau bine în metal, a spus Goulding.

Fața înnegrită era gravată cu figuri care dansau şi cai trăgând căruțe. Lucrătura era complicată şi supraviețuise intactă.

Întinse pe canapea erau rămăşițele unui schelet.

De la un capăt la celălalt părea să aibă cam un metru optzeci. Doar oasele rămăseseră. Bucăți de material erau împrăştiate printre oase – poate, s-a gândit el, haine de înmormântare transformate de mult în praf. Un ornament de aur era în locul în care fusese odată gâtul. Malone şi-a pus mâna deasupra bijuteriei. Diametrul depăşea lățimea degetelor sale extinse.

— A fost un bărbat uriaş.

Malone a îngenuncheat în fața catafalcului şi a observat că era susținut de opt statui de metal, toate în formă de femeie, cu sânii goi, deasupra având o rotiță, toate acestea formând un creuzet. Modelul era ingenios şi sofisticat. A trasat conturul literelor cu mâinile acoperite de mănuşi.

— Latină, a spus Goulding. E speranța că decedatul a găsit lumea de apoi şi e fericit. Doar căpeteniile primeau această onoare.

A studiat restul camerei. Umbre întunecate semnalau mai multe obiecte. În partea îndepărtată, la dreapta intrării, era o căruță făcută din ceva ce părea lemn. S-a apropiat şi a văzut roțile de fier împodobite cu lanțuri de bronz şi figurine. Ca şi la canapea, lucrătura era uimitoare.

— Probabil frasin, ulm sau arțar, a spus Goulding. Am citit despre asta. Am văzut desene. Au fost găsite bucăți şi fragmente. Dar nimic întreg nu a supraviețuit. Aceasta e o descoperire arheologică majoră.

Fundul căruței era acoperit cu boluri, vase, platouri şi cuțite.

— Care-i rostul veselei? a întrebat el.

— Necesitățile de după. Celții credeau în lumea de dincolo. Moartea era doar o scurtă pauză între cicluri nesfârşite de renaşteri. Aşa că atunci când mureau erau echipați pentru acest lung voiaj. Cu cât era mai important decedatul, cu atât era mai bogat mormântul. Profesorul a arătat cu degetul. Bolurile şi vasele erau pentru mâncare, cuțitele pentru vânătoare.

Două rânduri de coarne de băut ornamentate erau agățate de lanțurile de fier. Unul dintre coarne era mai mare decât celelalte şase.

— O cupă grandioasă pentru Arthur, restul pentru însoțitorii săi.

— O cupă pentru ce?

— Uite-acolo.

În celălalt colț era un cazan de bronz. Mânerele erau sculptate în formă de leu, dar imaginile erau distorsionate, mai mult caricaturi decât reprezentări exacte ale animalului. L-a urmat pe Goulding spre ea. Sedimente umpleau interiorul, negre şi tari ca piatra.

— Hidromel de miere fermentat. O băutură obişnuită pentru celții din secolul al VI-lea. Coarnele de băut ar fi fost folosite pentru a goli această căldare. Nu poți să te duci însetat în lumea de apoi.

A îngenuncheat şi a studiat sculpturile ciudate ale leilor.

— Reprezentări celtice, a spus Goulding. Nu existau lei în Britania. Probabil că au auzit de ei de la romani. Acestea sunt imaginația artistului.

— Cunoşti aceste lucruri.

— E lumea mea. Să găseşti un mormânt ca ăsta e o reuşită unică în viață.

A observat gravurile de pe partea laterală a cazanului.

Goulding s-a aplecat mai aproape.

— Incredibil. E istoria unei bătălii. Mount Baden, Cat Coit Celidon, City of Legion. Toate acestea sunt locuri în care se presupune că Arthur i-a învins pe saxoni. Ultima linie povesteşte despre *gueith Camlann*, disputa de la Camlann, unde istoricii presupun că a murit Arthur. Incredibil. Acesta e necrologul lui, în stilul secolului al VI-lea.

Malone a observat sculptura complexă a unui cal, cu un războinic în spate, având pieptul protejat de o armură şi cu coif pe cap. În mâna dreaptă avea o sabie, în stânga o lance. Omul stătea mândru pe spatele animalului, pregătit pentru luptă.

— Arthur probabil a luptat călare, a spus Goulding.

Pe o placă de lângă cazan erau mai multe lucruri. Catarame din bronz. Un mâner şi o teacă de sabie înfrumusețate cu argint înnegrit. Banderole de braț decorate cu filigran elaborat. Inele pentru degetul mare din cupru şi staniu emailat. Un colț de mistreț sculptat cu mai multe scene din luptă.

— Lucrurile lui? a întrebat el.

— Era o tradiție să înmormântezi un războinic cu posesiunile lui. S-ar putea să aibă nevoie de ele în lumea de dincolo.

Porticuri crestau peretele şi câteva conțineau rămăşițele unor cranii.

— Duşmani învinşi, a observat Goulding. Era un semn de respect să îngropi craniile lor cu războinicul mort.

Într-o nişă era o cruce, confecționată din piatră, fața fiind împărțită în părți clare, fiecare cu desene reprezentând un labirint cu animale şi noduri. O strălucire a prins privirea lui Malone şi el s-a apropiat ca să vadă centrul în care era un cristal de mărimea pumnului lui.

— Diamant? a întrebat el.

Goulding a scuturat din cap.

— Celții nu cunoşteau diamantele. Vreun fel de cuarț, cel mai probabil. Oh…

A simțit surpriza din voce şi l-a văzut pe Goulding îndreptându-se spre un recipient aflat pe podeaua de piatră. Avea formă de casă cu acoperişul triunghiular şi cu grinzi ataşate în vârf. O bandă împodobită cu un cap de fiară înfăşura streşinile şi laturile. Exteriorul său era o combinație de bronz şi argint încrustată cu pietre prețioase.

— E un *cumdach*. Un altar portabil. Erau folosite pentru a depozita cărțile şi manuscrisele. N-am văzut decât desene ale lor. Şi aici e unul într-o stare absolut impecabilă.

Malone a studiat construcția.

— Pare că va fi nevoie de amândoi ca să-l deschidem.

— E înțelept?

— Nu suntem într-o sit arheologic. Trebuie să vedem ce-i înăuntru.

A prins un set de grinzi, iar Goulding a apucat de celălalt. Au ridicat amândoi odată şi capacul s-a deschis, trimițând pe jos o cascadă de nisip, în timp ce au pus pe jos vârful casei. Interiorul era căptuşit cu mai mult bronz, interiorul fiind gol, cu excepția unui singur volum, care măsura aproximativ şase pe opt centimetri şi doi centimetri grosime.

Au curățat cu atenție aerul de deasupra cărții şi au gonit secole de praf. Au putut vedea o scriere ştearsă.

DE EXCIDIO ET CONQUESTO BRITANNIE

— *Despre ruina şi cucerirea Britaniei*. Acesta este un manuscris al lui Gildas.

A ascultat în timp ce Goulding i-a povestit despre Gildas Sapiens, care a trăit în Britania şi a murit cândva în jurul anului 572 – dar nu înainte de a compune un atac usturător la adresa bisericii contemporane şi a conducătorilor politici.

— Cuvintele lui au fost o istorie a Britaniei post-romane şi pre-Sf. Augustin, o denunțare clară a autorității laice şi ecleziastice. Majoritatea istoricilor, totuşi, consideră că observațiile sale sunt mai mult ficțiune decât realitate. Dar ele rămân singura relatare la prima mână a Britaniei din secolul al VI-lea.

VP MAGAZIN

A observat emoția lui Goulding.

— Mai există cam şaptezeci de ediții ale operei sale. Am văzut-o pe cea de la British Museum. E o copie scrisă de mână din secolul al X-lea al unui text din secolul al VIII-lea.

— Copiată de două ori?

— Exact. Cine ştie dacă e exactă. Este, de asemenea, arsă rău în unele locuri şi mai puțin de jumătate din pagini pot fi citite.

— Crezi că acesta e un original?

— Dacă acest mormânt a fost făcut în secolul al VI-lea, e foarte posibil. Gildas a trăit în vremea lui Arthur. A fost un observator pasionat, un critic politic într-un moment în care critica nu era tolerată. El a învățat în limba latină şi ştia să citească şi să scrie.

Goulding a mângâiat foaia de deasupra, ca şi cum ar fi cercetat cu grijă o rană.

— Piele de vițel. Mult mai bună decât pergamentul sau papirusul, iar acest frigider gigantic a conservat-o. Aşa că da, domnule Malone, acesta ar putea fi un original.

— Continuă.

— O iau de acolo?

— De ce nu? Ştii că asta doreşti. Sincer, şi eu sunt curios.

Goulding a ridicat cu respect cartea din cutia ei, ținând-o într-o palmă, studiind paginile, care erau puse una peste alta fără a fi legate. La o numărare rapidă erau cam şaizeci, iar pielea avea pe ea urmele timpului. Profesorul a pus pachetul într-un colț al cutiei şi a ridicat cu grijă prima pagină, prinzând-o de dedesubt cu ambele mâini, legănând foaia înainte de a o pune la o parte. Fiecare dintre ele avea o patină albă cremoasă, arătând aproape nefolosite, cu scrisul aproape şters, de culoare gri deschis, caligrafia fiind mică şi strânsă, cuvinte desfăşurându-se pe tot rândul, fără paragrafe sau semne de punctuație.

Malone ştia despre manuscrisele din Evul Mediu. Materialele pe care se scria erau greu de găsit, aşa că fiecare porțiune era folosită, fără a fi lăsate margini.

— Poți să traduci?

Goulding citea în tăcere.

— E latină. Dar citibilă.

O pauză.

— E o reproducere sângeroasă a vieții lui Arthur. Am citit câteva din celelalte traduceri după Gildas. Nimic de genul ăsta nu făcea parte din ele.

— Poate pentru că acum citeşti adevărata ediție.

— Există o altă explicație. Gildas a fost fiul lui Caw, regele Scoției, unul dintre cei douăzeci şi trei de frați. Frații săi erau războinici. Unul în special, Huail, l-a supărat pe Arthur jefuind şi arzând satele. În cele din urmă, Arthur l-a urmărit şi l-a ucis pe Huail. Când Gildas a fost informat despre crimă, se

presupune că a aruncat în mare toate scrierile sale care îl menționau pe Arthur.

— Ceea ce explică de ce nu sunt, astăzi, niciun fel de relatări contemporane despre viața lui Arthur. Singurul reporter al timpului a eliminat înregistrarea.

— Dar acest manuscris a supraviețuit, a spus el. Şi, dacă e autentic, asta reprezintă dovada pe care o caută de mult istoricii despre viața lui Arthur.

Goulding şi-a întors atenția la cuvinte, ridicând mai multe pagini în timp ce-şi arunca privirea peste ele.

— E descifrabil. Punctuația e inexistentă. Deci, sunt paragrafe. Dar pot ajusta proza. Ascultă.

O noapte de vară a adus o adunare de nobili în pădurea Wessex, lângă râu. Stăteau pe un aşternut de paie acoperit cu blană de lup şi câine. Cazanele şi frigările erau umplute cu carne şi tinerii îi serveau pe cei mai în vârstă. Cei mai curajoşi războinici, aşa cum era tradiția, primeau cele mai bune bucăți de carne. Arthur conducea discuția, deşi nu era un bărbat căruia îi plăceau poveştile. Mustața lui atârna lungă şi groasă, iar laptele o înmuia, uneori făcând dificil mâncatul. Se auzeau râsete la încercările sale de a menține părul curat, ceea ce nu părea să-l deranjeze. Nici nu se bucura la victorii, nici nu era trist la înfrângeri. Ambele stări erau doar temporare, obişnuia el să spună. Avea un singur țel. Eliberarea tărâmului saxonilor. În noaptea aceasta vorbea despre bătăliile de la Râul Glein, trei de la Râul Dubglas şi alta de la Râul Bassas. În alta aproape o mie de saxoni căzuseră într-o singură zi, dintr-un singur atac, el fiind singurul care a stat în picioare la final. Nu era niciun dubiu că saxonii se temeau de el. Vocea lui avea ecoul unui om care-şi abandonase de mult familia pentru binele națiunii. Când unul dintre nobili l-a provocat la o bătălie, s-a confruntat rapid cu opozantul. Dezacordul lor a dus la o luptă şi i-a luat respirația adversarului cu o lovitură de sabie. Toți au fost de acord că lupta a fost corectă, insulta a fost spălată. După aceea, a stat singur şi nimeni nu a făcut vreo încercare să-l includă în conversație. Singurătatea îl ținea deoparte, dar, de asemenea, îi făcea pe alții să-l urmeze. El reprezenta voința bretonilor.

— Uimitor, a spus Goulding. Absolut uimitor. Părți din asta se pot găsi în referințe disparate pe care le avem despre Arthur în alte scrieri. Dar aici e un text complet, contemporan, istoric. În cele din urmă, Arthur nu mai e de competența exclusivă a poeților.

Goulding s-a mai uitat pe câteva pagini şi a citit cu voce tare.

Războinici s-au adunat în pădurea Gorsedd, strânşi în jurul unui trunchi de stejar doborât la pământ cu săbiile. Au băut hidromel pentru a continua sărbătorirea victoriei. Arthur era acolo dar nu a participat. Stătea deoparte şi privea cu satisfacție tăcută. Unul dintre nobili s-a apropiat cu o cupă plină şi el

a acceptat oferta. Când a fost întrebat ce îl supără, a spus că lupta a fost degeaba. El prevestea o zi când saxonii vor stăpâni pământul lor. Când bretonii vor vorbi în limba dură saxonă. A spus că oamenii fără o limbă sunt doar o jumătate de națiune. Să fii forțat să înveți limba altcuiva era cel mai rău semn al cuceririi. Dintr-odată n-a mai vorbit. Cocoşii cântau de pe stinghiile lor. Un grup de viței cu mamele lor păşunau pe un câmp îndepărtat. Recolta va fi gata în curând, a spus el în final. Iarna va veni nu numai pentru pământ, ci şi pentru oameni. Cea mai mare dorință a lui era să fie în lumea de dincolo când se va întâmpla asta.

— Sună ca un patriot, a spus Malone.

— Sună uman. Un bărbat luptând pentru o cauză, ca un milion de alți revoluționari care au existat înainte şi după el. S-a luptat cu saxonii, dar în cele din urmă, în 1066, saxonii i-au bătut pe invadatorii normanzi. Acei normanzi şi saxoni au devenit englezi şi în cele din urmă i-au respins pe spanioli şi germani, având cu siguranță aceleaşi sentimente.

Malone s-a uitat în spate spre intrare. Trebuiau să plece. Corpurile încă îl deranjau. Acei bărbați au fost omorâți cu un motiv şi el începea să înțeleagă de ce.

— Alte părți interesante.

Goulding deja ridicase alte pagini, uitându-se peste povestire.

— Aici e o însemnare despre Huail, fratele lui Gildas.

Caw din Prydein avea cu el doi fii din mulți. Eu eram unul, celălalt era Huail ap Caw. Huail a căutat iubirea şi afecțiunea uneia dintre amantele lui Arthur. A sosit o zi în care Arthur îl aştepta pe Huail la casa amantei. Au existat multe discuții între cei doi înainte ca săbiile să fie scoase. Huail l-a lovit pe Arthur într-un genunchi. Pentru a nu suferi umilința de a fi învins, Arthur a fost de acord cu o reconciliere, cu condiția ca Huail să nu mai facă rău şi altora. Arthur s-a întors la Caerhass şi a fost vindecat, deşi a mers cu un uşor şchiopătat cât a mai trăit. Mult după aceea, Arthur s-a îndrăgostit de o femeie din Rhuthun. A vizitat-o îmbrăcat în haine de femeie. Huail era acolo, l-a descoperit dansând printre fete şi l-a recunoscut după şchiopătat. „Dansul era bun dacă n-ar fi fost genunchiul", a spus Huail. Arthur a auzit insulta şi a ştiut că vorbele se refereau la el. Huail a fost dus după aceea la Arthur şi a întrebat despre ruperea legământului său. Apoi a fost dus în piața oraşului şi i s-a tăiat capul pe o piatră aşezată pe pământ. Din cauza acestei fapte stânca este numită Piatra lui Huail.

Malone s-a uitat din nou spre uşa deschisă a criptei.

— Textul continuă şi notează că lui Gildas nu i-a păsat niciodată prea mult de fratele lui. Nu părea să-l învinovățească pe Arthur de ce s-a întâmplat, dar spune că oamenii nu au aprobat execuția. Acesta nu este

istoricul răzbunător despre care am citit în alte scrieri. Şi Arthur pare mai tiranic, fanatic. Supus impulsurilor. Ca să nu mai spunem de îmbrăcămintea de femeie.

Ceea ce era fascinant.

— Crezi că e adevărat?

— Greu de spus. Dar, de ce nu?

De ce nu, într-adevăr.

Atenția lui Goulding s-a îndreptat din nou către foi.

— Acest pasaj vorbeşte despre cum a căzut Arthur în bătălia de la Camlann. A dat ordin să fie dus la Venodocia ca să poată sta pe Insula Avalon de dragul păcii şi al vindecării rănilor sale.

— Unde e Venodocia? a întrebat Malone.

— Mai târziu a fost numit Gwynedd. Un regat care se întinde în nordul Tării Galilor. Asta confirmă că Avalon e în acele locuri.

La sosirea în Avalon, Arthur a devenit conştient că rănile erau fatale. Au fost chemați trei preoți să-i dea ultima împărtăşanie. Când Arthur a murit, corpul i-a fost îmbălsămat cu balsam şi smirnă. A fost dus la o capelă dedicată Fecioarei Maria. Rugul funerar nu se putea introduce pe uşă, aşa că preoții au ținut slujba înăuntru în timp ce corpul aştepta afară. A izbucnit o furtună însoțită de o ceață deasă. Când ploaia s-a oprit şi ceața s-a ridicat, corpul lui Arthur dispăruse. S-a aflat mai târziu că nobilii s-au întâlnit. Au existat multe discuții privind trecerea lui Arthur în lumea de dincolo. Preoții au luat decizia finală. Ştiau un loc în care să se odihnească fără a apărea riscul ca saxonii să-l profaneze. Un tărâm îndepărtat, cu foc gheață şi creaturi uriaşe care sălăşluiau în mare. Un loc în care era posibil să te apropii de Dumnezeu, unde ar sta până când va fi nevoie din nou de el.

— Aici, a spus Goulding. L-au pus aici cu 1.500 de ani în urmă.

Au trecut câteva momente de linişte, în timp ce amândoi îşi dădeau seama unde stăteau.

— Crezi că Yourstone a descoperit locul ăsta? a întrebat Goulding.

— Mda. Şi apoi, după el, l-a găsit altcineva.

Şi el ştia cine.

— Manuscrisul e neprețuit, a spus Goulding. Mai valoros decât orice altceva din acest mormânt.

— Cuvintele întotdeauna sunt.

În lumină, a observat o imagine pe fața *cumdach*-ului. A îngenuncheat şi a văzut forma unui bărbat gravată în metal. Era gras şi avea în privire o hotărâre neclintită. De la marginea părului până la colțul gurii se întindea o cicatrice. Ochii, reprezentați atât de bine de artist, păreau plini de furie. În expresia lui putea fi văzută o lipsă de compromisuri, iar mesajul de pe buzele strânse şi maxilarul încleştat arăta clar că nu ar accepta niciodată

subordonarea. Nu acest bărbat. Îmbrăcămintea era uniforma unui împărat Roman – tunică lungă până la genunchi şi pantaloni, vestă de piele cu ținte metalice pe abdomen, o mantie fixată pe umeri cu o broşă.

— Războinicii celți imitau hainele de paradă romane, a spus Goulding.

— El e? a întrebat el.

— Asta nu vom şti niciodată. Dar asta e suficient pentru mine.

Profesorul a arătat spre baza relicvei pe care era inscripționată o etichetă simplă.

ARTVRIVS. SUPERBUS TYRANNUS.

— Arthur. Conducător remarcabil.

— Trebuie să plecăm, a spus el. Ia cartea.

S-a îndreptat spre căruță şi a scos două vase de bronz. Goulding a pus paginile în unul, apoi a aşezat unul peste, legându-le cu cureaua. Apoi s-au grăbit spre intrare şi au făcut drumul cu grijă înapoi prin munte, afară, urmând cablurile şi luminile.

Dar tabăra nu mai exista.

Toate cele trei corturi au fost incendiate şi arse.

Echipamentul a rămas, generatorul încă mergea, dar nimic nu le apăra de vreme, care devenise umedă, rece şi cu vânt. Soarele dispăruse, mohorât şi pătat în spatele unei măşti de ceață înghețată.

— Ce se întâmplă? a întrebat Goulding.

— Hai să aruncăm o privire la Range Rover.

Au trecut prin tabără, spre locul unde era parcat automobilul.

O explozie a străbătut tăcerea.

S-au răsucit şi au văzut intrarea în peşteră sigilată de o avalanşă de pietre şi moloz.

— Domnule Malone, ce e asta?

Ştia.

— Nu trebuie să mergem să căutăm Rover-ul. A dispărut.

Şi proprietăresei de magazin din sat nu-i va plăcea asta. Oricine i-a ucis pe cei trei bărbați a folosit timpul pe care ei l-au petrecut explorând mormântul ca să le pregătească această surpriză.

Se pare că trebuiau să moară. Aici afară. În mod natural. Ceea ce nu ar dura mult. Sigur, ambii purtau haine şi mănuşi, dar expunerea prelungită la elementele naturii ar însemna moarte sigură.

Ceasul lui interior, care nu l-a înşelat niciodată, i-a spus că erau plecați exact de patru ore.

Şi-a pus pe cap gluga de la hanorac.

Goulding a făcut la fel.

— Păstrează paginile alea uscate, a spus el.

— Ce facem acum?

VP MAGAZIN

Şi-au făcut drum înapoi spre pâlcul de frasini pe care îi folosiseră mai devreme ca acoperire. În timp ce Goulding se îndreptase prima dată spre tabără, Malone ezitase şi-şi pusese ceasul la baza unui copac.

S-a aplecat şi l-a recuperat.

— Aparat standard de la Magellan Billet. Conține un transmițător GEOSAT. I-am spus pilotului să aştepte patru ore şi apoi să înceapă căutarea.

A văzut uşurarea lui Goulding.

De fapt, şi el era uşurat.

— Cine ne vrea morți? a întrebat profesorul.

— Vei fi surprins.

În depărtare, a văzut o strălucire slabă de lumină pe cer. Încet, conturul elicopterului Sea King Commando a devenit clar.

Exact la timp.

— Ştiai că vor apărea probleme? a întrebat Goulding.

— Era un pariu bun. Dar trebuia să venim să aruncăm o privire.

A văzut că profesorul era de acord.

— Ceea ce am făcut. Mulțumesc că m-ai luat cu tine.

Elicopterul a aterizat în apropiere, pe o formație de stânci. Au alergat prin pala de vânt iscată de elice şi l-a lăsat pe Goulding să intre primul în compartimentul pasagerilor.

L-a urmat.

Dar în timp ce o făcea, spera că nimeni nu priveşte.

Statutul său nou de cadavru ar fi la îndemână.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Yourstone a trântit uşa biroului său. Ultimele câteva ore au fost cele mai rele din viața lui. A părăsit Windsor-ul şi a condus înapoi la Londra în linişte, ducându-se prima dată la biroul lui de la Parlament. Se simțea în siguranță acolo, deşi îşi dădea seama că timpul lui ca un membru influent al acelui corp se îndrepta spre sfârşit.

Nimic nu mersese bine.

Şi nu putea conta pe Peter Lyon.

Nu. Problema asta era toată a lui.

S-a dus către bar şi şi-a turnat un whisky, dând pe gât băutura dintr-o înghițitură, apoi turnându-şi altul. Părea o noapte bună în care să te faci mangă.

S-a aşezat pe canapea.

Uşa biroului s-a deschis şi fiul său a intrat în cameră ca o furtună.

— Dumnezeule, tată. Ce-ai făcut?

Cu siguranță nu avea chef de ceartă.

— Lasă-mă-n pace.

Andrew a înconjurat canapeaua şi s-a aşezat în fața lui.

Nu s-a ridicat şi nici măcar nu s-a uitat în sus.

— Nu poți să mă dai afară.

A luat o altă înghițitură de whisky. Avea nevoie de întăritor.

— Dacă aş fi atât de norocos.

— Ne-ai distrus. Am vorbit cu Eleanor. Mi-a spus ce s-a întâmplat cu regina.

— Nu mai dau doi bani pe ce gândeşti sau de ce-ți pasă.

— Titlul nostru va fi retras. Moştenirea mea. Dusă.

A terminat restul de whisky şi s-a ridicat să-şi mai ia.

Moştenirea *lui*.

Prostul.

Yourstone s-a bucurat de nectarul dulce al unui copac otrăvitor. Se culcase cu o prințesă şi planificase să răstoarne doi moştenitori legitimi ai coroanei. Aproape că-şi făcuse fiul rege. Ce mai conta orice moştenire?

A turnat mai mult whisky în pahar.

— Pari indiferent, a spus Andrew. Nici măcar nu realizezi ce s-a întâmplat?

A trecut pe lângă fiul lui şi s-a aşezat înapoi pe canapea. De fapt îşi dorea să fi avut o altă amantă. Apartamentul ei ar fi putut fi un loc excelent în care să-şi petreacă următoarele câteva zile. Dar în ultima vreme îşi concentrase toată atenția către Eleanor, încercând cu disperare să o lase însărcinată.

— Lasă-mă-n pace, a spus el. Du-te şi culcă-te cu una din târfele tale. Pretinde că eşti bărbat. Sper că oricine ar fi ea, îi plac bărbați slabi.

A mai băut din whisky.

— Eşti o oroare. Un monstru dezgustător.

A ridicat paharul către fiul său care stătea în fața lui.

— Pentru mine. Oroarea.

A dat paharul peste cap şi s-a bucurat de senzația care îi ardea drumul spre stomac.

Fiul său a fugit din cameră.

Călătorie sprâncenată.

Malone a băgat un pistol între curea şi cămaşă. Purta o haină închisă la culoare, pantaloni de catifea şi o cămaşă maro, cu picioarele în nişte Nike negri. Stătea în maşină într-o noapte luminată de o semilună şi o mulțime de stele. Parcase mai jos pe strada pe care era casa din Belgravia a lui Yourstone. A aşteptat întunericul înainte să se mişte, aflând totul despre confruntarea Victoriei cu Eleanor şi Yourstone de la Windsor. Dar dacă ghicise bine, şi era sigur că aşa era, Yourstone se confrunta cu ceva mult mai rău decât mânia regală.

A deschis uşa maşinii şi s-a dat jos pe trotuar.

Luminile erau aprinse în casă.

Yourstone se desfătase cu alt whisky şi apoi a hotărât ce să facă. Ar fi fost simplu să ia un revolver din birou şi să-şi zboare creierii. Asta a fost ceea ce făcuseră doi unchi când s-au confruntat cu ruina financiară cu 200 de ani în urmă. Fiecare familie avea partea ei de oameni slabi, bărbați şi femei ținuți minte mai mult pentru greşelile lor decât pentru realizări. Dar nu avea de gând să accepte o astfel de soartă în acest mod lugubru, să aibă întotdeauna numele precedat de *săracul* şi urmat de *aminteşte-ți de el, s-a întâmplat aşa o ruşine, să se omoare aşa*. Nu va da nimănui satisfacția de a-i părea rău pentru el. În loc de asta, câteva milioane de lire aşteptau în conturi din Elveția şi Insulele Cayman. Bani pe care îi sifonase de mult din impozite şi afaceri. Mulțumită războiului din Falklands, argentinienii urau încă tot ce era britanic. Nu exista niciun acord de extrădare între cele două state, indiferent de acuzație.

Ar putea trăi o viață confortabilă acolo.

S-a îndreptat spre birou, a descuiat dulapul de jos din stânga şi a găsit carnetele pentru cele două conturi bancare străine. În seiful din dormitorul de sus avea 50.000 de lire. Bani pe care-i ținea întotdeauna la îndemână. A găsit cartea de telefoane şi a ajuns la telefon. Un moment mai târziu o persoană de la British Airways a răspuns şi i-a spus că era un zbor spre Caracas, Venezuela, care pleca peste cinci ore. De acolo putea găsi o legătură spre Buenos Aires.

Perfect.

A rezervat un bilet la clasa întâi, apoi a vrut să se îndrepte spre hol şi spre etaj.

Înainte să ajungă la uşile biroului, panourile s-au deschis spre interior.

Se întorsese fiul său?

Nu mai avea timp să piardă vremea cu prostiile lui. Dar figura din uşă era a unui bărbat cărunt, proaspăt bărbierit, îmbrăcat într-un costum din trei piese, mâna dreaptă strângând un baston ciudat, cea dreaptă ținând un revolver.

Sir Thomas Mathews.

— Am auzit conversația ta cu cel care ți-a făcut rezervarea. Argentina e minunată în perioada asta a anului.

Şeful spionilor a blocat uşa.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon? a întrebat Yourstone. Te-am tot sunat de ieri.

Mathews a făcut un semn cu arma. Un amortizor prelungea țeava cu câțiva centimetri.

— M-am gândit să stăm de vorbă personal. Ia loc.

A hotărât să nu se contrazică şi s-a retras în cameră, aşezându-se în spatele biroului.

Mathews a examinat la întâmplare dulapurile cu cărți.

— Lecturile tale sunt admirabile. Clasici, mitologie, Sf. Augustin. Ce varietate.

— Strămoşii meu erau foarte pricepuți.

Bătrânul a chicotit.

— Voi, aristocrații, mă enervați. Mai bine am de-a face cu teroriştii şi răzbunătorii fanatici, ca Peter Lyon, decât cu sângele albastru al banilor vechi.

— Nu a părut să te deranjeze să mă foloseşti pentru a-ți atinge scopurile.

— Adevărat. Nu m-a deranjat niciun moment.

Mathews îi furnizase aproape toate informațiile de supraveghere despre Richard. Serviciul Secret de Informații avea resurse pe care nu le mai avea nimeni. Monitorizarea telefoanelor mobile era un lucru uşor pentru ei. Urmărirea lui Richard era simplă. Secretul era un lucru de la sine înțeles.

— Ce ții acolo? a întrebat Mathews.

I-a arătat carnetele depozitelor.

— Ştiu despre conturile tale din străinătate. Bani care se presupune că erau ascunşi în siguranță în spatele unor identități false.

A ridicat din umeri.

— Asta face toată lumea.

Mathews studia mai multe din volumele de piele de pe rafturile din lemn de culoare neagră şi Yourstone a folosit momentul pentru a deschide uşor unul dintre sertarele de la birou.

Rulmenții lubrifiați nu au scos niciun sunet.

A apărut mânerul unui pistol.

Malone a ocolit intrarea din fața casei. William îi explicase topografia clădirii, aşa că ştia că biroul lui Yourstone era la parter, înspre vest.

A ocolit colțul şi s-a dus spre spate.

O grămadă de frunze căzute din copaci, datorită unei brize reci, a produs singurul sunet care a tulburat noaptea rece. Nu treceau prea multe maşini pe aici. A urcat pe un gard din fier forjat şi şi-a făcut drum printr-o grădină din spate, trecând printre rânduri de trandafiri şi tisă frumos tunsă.

A observat mişcare într-o nişă.

Un geam dintr-o uşă de sticlă era deschis şi perdeaua din dantelă flutura prin deschizătură. A scos pistolul de la brâu şi s-a dus în pridvor. Apropiindu-se uşor, putea vedea prin perdele că uşa duce într-o bucătărie. Podeaua era o tablă de şah din dale albe şi negre. Luminile strălucitoare scoteau în evidență aparate de oțel inoxidabil. Nişte pete de pe podea i-au atras privirea.

Sânge.

A încercat uşa.

Deschisă.

A împins uşa şi a păşit înăuntru. Nu se vedea nimeni. Niciun sunet, cu excepția unui bâzâit uşor de la două frigidere. Picăturile de sânge formau o

urmă spre o uşă. A mers pe calea făcută de ele şi a găsit un tânăr, de aproape treizeci de ani, întins într-o cămară care mirosea a cuişoare şi usturoi, cu cămaşa pătată cu roşu de la o rană fatală din piept.

William îi dăduse fotografii şi cu fiul lui Yourstone.

Andrew.

Era aici.

Mort.

Yourstone şi-a mutat atenția de la armă şi şi-a păstrat o expresie neclintită pe față, nevrând să se vadă nimic din ceea ce gândea. Mathews a rămas în cealaltă parte a camerei, lângă un panou cu puşti antice de vânătoare. O pendulă din secolul al XVIII-lea, aflată în colțul opus, ticăia într-un ritm constant care începea să-l enerveze. Mulțumea lui Dumnezeu pentru whisky, care îi diminuase frica de acest maniac.

— Acest efort a eşuat din cauza ego-ului tău, a spus Mathews.

— Pare că a eşuat din cauza lui Cotton Malone. A fost cu un pas înaintea ta tot timpul. El a fost cel care a aruncat dispozitivul în Tamisa? Dacă te-ai fi deranjat să-mi dai informații despre el mai devreme, am fi putut evita toate astea.

— Şi ce-ai fi făcut?

— Nu vom şti niciodată, acum, nu-i aşa?

Pe buzele lui Mathews a apărut un zâmbet.

— Nu, aşa e. Şi, da, Malone a deturnat racheta.

Bătrânul a făcut un gest cu arma.

— De când deține familia ta casa asta din oraş?

S-a mirat de brusca schimbare a subiectului şi i-a apărut în minte imaginea unei pisici jucându-se cu un şoarece. Dar a răspuns simplu:

— Două sute de ani. Familia Yourstone a servit această națiune cu respect.

— Dar din păcate, nu va fi niciun Yourstone pe tron.

— Se pare că amândoi vom fi ignorați.

— E ironic, a spus Mathews. Trei Richard au stat pe tron. Toți au fost ratați. Primul şi-a trădat tatăl, apoi şi-a petrecut viața în cruciade şi a lăsat țara în ruină. Al doilea a fost detronat şi ucis. Ultimul a fost un despot care a ucis copiii fratelui său şi a furat tronul, doar ca să-l piardă pe câmpul de luptă. Mă trec fiorii când mă gândesc ce prăpăd va face Richard al IV-lea asupra noastră.

— Deci totul a fost din dragoste de țară?

— Spre deosebire de tine, lordul meu, nu am o agendă personală. Niciun profit sau faimă sau noroc. Nicio glorie. Singurul meu interes e ceea ce e cel mai bine pentru Regatul Unit.

— Şi a fost dorința ta să-l ucizi pe Albert Saxa-Coburg?

Mathews a chicotit.

— Pentru cineva care se crede aşa deştept ca tine eşti chiar prost. Nu am avut nicio intenție ca Albert să moară. Dimpotrivă, el ar trebui în mod clar să fie rege. Şi tu ai oferit calea perfectă ca asta să se întâmple acum. A făcut-o Cotton Malone. A oprit racheta şi a expus-o pe Eleanor, care în schimb te-a expus pe tine. Toți şobolanii conspiratori luați dintr-o singură lovitură. Richard îşi va provoca singur căderea. El nu va fi niciodată rege.

— Nimic nu va mai opri asta acum.

— Nu fi atât de sigur. Sunt chestii pe care tu nu le şti. Fii sigur, nu va fi încoronat.

S-a aşternut tăcerea între ei şi se simțea liniştit văzând arma, în sertar, la câțiva centimetri distanță. Mathews s-a îndepărtat de birou şi momentan i-a întors spatele.

A deschis sertarul de tot.

Mathews s-a întors şi a spus:

— Fiul tău. L-am auzit mai devreme. Se pare că nu există nicio relație acolo?

— E un prost neputincios.

Mathews a ridicat din umeri ca şi cum ar fi fost de acord.

— Asta e şi părerea mea.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Malone a părăsit bucătăria.

Aşa cum putea să evalueze cel mai bine era în aripa de sud a conacului de formă neregulată. Biroul lui Yourstone era la vest, în cealaltă parte, aşa că a început să meargă pe coridoarele late. Camerele prin care a trecut erau pline de mobilă frumoasă, picturi, tapiserii şi ceramică. A trecut printr-o sufragerie luminată doar de luminile de pe hol şi s-a oprit la intrarea în alt coridor lung.

Putea auzi voci.

S-a strecurat pe lângă un covor, cu pistolul scos şi a trecut de un colț. În fața lui s-a deschis un hol mic, în care erau o canapea şi două mese. O lampă magnifică de cristal strălucea. O uşă dublă era puțin deschisă.

A auzit vocile din nou.

Una era a lui Yourstone.

Cealaltă era a lui Thomas Mathews.

Yourstone stătea liniştit în scaun.

— Şi fiul tău şi Eleanor? a întrebat Mathews. Mă gândesc că vor face propria înțelegere cu regina.

— Cei din familia regală au întotdeauna grijă de ai lor.

— E adevărat. Păcat că nu faci parte dintre ei. Şi nici nu eşti căsătorit cu una.

— Pot să mă descurc singur.

— Atunci dă-i drumul, a spus Mathews.

A vrut să se ridice de pe scaun şi să plece.

— Nu asta am vrut să spun.

S-a aşezat la loc.

— Ia-ți arma.

Nu a spus nimic.

— E acolo. În sertar. Atinge-o. Vreau să ai o şansă cinstită.

O senzație de frig i-a trecut prin tot corpul. Probabil că fața i-a trădat întrebarea care îi apăruse în minte. *Cum de ştie?*

— Am fost spion mult timp.

Pistolul lui Mathews era într-o parte a lui, cu țeava îndreptată în jos. Brațul drept al lui Yourstone tremura. Trebuia să apuce pistolul şi să se trântească la pământ, folosind biroul drept acoperire. Era singura lui şansă. Privirea lui s-a mutat din nou spre sertar, dar mâna i-a rămas lipită de cotieră.

Transpirația îi curgea pe sprâncene.

Mathews era la cinci metri distanță.

Şi-a dat seama ce a devenit.

Nu mai era un aliat. Acum era o problemă.

Yourstone s-a întins să ia arma şi a alunecat de pe scaun. Dar mâna lui nu a ajuns niciodată la sertar, nici corpul lui pe pământ.

Un glonț l-a lovit în piept.

Senzația a fost la început de surpriză, apoi o durere oribilă. Sângele curgea din rană. A încercat să stopeze hemoragia cu o mână, dar sângele se scurgea printre degetele lui încleştate.

Se holba la Thomas Mathews.

— Îmi pare aşa de rău. Dar problema asta trebuia să se sfârşească aici.

Mathews a păşit spre birou şi a luat carnetele conturilor.

— Banii tăi vor fi folosiți pentru o cauză bună. Stai liniştit în privința asta.

Şi ultimul lucru pe care l-a văzut Yourstone a fost Mathews ridicându-şi arma şi trăgând încă o dată.

Malone a auzit sunetul distinctiv al unei arme cu amortizor care a tras de două ori. În mod sigur Thomas Mathews tocmai scutise guvernul britanic de problema acuzării lui Nigel Yourstone.

Uşile duble s-au deschis larg.

Mathews a păşit în hol, ținând un Glock de 9 mm într-o mână, două cărticele în cealaltă.

Malone a ieşit din umbră şi şi-a ridicat arma.

Şeful spionilor s-a oprit, apoi s-a întors încet.

— N-am crezut că eşti mort.

El şi profesorul Goulding au zburat direct la Reykjavik, pilotului NATO ordonându-i-se să spună că s-au pierdut în sălbăticie. Goulding a fost instalat într-un hotel şi i s-a spus că nu ia legătura cu nimeni. Malone a zburat cu un transport militar al Statelor Unite la o bază din Anglia, de unde a mers cu maşina la Londra.

A ținut pistolul îndreptat spre capul lui Mathews, presupunând că sub costumul de stofă purta o vestă antiglonț.

— Tu ai făcut ca totul să se întâmple. Tu ai fost sursa de informații a lui Yourstone.

Mathews stătea nemişcat.

— Eşti un bărbat interesant, Cotton. Şi ai şi noroc. Niciodată să nu subestimezi valoarea norocului.

— Trebuia să murim acolo în Islanda?

— Asta a fost ideea. Am incendiat tabăra şi am sigilat tunelul. Părea o metodă bună să punem capăt problemei. Tu şi Goulding, amândoi sucombând din cauze naturale. S-ar fi pus puține întrebări.

— Lasă arma din mână. Nu ridica brațul.

Degetele lui Mathews au slăbit strânsoarea şi Glock-ul a căzut pe covor.

— Aş putea să te ucid, a spus el.

— Dar eşti un ofițer de marină. Asta înseamnă că eşti un om de onoare. Învățat să respecte viața. Jucând corect. Ar fi împuşcat tatăl tău un bărbat neînarmat?

— Ce ştii despre tatăl meu?

— Destule, de fapt. Şi el a fost ofițer de marină. Dispărut pe mare. Făcându-şi datoria. Alt om de onoare. L-ai dezonora împuşcând un bărbat fără apărare?

— Nu te-aş caracteriza ca fiind fără apărare.

— Lordul Yourstone era un trădător. Acum e mort. Prințul Albert e în siguranță. Problema asta s-a sfârşit.

— Palatul te-a suspectat, sau pe altcineva din serviciul secret, pentru că au refuzat să te implice pe tine sau MI5-ul.

— Am presupus acelaşi lucru. Ceea ce explică de ce s-au îndreptat spre tine.

— Şi tu m-ai trimis la Turn.

— Chiar? M-am gândit că te-ai descurcat minunat. Ai salvat situația şi tot ce ai făcut.

— Şi dacă nu aş fi găsit al doilea dispozitiv?

— Am fost sigur că o vei face.

— Şi de-a lungul drumului i-ai permis lui Peter Lyon să scape.

— De fapt, nu l-am avut niciodată. Dar din fericire, am descoperit detaliile planului şi locul de lansare.

— Dacă Albert ar fi fost omorât?

Mathews a ridicat din umeri.

— Acum, asta ar fi fost problema MI5-ului.

— E vorba de un război pentru influență?

— E vorba despre siguranța acestei națiuni. Pe care o iau în serios. Dar alții nu o fac. MI5 nici nu a fost informat că Lyon era în țară. Şi asta a fost după incidentul cu polițiștii morți şi cu C-83 pe care l-a descoperit chiar Stephanie Nelle. MI5 nu şi-a făcut treaba. Un punct pe care am încercat să-l subliniez ministrului de interne. Dar ea nu m-a ascultat.

Nu-i putea veni să creadă ce auzea. Auzise despre hotărârea lui Mathews, cum duşmanilor le era frică de el.

Dar asta era aroganță şi prostie.

— Orice operațiune, a spus Mathews, trebuie să aibă cel puțin două obiective, fiecare desfăşurat în paralel față de celălalt. Dacă nu atingi primul țel, atunci al doilea devine suprem. Aici, primul a fost atins. Ai oprit racheta şi ai dezvăluit conspirația. Acum eu am finalizat ceea ce a început Yourstone şi Richard va abdica în favoarea lui Albert. Totul va fi bine.

— Şi dacă eu nu m-aş fi comportat conform aşteptărilor tale?

— Atunci cel de-al doilea obiectiv, de a expune cât de slabe sunt măsurile noastre de securitate internă, ar fi fost realizat printr-o rachetă care lovea Turnul Londrei. Sunt sigur că nu a existat nicio amenințare la viața Albert. L-ai dus departe de locul de impact, nu a fost niciodată într-un pericol real.

— Dar ar fi putut muri o mulțime de oameni ca să-ți dovedeşti punctul de vedere.

— Toate cauzele au martirii lor.

— Ca fiul lui Yourstone care e mort în bucătărie?

— Mi-e teamă că tânărul Yourstone ştia un pic prea multe. El era unul din acele detalii care au teribilul obicei de a se reafirma.

— Cei trei bărbați din Islanda intră şi ei în aceeaşi categorie?

Mathews a aprobat din cap.

— Păcat de ce s-a întâmplat acolo. De fapt erau foarte buni la ceea ce făceau.

Era obosit de această bătaie de joc, pregătit să-i pună capăt.

— Mi-a părut rău să aud de sfârşitul căsătoriei tale, a spus Mathews. Mare păcat. E şi un copil la mijloc, corect?

Gary avea nouă ani şi se descurca cât de bine putea cu separarea părinților săi.

— Lasă-l pe fiul meu în pace.

— O măsură a unui bărbat e caracterul copilului lui. Mi s-a spus că fiul tău e un tânăr bine crescut.

Mathews îi trimitea un mesaj. *Pot să te rănesc. Unde contează.*

— Plec, a spus şeful spionilor. Voi presupune că această conversație nu a avut loc.

— Sunt unul din acele detalii.

— Asta eşti. Şi dacă ai fi murit în Islanda, aşa cum era plănuit, nu ar mai fi existat nicio problemă. Omorârea ta şi a doctorului Goulding acum, totuşi, ar crea nişte probleme pentru care nu sunt pregătit. În mod sigur Stephanie Nelle ştie că eşti aici. Nu am auzit nimic de ea oficial, până acum, din moment ce erai presupus mort. În orice caz, nu vreau război cu americanii. Omorârea ta ar însemna că unul dintre ai mei va deveni țintă. Aşa că vom încheia pentru azi.

Mathews s-a întors şi a vrut să plece.

Malone a tras exact în fața britanicului.

— Următorul glonț ca fi în capul tău.

— Nu, nu va fi. Ai aceeaşi dilemă ca şi mine. Niciunul dintre noi nu-l poate omorî pe celălalt.

Mathews s-a oprit, dar se uita tot în altă parte.

— Nu contează cât de mult ne-ar plăcea s-o facem.

Nenorocitul avea dreptate.

Remiză.

Mathews a început iar să meargă. Mai erau zece paşi până când holul o lua la dreapta. Adversarul său continua să se mişte, cu bastonul deschizând drumul.

Într-un final, Mathews s-a oprit, s-a întors şi s-a uitat la armă.

— Doar tu şi cu mine ştim adevărul. Şi aşa va rămâne.

A lăsat pistolul în jos.

— Într-o zi, Sir Thomas, vei forța nota cu cineva.

Bătrânul a zâmbit.

— Mă îndoiesc de asta.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Malone a terminat de făcut bagajul. Zborul lui părăsea aeroportul Heathrow în mai puțin de trei ore. Procesul se terminase şi teroriştii erau condamnați, fiecare la închisoare pe viață. Cele două luni petrecute în Anglia se terminaseră. O bătaie uşoară la uşa camerei de hotel a deranjat liniştea şi Stephanie Nelle a intrat. Şefa lui zburase acolo cu două zile în urmă ca să fie prezentă când se dădea verdictul.

— Gata de plecare? a întrebat ea.

— Imediat.

— A fost o chestie dură, nu?

— Se poate spune şi aşa. Credința mea în băieții buni începe să dispară.

Tot ce aflase de la şi despre Thomas Mathews îl deranja încă.

A băgat ultimele cămăşi în geantă şi a închis fermoarul.

În săptămânile care au urmat atacului cu racheta presa a scris destul de puține. Moartea celor doi Yourstone a fost pusă pe seama unui jaf care a mers prost. Eleanor n-a spus nimic, jucând rolul văduvei îndurerate. Şi nici unul

din familia regală nu ar fi vorbit vreodată. În particular, regina a obținut de la fiica sa o declarație scrisă prin care renunța la orice pretenție la tron. Nu vor mai exista încercări de regicid, sau cel puțin efortul nu i-ar mai aduce niciun folos. Lui Eleanor i s-a permis să-şi păstreze titlul, dar nu mai avea îndatoriri regale. Declarația oficială a fost dorința de a se retrage din viața publică şi de a-şi plânge soțul.

Şi-a pus geanta de voiaj pe podea.

Şi niciun cuvânt de la Serviciul Secret de Informații.

Dar nici nu se aştepta la ceva.

— A sunat William, a spus Stephanie. Regina a cerut să mergem pentru o vizită rapidă. Vrea să-şi ia la revedere.

S-a uitat la ceas.

— S-o facem repede.

A urmat-o pe Stephanie prin palatul Buckingham spre sala de audiențe. Victoria stătea la capătul celălalt al sălii în scaunul ei cu rotile, cu Albert lângă ea. William şi Prințul James stăteau în picioare într-o parte. O serie de armuri şi arme străvechi împodobeau camera, pereții sculptați fin, de culoarea smântânii, semănau cu o dantelă.

— Vino încoace, domnule Malone, a spus Victoria.

Vocea sa slabă rezona prin spațiul vast şi suna optimist.

A păşit spre ea.

— Arătați bine, Majestatea Voastră.

— Mă simt mult mai bine. Puterea mi-a revenit. E ca o zi nouă aici.

Era bucuros pentru ea.

— Mă întrebam, a spus Victoria, dacă ai putea îngenunchea.

O cerere ciudată, dar nu putea s-o refuze.

— Pentru serviciul adus Coroanei, care a inclus primejduirea vieții tale, vreau să-ți acord titlul de cavaler al regatului.

Albert a păşit înainte, ținând o sabie de argint, cu teaca încrustată cu rubine şi diamante. A ridicat lama şi a atins uşor umerii lui Malone.

— De azi înainte, a spus regina, vei fi cunoscut ca Sir Harold Earl Malone, Protectorul Regatului. Această onoare este oferită de Coroană numai celor mai loiali servitori. Şi dumneavoastră, domnule, sunteți cel mai loial. Ați salvat viața nepotului meu. Pentru asta, eu şi această națiune, vă datorăm mai mult decât un simplu titlu de cavaler.

Era copleşit. Nu se aşteptase la asta. S-a ridicat.

— Sunt onorat. Mulțumesc.

Regina a zâmbit.

— Doamna Nelle mi-a spus că vă displac titlurile. Mi-a spus că ați refuzat câteva. Am decis să vă ofer unul pe care nu-l puteți refuza.

— Aşa cum am spus ieri, ar fi greu să refuz o doamnă atât de grațioasă.

Victoria a chicotit.

— Tot un cuceritor.

— Am văzut că ați aflat numele meu întreg. Nu sunt numit des Harold Earl.

— Doamna Nelle a fost destul de drăguță să ni-l spună. Dar mă întreb, de unde vine numele de Cotton.

El a zâmbit.

— E o poveste lungă.

— Atunci să facem o înțelegere că, într-o zi, vă veți întoarce şi mi-o veți spune.

— Absolut. Pot să întreb, Majestatea Voastră, ce se întâmplă cu Richard? Ce se va întâmpla cu succesiunea?

— Fiul meu şi-a semnat deja abdicarea. Va renunța la dreptul lui la tron în favoarea fiului său. Anunțul va fi făcut săptămâna viitoare.

Ceea ce explica tăcerea lui Mathews. Sigur şeful spionilor ştia. Şi asta era în mod clar ceea ce dorise să se întâmple.

— Consilierii mei spun că mişcarea va fi primită favorabil, a spus regina. De asemenea, va împrăştia zvonul despre regicid, pe care presa, din anumite motive, nu vrea să-l abandoneze.

S-a întins şi a prins mâna nepotului său.

— Albert se va căsători în anul următor. Alegerea lui e o doamnă minunată. Va fi o regină excelentă. Națiunea e în mâini bune.

Malone l-a studiat pe noul moştenitor. Monarhia engleză părea pe mâini bune. Ar fi vrut să-i spună reginei despre Mathews, să dea totul la iveală, dar şefa lui respinsese ideea.

Nu e lupta noastră, a spus ea.

— Locul mormântului din Islanda a fost localizat şi artefactele luate de acolo, a spus regina. Manuscrisul pe care l-ați găsit e într-adevăr un original scris de Gildas, un volum pierdut care dovedeşte că Arthur a fost real. Plănuim să anunțăm descoperirea săptămâna viitoare, să coincidă cu abdicarea lui Richard în favoarea lui Albert.

A zâmbit la ironia situației. Victoria plănuia acum să facă ceea ce Yourstone şi toți ceilalți monarhi dinainte au încercat şi au eşuat. Să-l folosească pe Arthur pentru a revitaliza tronul. Dar ea ar putea reuşi. Sincronizarea era bună. Oamenii vor saluta cu mare bucurie noutățile despre întoarcerea lui Arthur şi succesiunea lui Albert.

Odată un mit, acum se dovedea real.

Arthur.

Războinicul celt.

Nu un rege. Doar un conducător al bărbaților, luptând pentru credința sa. I-au venit în minte câteva rânduri din Tennyson. Potrivite pentru un rege care-şi aştepta moartea sau pentru o regină îngrijorată de viitorul regatului său.

Dacă nu vei mai putea să-mi vezi fața din nou, roagă-te pentru sufletul meu.

Ceea ce l-a făcut să se gândească din nou la Thomas Mathews. Pentru sufletul căruia nu se va ruga. Stephanie le-a dat de înțeles în mod oficial celor de la MI6 că ceea ce s-a întâmplat nu va fi uitat. Dar tăcerea continuă a lui Mathews nu arăta nicio remuşcare. Şi Malone a înțeles. Erau treburi ale spionilor. Nu pentru cei slabi de inimă.

Şi totuşi…

Într-o zi, Sir Thomas, vei forța nota cu cineva.

Şi poate, doar poate, va fi acolo ca să vadă asta.

NOTA AUTORULUI

Povestea oferă o istorie alternativă. Actuala familie regală britanică se numeşte Windsor, dar numele adevărat e Saxa-Coburg, un nume datând din 1840 de la căsătoria între Victoria I şi Albert Saxa-Coburg. Numele familiei a fost schimbat (cum e descris în capitolul 4) în timpul primului război mondial pentru a elimina caracterul german. Pentru scopul acestei povestiri nu am ținut cont de acea modificare. Am făcut acelaşi lucru cu abdicarea lui Edward al VIII-lea din 1936 (capitolul 6), înlocuind-o cu o domnie lungă şi făcându-l tatăl inventatei Victoria a II-a. Am ales să folosesc o familie regală fictivă aşa cum am folosit un preşedinte american fictiv în multe din romanele mele.

Locația Bisericii St. Margaret (capitolul 2), Palatului Buckingham capitolele 2, 19), Palatului St. James (capitolul 6), Turnului Londrei (capitolele 12, 13) şi Wellington Barraks (capitolul 12) sunt descrise cu exactitate. Vasele de argint din capitolele 3 şi 7 sunt reale, deşi le-am modificat puțin. Această poveste are loc cu şapte ani în trecutul lui Cotton Malone, aşa că Actul de Succesiune citat în capitolul 4 e unul care a existat înainte de modificările recente care acum permit primului născut, indiferent dacă e bărbat sau femeie, să moştenească tronul.

Realizările lui Arthur descrise în capitolul 4 provin din legendă, dar informația că el a fost un conducător războinic saxon (capitolele 7 şi 9) e probabil reală. Povestea despre un moştenitor al lui Henric al II-lea (capitolul 4) e bazată pe o relatare istorică. Henric a fost primul rege englez care a încercat să-l folosească pe Arthur ca să revitalizeze tronul. Eliminarea monarhiei este ceva ce s-a discutat constant în istoria britanică (capitolele 2 şi 8). De fapt a şi fost realizată în secolul al XVII-lea când Cromwell a avut o scurtă conducere. Aşa cum e detaliat în capitolele 2, 9 şi 11, mai mulți regi au dat numele de Arthur moştenitorilor lor, dar se pare că întotdeauna au murit. Legătura dintre mormântul lui Arthur şi mănăstirea Glastonbury există (capitolele 7 şi 9) şi în prezent la Glastonbury se află un indicator notând presupusa sa locație.

Istoria regilor Britaniei de Geofrey din Monmouth (capitolul 9), *Navigatio Sancti Brendani Abbatis* de St. Brendan (capitolul 9), *Landanámabók* (capitolul 9) şi *Despre ruina şi cucerirea Britaniei* de Gildas (capitolul 16) sunt manuscrise reale. Referirea la Arthur din lucrarea lui Gildas este invenția mea, deşi se bazează pe referințe istorice.

Stabilirea celților în Islanda în secolul al VI-lea s-a întâmplat, aşa că părea o alegere potrivită să ascundă adevăratul loc de odihnă al lui Arthur acolo. Mormântul, aşa cum este descris în capitolele 14 şi 16, se bazează pe un mormânt real exhumat în anii 1990.

Din toți regii şi reginele care au condus Anglia, numai Arthur a devenit o legendă. Dar, cel mai probabil, el nu a fost rege. Doar un conducător al unor bărbați, care a luptat pentru credința lui. Când mă gândesc la el, un rând din *Idilele Regelui* a lui Tennyson îmi vine întotdeauna în minte – un tribut adus lui Arthur, dar şi tema acestei povestiri – *Ordinea veche se schimbă, făcând loc celei noi.*

SFÂRŞIT